

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ömer Bekir Kazan

GENÇLİK EDEBİYATI / ROMAN

İLK DAVA

Herkesin hayatında bir ilk vardır. Bu ilk kimi zaman mutlulukla, kimi zaman da hüznle biter.

KANO®

İLK DAVA
Ömer Bekir Kazan

© KANO

Tüm basım ve yayın hakları yazarıyla
yapılan telif anlaşması uyarınca Kano Yayınları'na aittir.
Yayınevinin yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, basılamaz.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

YAYIN YÖNETMENİ / KAPAK *Aşkın Güngör*
İÇ SAYFA UYGULAMA *Önder Karçığa*

1. BASKI *Şubat 2014*

ISBN 978-605-356-132-3
YAYINCI SERTİFİKA NO 11205

BASKI *Yenigüven Mücellithanesi Matb. Basım Yayın ve Dağ. Ltd. Şti.*
Davutpaşa Cad., Güven San. Sit., C Blok, No:210
Topkapı, Zeytinburnu, İstanbul, 0212 567 69 20
MATBAA SERTİFİKA NO 11952

KANO®

BU Yayınevi A.Ş.'nin tescilli markasıdır.

Narlıbahçe Sokak, Nîmet Apt., No:9/2
Cağaloğlu, İstanbul Tel.-Faks: 0212 511 58 58
www.buyayinevi.com – info@buyayinevi.com

İlk Dava

ÖMER BEKİR KAZAN

Herkesin hayatında bir ilk vardır. Bu ilk, kimi zaman mutlulukla kimi zaman da hüznle biter. Aynı biraz sonra okuyacağımız hikâyede geçen olay gibi hüznle veya mutlulukla bitsin fark etmez. Önemli olan hiçbir zaman ne olursa olsun umudunu kaybetmeden sabredip dayanmak gerekir.

Umut yirmi üç yaşında genç bir avukat adayı idi. Fakülteyi birincilikle bitirmişti. Bu başarı başta ailesi tarafından sevinçle karşılanmıştı. Çevresi tarafından da çok sevilen Umut, sevenlerini utandırmamıştı.

Mezun olduktan sonra bir avukatın yanında stajyer avukatlık yapmaya başlamıştı. Hocası olan avukat Orhan Bey, Umut'un karakterini ve çalışmasını taktir ediyordu. Umut bütün azmiyle çalışarak ilk davasını alacağı günü sabırsızlıkla bekliyordu. İşten artan zamanlarını da çocukluk arkadaşı Dilek ile geçiriyordu.

Dilek varlıklı bir ailenin kızıydı. Umut ise orta halli bir ailenin çocuğuydu. Birbirlerini delice seven Umut ile Dilek, çevreleri tarafından sevgilerinin fark edilmesini önleyememişlerdi. Günün birinde hocası, Umut'a müjdeli bir haber ile geldiğini söyledi. Umut, beklediği o anın geldiğine sevindi.

– Yoksa bir dava mı veriyorsunuz bana? diye sordu.

– Evet Umut bildin, hazırlanmaya başla, diyerek gitti Hocası.

Umut sevincinden yerinde duramıyordu. Bu müjdeli haberi en kısa zamanda Dilek'e ulaştırmalıydı. Aceleyle çıkıp Dilek'in yanına gitti.

– Sana bir müjdem var! dedi Umut.

– Hayırdır ne oldu?

- Beklediğimiz o an nihayet geldi. Bugün hocam bana bir dava vardı.

- Tobrik ederim artık evlenmemeğe hiçbir engel kalmadı. Beni isteyebilirsin artık.

- Bu akşam her şeyi anneme babama anlatacağım.

- Elini çabuk tut! Kuş yuvadan uçmak üzere!

- Ne demek istiyorsun?

- Hiçbir şey.

- Sen sebepsiz yere konuşmazsın? dedi Umut.

- Beni birisi istiyor, dedi Dilek.

Umut sert bir şekilde,

- Kim istiyor seni? diye sordu.

- Ne bağımlıyorsun?

- Affedersin seni kırmak istememiştım bir tanem.

Umut sesini yükselttiğinde Dilek'in ağladığını gördü. Onu incitmek istememişti ama sinirlerine de hakim olamamıştı. Tek istediği bu şahsın kim olduğunu öğrenmektir. Dilek'in konuşmasını dinlemeye karar verdi.

- Babamın bir arkadaşının oğlu, kendini beğenmiş birisi. Birkaç defa bana ukala ukala sözler söyledi.

- Adı ne bu serserinin?

- Boş ver önemli değil.

- Bu iş bitecek, üzülme sen!

Tam bu sırada, Dilek'in bahsettiği çocuk, tesadüf eseri oradan geçmekteydi. Onları görüp yanlarına geldi. Ukala bir tavırla Umut'a bakarak,

- Ne haber çifte kumrular? dedi.

Dilek Cengiz'i karşısında görünce donakaldı.

- Git buradan! dedi.

Umut olanları şaşkınlıkla izliyordu.

- Kim bu? diye sordu.

- Az önce sana bahsettiğim kişi.

- Demek benden konuşuyordunuz, demek beni bu avukat parçası için reddediyordun!

– Bu güzel günlerin tadını çıkarmaya bak, sonra çok arayacaksın! diye bağırdı Umut.

Umut, Dilek'i alıp eve giderken hiç sesini çıkarmamıştı. Dilek onun biraz üzüntülü, biraz da sinirli olduğunu fark etmişti. Umut'tan bu en muflu gününde canını sıktığı için özür diliyor, onun moralini düzeltmeye çalışıyordu, o ise Dilek'i duymuyordu. Kafasında Cengiz'in giderken söylediği sözler çınlayıp duruyordu. Bu sözlerin ne anlama geldiğini düşünüyordu. Bu fikirlerle eve geldi. Merdivenleri çıkarken sanki kendisini teselli edermiş gibi, "Aman bir züppenin sözlerine ne bakıyorsun?" diye söylendi. Cebinden anahtarını çıkarıp kapıyı açmaya çalışıyordu ki o sırada kapı açıldı. Karşısında minik bir yüz gördü. Bu sevimli yüz dört yaşındaki yeğeni Ebru'ya aitti.

– Hoş geldin dayıcığım! diyerek Umut'a sarıldı. Neşesi yerine gelen Umut her şeyi unutmuştu. Yeğenini alıp koltuğa oturdu. Sanki o tatsız olayları hiç yaşamamış gibiydi.

Ebru ile konuşmaya başladı. İlk soruyu Ebru sormuştu.

- Dayıcığım avukatlar ne iş yapar?
- Suçsuz yere hapse girenleri kurtarırlar.
- Avukatlar suçsuz yere hapse girerse onları kim kurtarır?
- Onları da başka avukatlar kurtarır.

Umut'un babası "Muhabbetiniz bol olsun." diyerek içeri girdi, yanlarına oturdu.

- Tebrik ederim, bugün ilk davayı almışsın, dedi Umut'a.
- Sana kim söyledi, diye sordu Umut.
- Bugün Orhan Bey'i aramıştım, o söyledi. Seni sordum yoktun, neredeydin?

- Bir arkadaşla buluşmaya gittim.
- Sakın bu arkadaşın Dilek olmasın?

Umut bu soruya "evet" diye cevap vermişti ama utancından da lapkırımı olmuştu. Babası konuyu derinlemesine öğrenmek istiyordu.

– Peki daha ne kadar sürecek bu park köşelerinde buluşmalar? diye Umut'a sordu.

Umut'un beklediği fırsat gerçekleşmişti.

-- Ben de sizinle o konuyu konuşacaktım baba, diyerek sözlerini başladı. Yirmi gün içinde gitmemiz gerek, deyince babası sevinçle anneyi Umut, bir ay sonra davasının başlayacağını söyledi.

Peki madem uygun bir zamanda gideriz, karşılığını verdi babamın O esnada annesi içeri girdi.

-- Nereye gidiyoruz? diye sordu.

- Kız istemeye.

- Kime?

-- Avukat oğluma.

- Demek artık sıra ona geldi. Ne zaman gidiyorsunuz?

- En az yirmi gün içinde bitmesi lazım bu işin.

- Ne acelen var?

- Hanım sen duymadın mı yoksa? Bizim avukat ilk davasını almış.

- Hayırlı olsun. O zaman telefon et de ne zaman gideceğimizi belirle.

Umut sevinçle yerinden kalkarak telefonu aldı ve Dilek'i aradı.

- Sana bir müjdem var. Annem ve babamla konuştum, seni istemeye geliyoruz.

- Ne zaman?

- Orası size bağlı ama yirmi gün içinde gelmemiz lazım.

- Peki, diyerek telefonu kapattı.

Daha sonra içeri girdi. Annesi ve babasının yanlarına giderek oturdu. Yüzünde hafif bir tebessüm vardı. Dilek'in babası Zafer Bey gülerek;

- Hayırdır kızım, neşen yerine geldi, dedi.

- Az önce neşem yok muydu? diye sordu Dilek.

Babası da

- Az önce karşımda asık suratla oturuyordun. Telefondan sonra değiştin. Arayan kimdi? diye sordu babası.

Dilek, telefondan önce bugün olanları anlatmayı uygun buldu.

- Babacığım bugün tatsız bir olay başıma geldi. Umut'la görüşmeye girdince, Cengiz bizi görerek yanımıza geldi. Umut'a karşı davranışları her zamanki gibi ukalaydı. Ona hakaret etmeye başladı. Tam birbirlerine

girecekleri sırada aralarına girdim, Umut'u oradan uzaklaştırdım. Cengiz giderken bile tehditler yağdıyordu.

Bunları dinleyen Zafer Bey, kızına Umut ve ailesinin kendisini istemeye ne zaman geleceklerini sordu. Dilek'ten biraz önce arayanın Umut olduğunu, ilk davasını almış olduğu için yirmi gün içerisinde bu işin bitmesini istediğini, mahkemesinin 20 Nisan'da başlayacağını öğrenince;

– Peki öyleyse söyle cumartesi günü gelsinler. dedi.

Dilek kalkıp telefon etmeye gitti. Telefon ederken, kardeşi Engin içeri girdi. Dilek bir yandan Umut'un numarasını çevirdi, bir yandan da odanın kapısını kapamaya çalıştı.

Telefonda Umut'un "efendim", diyen sesini duyunca,

– Cumartesi günü gelebilirsiniz, dedi.

Telefonu kapatıp salona çıkarken kardeşi Engin,

– Yine kiminle konuşuyordun?" diye sordu.

– Engin git başımdan, dedi Dilek. Sonra anne ve babasının yanına gitti.

Engin cumartesi günü kimin geleceğini annesine sordu ve ablasını istemeye geleceklerini öğrendi.

– Dilek Hanım hadi hayırlısı! diye takılmadan duramadı.

Ertesi sabah Umut, büroya gittiğinde, hocası Orhan Bey kendisini odasına çağırdığı için heyecanlandı. Hocasının odasına gidince ona oturmasını söyledi ve Orhan Bey önüne bir dosya attı.

– İşte senin davan, dedi.

Dosyayı alan Umut:

– Ne davası? diye sordu.

Hocası da ona; davanın bir kamyon şoförüne ait olduğunu, şoförün kırk beş yaşındaki bir adama çarparak sakat bırakma suçundan yargılandığını anlattı.

Umut dosyayı daha detaylı incelemek için izin istedi. Tam kapıdan

çıkmaq için adımını atmıştı ki aklına geldi ve geri dönerek cumartesi günü kız istemeye gidecekleri için gelemeyeceğini söyledi. Hocası da hayır duaları ile onu uğurladı.

Umut odasına girdince dosyayı dikkatle incelemeye başladı. Öylelikle kaptırmıştı ki kendisini zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Birden kapı açıldı, gelen hocası idi.

- Umut, sen daha gitmedin mi? Saat akşamın yedisi oldu.
- Hiç farkında değilim dosyaya dalmışım, dosyayı inceliyordum.
- Pekli bitirdin mi?
- Çok az kaldı hocam, eve girdince bitiririm, yarın da cezaevine gidip konuşacağım.

- Pekli Umut başarılar dilerim. Ben çıkıyorum. Toparlan hadi sen de çık, evden merak ederler.

Umut tam çıkacakken cep telefonu çaldı arayan Dilek'ti.

- Alo
- İyi akşamlar Avukat Bey!
- İyi akşamlar Dilek Hanım
- Neredesin sen?
- Bürodayım.
- Bu saatte büroda ne yapıyorsun?
- Tam çıkıyordum sen aradın.
- Pekli ne yapıyordun?
- Aldığım dava dosyasını inceliyordum.
- Demek dava dosyanı aldın.
- Evet aldım, onu inceleyip yarın da cezaevine giderek müvekkilimle görüşeceğim. Sonra da savunmamı hazırlayacağım.
- Haydi hayırlısı, inşallah hakkında hayırlısı olur.
- İnşallah olur.
- O zaman yarın görüşemeyeceğiz desene.
- Maalesef öyle. Cumartesiye kadar görüşemeyeceğiz. Pekli sen neler yapıyorsun?
- Yarın çarşıya çıkmayı düşünüyorum.
- Tamam o zaman, cumartesi günü görüşürüz.

Telefonu kapatan Umut, eve doğru yola çıktı. Eve gider gitmez dosyaya kaldığı yerden devam etti. Ertesi sabah kalkıp saat dokuzda görüşme izni almak için savcılığa gitti. Savcı henüz gelmemişti. Oturup bir süre gelmesini bekledi. Geldiğinde de odanın kapısını vurarak içeri girdi.

- Buyurun, ne istediniz?
- Sayın savcı ben avukat Orhan Bey'in yardımcısıyım.
- Ya öyle mi? Hoşgeldiniz, oturun. Orhan Bey nasıl?
- İyiler efendim, size selamları var.
- Aleykümselam.
- Şoför Hasan'ın davasına ben bakacağım.
- Hayırlı olsun.
- Görüşme için sizden ziyaretçi belgesi almaya geldim.
- Tabi, ilk davan mı senin?
- Evet ilk davam.
- Hayırlı olsun. Heyecan var mı?
- Doğal olarak biraz var.
- Hayırlı olsun.

Bu konuşmadan sonra savcı, izin belgesini Umut'a uzattı. Umut teşekkür ederek belgeyi aldı. Cezaevine gitmek için arabasına bindi.

Bu arada Dilekler çarşısına çıkmışlardı. Çarşıda gezerken Cengiz'e rastladılar. Cengiz Dilek'i görünce yanına geldi. Küçük bir ağız kavgası başladı.

- Oh, Dilek Hanım, bu saatte burada ne işiniz var?
- Seni ilgilendirmez!
- Avukat sevgilin nerede?
- Sana ne?
- Ne buluyorsun o avukat parçasında?
- Sende bulamadıklarımı buluyorum.
- Neymiş o Dilek Hanım?
- Dürüstlük, efendilik.

Dilek daha fazla kalmamak için aceleyle oradan uzaklaştı.

Cengiz, "Git bakalım git, bir gün kendi ayaklarınla tıkr tıkr gele-

ceksin.” diye kendi kendine söylendi.

Bu arada Umut, cezaevine gidip görüşme odasına girmişti. Müvekkilini beklemeye başladı. Çok geçmeden kapı açıldı ve şoför Hasan içeri girdi. Umut, elini uzatıp tokalaştılar ve konuşmaya başladılar.

- Merhaba, ben Umut Korkmaz, sizin avukatınızım.
- Daha ne kadar kalacağım bu kahrolası pis yerde?
- Sakin olup bana herşeyi anlatın.

Hasan biraz sakinleşip olayı kısaca özetledi.

- Peki senin kaç tane çocuğun var?
- İki tane.

- Biraz daha sabırlı olmalısın. İlk duruşmada seni serbest bıraktırıp ikinci ve üçüncü duruşmalarda beraat ettireceğim.

Hasan biraz rahatladı. Umut oradan ayrılıp büroya gitti. Dosyada eksik olup olmadığını araştırmaya başladı. Saat altıda hocası Orhan Bey gelmişti. Umut akşama kadar yaptıklarını anlatmaya başladı.

- Hocam dün akşam dosyayı inceleyip bitirdim. Bugün de cezaevine gidip Hasan Bey'le tanıştım.

- Kendine güveniyor musun?
- Evelallah, güveniyorum hocam. Peki siz bana güveniyor musunuz?
- Güveniyorum Umut, başaracağına da inanıyorum. Peki dosyada eksik var mı?

- Bir tane belge yok.
- Hangi belge yok?
- Alkol muayenesi belgesi. Onu da pazartesi günü emniyetten alacağım.

- Neden yarın değil de pazartesi? Pardon pardon, doğru ya sen yarın gelmeyecektin. Desene bekarlığa veda etmenin ilk adımını atıyorsun.

- Evet hocam.
- Hadi hayırlısı, ben çıkıyorum.

Hocası bu sohbetten sonra çıktı. Umut da saatin yedi buçuk olduğunu görünce eve gitmek üzere çıktı. Arabasına bindi. Giderken

yolda beklenmedik birşey oldu. Arabasının önüne aniden birinin atladığını gördü. Umut, ani fren yapsa da kadına çarptı. Heyecanlı bir şekilde arabadan indi. Yere yığılan kadına,

– Bir şeyiniz var mı hanımefendi?" diyerek kaldırmaya çalıştı. Dizinin kanadığını gördü. Özür diledi.

– Çok affedersiniz hanımefendi, birden önüme çıktınız, fark edemedim.

– Önemli değil, benim hatam. Dikkatsizce geçmeye çalıştım.

– Sizi hastahaneye götürüyüm.

– Gerek yok beyefendi.

– Ama böyle olmaz, yaranız mikrop kapar, sarılması lazım.

Adının Mehtap olduğunu öğrendiği kadını arabasına bindirdi. Umut, hastahane de yarasına pansuman yaptırdı. Sonra onu evine götürmek için arabaya binerken Umut bir ara tebessüm etti.

– Niçin gülüyorsunuz? diye sordu Mehtap Hanım.

– Bir şoförü kurtarayım derken az kalsın kendimiz gidiyorduk.

– Avukatsınız herhalde.

– Nereden anladınız?

– Konuşmanızdan.

– Bravo, çok zekisiniz.

– Söylemesi ayıp ama biraz öyleyim.

– Buyurun kartımı, belki bir gün lazım olur.

– Çok teşekkür ederim Umut Bey. Evime de geldik zaten şu yeşil boyalı evin önünde durabiliriz.

Umut arabayı durdurdu, inip kapıyı açtı. Mehtap Hanım ayağının üstüne basamadığını söyleyerek ondan kendisini kucağına almasını istedi. Umut "çattık belaya" diyerek içinden söylendi. Mehtap Hanım'ı eve çıkarıp kanepeye oturttu. Başka bir isteği olup olmadığını sordu, sonra da gitmek için izin istedi.

Arabaya binip eve ulaşması gece saat on buçuğu buldu. Kapıyı açıp içeri girdi.

– Oğlum nerede kaldın? diye sordu annesi.

– Sus ya anne! Sinirlerim yeteri kadar bozuldu bir de siz başlamayın.

– Hayırdır, kim bozdu sinirlerini? Cep telefonunu arıyoruz, kapalıydı.
Ne oldu?

– Kaza yaptım.

– Ne kazası?

– Birine çarptım.

– Birşey oldu mu?

– Hanım sakın ol, çocuk anlatsın. Nerede yaptın bu işi oğlum?

– Akşam bürodan çıktıktan sonra arabaya bindim, eve gelirken ilk kavşakta önüme benim yaşlarımda bir bayan çıktı. Aniden çıktığı için frene basmam kâr etmedi. Ayağına çarptım, dizi yaralandı. Hemen kliniğe götürdüm, dikiş attılar. Evine kadar götürdüm ancak gelebildim.

– Geçmiş olsun oğlum. Telefon çalışıyor. İstersen sen bak! Herhalde Dilek'tir. Sen gelmeden defalarca aradı. Merak etmiştir.

– Efendim.

– İyi akşamlar avukat bey. Nerelerdesin, kaç kez aradım, yoktun?

– Sorma Dilek, kaza yaptım o yüzden geç kaldım.

– Ne kazası, sana birşey oldu mu?

– Hayır ben iyiyim, bir bayana çarptım. Ufak bir zararla atlattık.

– Büyük geçmiş olsun gerçekten de ucuz atlatmışsın. Yarın ne yapacaksın?

– Yarın çok işim var Dilek Hanım.

– Ne işin varmış?

– Önce berbere gidip tıraş olacağım. Oradan çiçekçiye gidip güzel bir çiçek yaptıracağım. Sonra pastahaneden çikolata alarak doğruca kuyumcuya gideceğim. Yüzükleri de alınca iş tamamdır. Eve dönebilirim.

– Peki bu hazırlıklar ne için?

– Ha senin haberin yok mu? Evleniyorum artık.

– Ya öyle mi? Kiminle peki?

– Yabancı değil, sen de tanırsın. Zafer Bey'in kızı Dilek ile.

– Tebrikler, isabetli bir seçim yapmışsın.

– Teşekkür ederim Dilek Hanım. Şüphem yoktu zaten. Darısı senin başına.

– İnşallah. Tamam Umut, hadi iyi akşamlar.

Umut, Dilekle konuştuktan sonra yemeğini yedi. Oldukça yorulmuştu. Ertesi gün çok işi olduğundan hemen odasına çekildi ve uyumak üzere yatağına uzandı.

Ertesi sabah hazırlıklarını yapmak üzere saat onda evden çıktı. Öğleden sonra ikiye kadar, akşam Dilek'e anlattığı bütün işlerini halletmeye çalıştı. Bu arada Mehtap Hanım da Umutla görüşmek için büroyu aradı. Sekreterden "yok" cevabını alınca hiçbir şey söylemeden telefonu kapattı.

Umut, eve geldiğinde kapıyı eniştesi Cüneyt açtı. Onların da söz için geldiklerini anladı.

– Oh, avukat bey hoşgeldiniz, nereden kaldın, kaç saattir seni bekliyoruz.

– Hoş bulduk. Geldik işte, ne bağıırıyorsun? Anne, beni arayan oldu mu?

– Hayır kimse aramadı. Sen altınları aldın mı?

– Aldım anne, al şunları.

– Demek siz de bekârlığa veda etmeye hazırlanıyorsunuz?

– Evet, aynen öyle enişte bey!

– Peki heyecan var mı?

– Heyecan falan yok enişte bey!

Umut her ne kadar eniştesine heyecan yok dese de içi içine sığmıyordu. Saatler onun için geçmek bilmiyordu. Zaman yaklaştıkça heyecanı bir kat daha artıyordu. Nihayet vakit gelmişti. Beş araba peşpeşe yola koyuldular. Dilekler'e geldiler. Dilek de en az Umut kadar heyecanlıydı. Söz yüzükleri takılırken hayatlarının mutlu anını yaşıyorlardı. Mutlulukları gözlerinden okunuyordu.

Sözün ertesi günü Umut odasına kapanıp aldığı ilk davanın savunmasını hazırlıyordu. Kendini öyle kaptırmıştı ki kendisini akşam yemeğine çağıran annesi odaya girince birden irkildi. Yemekten sonra aklına Dilek geldi ve telefonla aradı.

– İyi akşamlar Dilek Hanım.

– İyi akşamlar Avukat Bey, nihayet aklınıza gelebildik.

– Sabah on birden beri savunmamı hazırlıyorum.

– Kendini çok kaptırma, sonra akli dengesi bozuk bir kocayla yaşamak istemem.

– Korkma canım bir şey olmaz, evde ne var ne yok?

– Ne olsun, iyilik işte.

– Engin ne yapıyor?

– İyi, ne yapsın gezip duruyor.

– Yanlış anlama ama biraz deli dolu bir çocuk, ne yapacağı belli olmuyor.

– Evet, öyledir, katılıyorum. Arkadaşları onu böyle yapıyor.

– Neyse düzelir inşallah. Benim çalışmam lazım, hadi kapatıyorum.

O akşam gece bire kadar savunmasını hazırlamaya çalıştı. Ertesi gün de erkenden kalkarak emniyet müdürlüğüne gitti. Hasan Bey'in alkol muayenesi raporunu alınca ofise gitmeye karar verdi. Ofise geldiğinde, hocası Orhan Bey'in daha gelmediğini gördü ve hemen odasına giderek savunmasıyla ilgilendi. Bir ara çalan telefonu kaldırdı.

– Efendim.

– Merhaba Umut Bey.

– Merhaba.

– Tanıdınız mı beni?

– Sesiniz yabancı değil ama çıkartamadım.

– Hani cuma akşamı bana çarpmıştınız.

– Evet, hatırladım, ayağınız nasıl oldu?

– İyi. O gün sana teşekkür bile edemedim.

– Önemli değil.

– Sekreter söyledi mi? Cumartesi günü seni aramıştım.

– Yo söylemedi, unutmuştur herhalde.

– Neredeydin o gün?

– O gün özel izin almıştım. Sözlendim de o nedenle büroya gelmedim.

– Hayırlı olsun.

– Teşekkür ederim.

– Size bir şey ikram etmek istiyorum, gelebilir misiniz?

– Çok isterdim ama bugünlerde çok meşgulüm. Kusura bakmayın, inşallah başka sefere.

– Peki öyleyse sizi daha fazla meşgul etmeyeyim.

Umut telefonu kapatırken Orhan Bey içeri girdi.

– Nasılsınız Damat bey? diyerek sandalyeye oturdu. Umut'a sözün nasıl geçtiğini, savunmasını, alkol muayenesi raporunu sordu.

Umut, bütün bunları "Kötü başladı, iyi bitti." şeklinde özetledi. Sonra, eve giderken yaptığı kazayı, söz akşamını anlattı. Savunması üzerinde çalıştığını, alkol muayenesi raporunu da aldığını söyledi. Hocası

– Hadi sana kolay gelsin! diyerek hocası odadan çıktı.

Umut hocası gittikten sonra Dilek'i aradı.

– Efendim.

– Merhaba Dilek, ne yapıyorsun? İyi misin?

– Merhaba Umut, iyiyim ya sen?

– Teşekkür ederim. Otururken bir sözlümün olduğu aklıma geldi.

– Ay, teşekkür ederiz beyefendi.

– Rica ederiz hanımefendi, biz teşekkür ederiz hatırladığınız için.

Malum alışık değiliz arada bir unutursak lütfen bana hatırlatın.

– Öyle mi, hatırlatmamı istiyorsunuz madem hatırlatırım.

– Evdekiler nasıl? Kayınçom ne yapıyor? Akşam kaçta geldi?

– Evdekiler iyi de Engin saat 12'de geldi.

– Akşam söylediklerime kızmadın değil mi?

– Hayır niye kızayım ki doğru söyledin.

– İnşallah başını derde sokmadan paçayı kurtarır.

– İnşallah biz de onun için, uğraşıyoruz. Sen ne yaptın? Savunmanı bitirebildin mi?

– Bitmek üzere...

– Mahkeme ne zaman?

– Haftaya çarşamba günü.

– Allah kolaylık versin, görüşmek üzere...

Telefonu kapatan Umut, tekrar savunmasına döndü. Bir süre sonra hocası, bir bayan ve iki çocukla kapıyı açtı. Bunlar Hasan Güneşli'nin ailesiydi. Çocuklar; babalarıyla görüşmek isteyince soluğu Orhan Bey'in yanında aldılar. Umut'a bu işi yapıp yapamayacağını sordu.

– Siz hiç merak etmeyin hocam, ben ilgilenirim, dedi Umut.

Hasan Güneşli'nin eşi Emine Hanım yaptıklarından ötürü Orhan Bey'e teşekkür eder.

– Buyurun, hoşgeldiniz.

– Sağ olun, eşimi ne zaman çıkarırlar acaba?

– Üzülmeyin, inşallah ilk duruşmada tahliye ettiririz. Çocuklar babalarını ne zamandan beri görmüyorlar?

– Tutuklandığından beri.

– Öyle mi? dedi.

Sonra savcıyı aradı. Savcıdan özel izin alarak çocukları babaları ile görüştürmeye götürdü. Müdürün odasına girdi, izin kâğıdını uzattı ve Hasan Güneşli ile görüşmek istediğini belirtti. Kâğıdı inceleyen müdür gardiyana seslendi:

– Hasan Güneşli'yi getirin, dedi.

Umut'a, oturması için yer gösterdi.

– Teşekkür ederim.

– Demek sen bakıyorsun bu davaya.

– Evet ben bakıyorum. Çocuklar babalarını özlemişler, alıp getirdim. Hem çocukların gönlü olsun, hem de Hasan Bey'in morali düzelsin diye.

– İyi yapmışsın, mahkeme ne zaman?

– Haftaya çarşamba günü.

Tam o esnada kapı çalındı, gardiyan içeri girdi. Müdüre, Hasan Güneşli'yi getirdiklerini haber verdi. Şoför Hasan içeri girdiğinde çocukları koşarak boynuna sarıldılar. Bu manzara karşısında, hapishane müdürü ile Umut duygulanmışlardı. Müdür, Umut'a dönerek:

– Hadi avukat, aileyi beş on dakika başbaşa bırakalım, diyerek dışarı çıktılar. Dışarı çıktıklarında her ikisinin de gözleri buğulanmıştı.

Müdür, Umut'a dönerek:

– Böyle manzaralarla daha çok karşılaşacaksın, dedi.

– Haklısınız Müdür Bey, zor bir durum.

– Peki kurtulma umudu var mı?

– Tabi ilk davada tahliye ettirteceğim.

– Demek bu kadar kendine güveniyorsun?

- Yalnız kendime değil, belgelere de güveniyorum. Çünkü davacı kaza anında %50 alkollü çıkmış. Hasan Bey'de yine hiçbir şey yok.

- İnşallah bu iki çocuğun gözyaşları diner.

- İnşallah Müdür Bey, benim de dileğim bu. Müsaadenizle Hasan Bey'le görüşeyim, diyerek kapıyı çalıp içeri girdi.

- Emine Hanım, çocukları alıp dışarı çık, beni dışarıda bekleyebilirsin? Hasan Bey'le görüşmem lazım, dedi Umut.

- Avukat Bey çocukları getirdiğiniz için teşekkür ederim.

- Bir şey değil ama size daha güzel haberlerim var. Sizin çarptığınız adam %50 alkollü çıkmış, sizin de alkolsüz çıkmanız işimizi daha da kolaylaştırıyor.

- Yani bu demek oluyor ki kurtulabileceğim.

- Kurtulma umudun çok büyük, ilk duruşmada beraat etmezsin ama tahliye edilebilirsin.

- İnşallah, sana güveniyorum.

Umut teşekkür ederek, Emine Hanım ve çocuklarla çıkmaya karar verdi. Yolda Emine Hanım'a parası olup olmadığını sordu ve ondan Hasan'ın patronunun kendilerine çok yardımcı olduğunu geçen günlerde de 1000 lira bıraktığını öğrendi.

Umut'un aklı karışmıştı, bu paranın neden bırakıldığını, Hasan'ın bu işe ne dediğini öğrenmeye çalıştı.

Bu işten Emine Hanım da tedirgindi. Hasan'a sorduğunda "fazla karışma" cevabını almıştı. Emine'nin aklı, kocasının ne zaman çıkabileceğinde olduğu için bu meseleye pek fazla önem vermedi.

Umut'un 'ilk duruşmada serbest kalabilir' sözü Emine Hanım'ı oldukça heyecanlandırdı.

Umut, onları evlerine kadar bıraktı. Sonra saatin beş olduğunu fark etti ve büroyu aradı. Hocasına, gün içinde yaptıklarını kısaca özetledi ve niçin geç kaldığını anlattı. Eğer müsaade ederse yarın sabah da geç geleceğini, zira Hasan Bey'in çarptığı insanla görüşmek istediğini söyledi. Hocası, Umut'un bu istediğini anlayışla karşıladı.

Sıra biricik nişanlısı Dilek'i aramaya gelmişti. Telefonu Engin açtı ve ablasını çağırdı.

- Efendim.
- Merhaba Dilek nasılsın, iyi misiniz?
- Merhaba Umut ben iyiyim sen nasılsın? Sesin tuhaf geliyor neredesin?

- Arabadayım cep telefonumdan konuşuyorum.
- Oh, geziyorsun desene, gez bakalım gez!
- Neden gezmeyecek mişim?
- Evlenince tabii böyle gezemezsin.
- Eyvah, yandık desene Dilek Hanım.
- Evet, yandın tabii, ne yapacaksın?
- Size misafirliğe gelmeyi düşünüyorum, yoksa kabul etmiyor musun?

- Estağfurullah, lafı mı olur! Gelebilirsin.
- Peki o halde geliyorum.

Umut, Dilek'le bunları konuştuktan sonra arabasıyla onlara doğru gitti. Tam kapıdan içeri girmek üzereyken 'anne'si aradı. Ona, Dilek'le görüşmek için buraya geldiğini, saat dokuza doğru eve dönebileceğini söyledi.

Yanına gelen kayınpederine;

- Kusura bakmayın efendim, annemle konuşuyordum, dedi.

Dilek'in babası bunun kusur olmadığını, evlerine hoşgeldiğini söyleyerek, davanın nasıl gittiğini, heyecan olup olmadığını sordu ve aralarında sohbet başladı.

- İyi gidiyor efendim, sizin de belirttiğiniz gibi biraz heyecan var, o da normaldir. Ya sizin işleriniz nasıl gidiyor?

- Bizim işler de nasıl olsun oğlum iyidir.
- İnşallah daha iyi olur efendim.

Bu arada içeriye,

- Hoşgeldin enişte! diyerek Engin girdi.
- Hoşbulduk Engin'çığım, nasılsın?
- Sağol iyiyim, sen nasılsın?
- Teşekkür ederim ben de iyiyim Engin.
- Ben gidiyorum baba.

– Gene nereye gidiyorsun oğlum? Ne bu, her akşam her akşam, adam olmadın gitti.

– Hadi bana eyvallah!

– Kaç bakalım kaç, Umut oğlum, ne yapacağımı şaşırdım bununla. Hiç dinlemiyor, beni bırak iyi arkadaşları da yok, hepsi eşkıya gibi çocuklar. Korkuyorum bir gün başı derde girecek diye.

– Merak etmeyin efendim, Engin akıllı çocuktur. Kolay kolay başını derde sokacak bir şey yapmaz. Sizin de söylediğiniz gibi arkadaşları kötü, onlara uyar da başına bir şey gelirse orasını bilemem ama inşallah yapmaz.

– İnşallah oğlum dediğin gibi olur.

Sohbet devam ederken içeri Dilek girdi.

– Neye inşallah diyorsunuz bakalım?

– Sorma, Engin'i konuşuyorduk kızım.

– Boş verin Engin'i, yemek hazır hadi buyurun.

– Pekala gelelim bakalım.

Yemekten sonra Umut ile Dilek dışarı çıkmak için izin alıp bir çay bahçesine gittiler. Sohbet sırasında Umut, Cengiz'i sordu.

– Cengiz'den ne haber, o günden sonra onu gördün mü?

– Aman boşver şu salağı, sen hâlâ onu mu düşünüyorsun?

– Tabii düşünürüm, seni kaybetmeye hiç mi hiç niyetim yok. Hem sen onu bunu boşver de gördün mü onu söyle.

– Gördüm ne olacak?

– Ne demek! Ne olacağı var mı? Dilek? Söylediklerini duymamış gibi konuşuyorsun.

– Sen onun sözlerine bakacak olursan vay halimize.

– Peki, onun sözlerine bakmayalım!

Umut'un kızdığını fark eden Dilek, böyle şeyleri düşünmemesi gerektiğini söyledi. Bir süre birlikte vakit geçirdikten sonra eve dönmeye karar verdiler.

Umut Dilek'i evine bırakıp kendi evine döndü. Saat gecenin on bir buçuğu olmuştu bile. Oturup savunmasını hazırlamaya devam etti. Saat gecenin ikisi olmuştu ve artık Umut yorgun bedenini dinlendirmek için

yatağına uzandı. Gelecek güzel günlerin hayalini kurmaya başladı. Bu hayaller içindeyken telefon çaldı. Gecenin bu saatinde bu telefon pek de hayra alamet değildi. Umut telefonu açtı, arayan Dilek'ti.

– Hayırdır Dilek?

– Kusura bakma bu saatte rahatsız ettim ama aramam gerekiyordu.

– Estağfurullah ne oldu söylesene.

– Az önce emniyetten aradılar. Engin'i emniyete almışlar. Babam oraya gidip gidemeyeceğini soruyor.

– Tabi giderim, baban gitti mi?

– Hayır gitmedi, geçerken onu da alabilir misin?

– Evet alırım, hemen çıkıyorum.

Umut hızla giyinip çıktı. Dilekler'e uğradı, babasını da aldı. Birlikte yola çıktılar. Giderken Engin'in hangi emniyette olduğunu, olayın iç yüzünü sordu.

– Etiler emniyetindeymiş. Arkadaşları ile bir olaya karıştığı için içeri almışlar, daha fazla bilgim yok.

– Tamam öncelikle sakin olmalıyız, inşallah çok mühim birşey değildir, kolayca işin içinden çıkarız. Siz de daha fazla üzülmeyin artık.

– Nasıl üzülmeyelim oğlum, hayatımda ilk kez emniyete gidiyorum. Bu çocuk bize herşeyi yaptırıyor.

– Ne yapacaksınız efendim, onu böyle kabul etmek lazım değiştiremeyiz ki.

– Geldik işte, sinirlenmeyin sakin olun.

Arabadan inip emniyet binasına yöneldiler, kapıda bekleyen memura:

– Biz Engin Bora'nın ailesiyiz, lütfen komisere haber verir misiniz?

Görevli memur beklemelerini işaret etti. Komiserin odasına girdi.

Sonra "İçeri girebilirsiniz." dedi.

Umut içeri girdiğinde söz aldı.

– İyi geceler komiserim, ben avukat Umut Korkmaz. Bu bey de Engin'in babası Zafer Bora...

– Hoşgeldiniz, çay mı kahve mi alırsınız?

– Çay içelim. Engin'in ne suç işlediğini öğrenebilir miyiz?

– Birkaç arkadaşıyla beraber bir barda olay çıkarmışlar. Buraya geldiklerinde aşırı derecede alkollü idiler. Evinin telefonunu zar zor alabildik.

– Peki ne gibi bir olay çıkarmışlar?

– Vallahi kendi ifadelerini alamadık ama, görgü tanıklarının verdiği ifadeye göre bir kadın yüzündenmiş...

– Peki ne zaman ifadesini alıp serbest bırakırsınız?

– Dur bakalım avukat bey, ifadelerini alsak da kolay kolay bırakamayız?

– Neden?

– Bar sahibi verdikleri hasardan dolayı şikayetçi.

– Öyleyse çıkan hasarın bize düşen payını ödersek serbest kalabilir mi?

– Belki... Zira tek davacı o değil, dayak yiyenler de dava etmişler. Onları da ikna edebilirsiniz ancak o zaman serbest kalabilir.

– Peki komiserim izninizle Zafer Bey'le özel olarak konuşabilir miyim?

– Tabi Umut Bey.

Komiser, odasından çıkarak Zafer Bey'le Umut'u başbaşa bırakır.

– Allah kahretsin, en sonunda korktuğum başıma geldi. Ne yapacağız şimdi oğlum?

– İlk önce sakin olmamız ve sinirlenmememiz gerek. Bana soracak olursan parayı ödeyelim ve komiserle konuşup Engin'in akıllanması için birkaç saat nezarethanede kalmasını sağlayalım.

– Acaba faydası olur mu?

– En azından bir süre korkar.

– Peki oğlum, senin dediğin gibi olsun.

Onlar böyle konuşurken komiser kapıyı açıp içeri ve girdi.

– Kararınız nedir bakalım?

– Komiserim bizim sizden bir ricamız olacak.

– Buyurun sizi dinliyorum.

– Biz birşey düşündük! Masrafları ödeyip Engin'in yarın öğleye kadar nezarethanede kalmasını, biraz gözünün korkması için alıkoymanızı istiyoruz, eğer sizin için de bir sakıncası yoksa.

- Tabii ki bir sakıncası yok, siz öyle istedikten sonra. Şimdi davacıları çağırtaım da onlarla görüşüp anlaşın.

- Ohır komiserim, anlaşalım.

Bir süre sonra davacılar geldiler ve komiserin odasına girdiler
Komiser:

- Oturun bakalım. Bu arkadaşlar, bu akşam sizinle kavga eden çocuklardan birinin babası ve avukatı. Sizinle anlaşmak istiyorlar.

- Dayak yiyen arkadaşlar bunlar mı komiserim? diye sordu Urmasi.

- Evet bunlar.

- Peki bar sahibi nerede?

- O da birazdan gelecek, dedi komiser.

- Öyleyse biz bu arkadaşlarla konuşmaya başlayalım. Evet arkadaşlar, davacı olmamak için kaç para istiyorsunuz?

- Biz davamızdan vazgeçmeyiz.

- Desenize sizinle bir hayli uğraşacağız. Ne kadar para istiyorsunuz. çekinmeyin söyleyin. Kişi başına yüz lira yeter mi?

- Vallahi avukat bey, biz söyledik söyleyeceğimizi...

- Pekala. kişi başına en son yüz yetmiş beş lira veriyoruz. Ya kabul edip paranızı alır ve efendi efendi çekilip gidersiniz veya bardaki olayın masrafını ödemeye ortak olursunuz. Hangi seçeneği kabul ediyorsunuz? Evet, ne diyorsunuz beyler? Söyleyin bakalım!

- Neden biz ortak olacakmışız ki, kavgayı biz başlatmadık.

- Evet belli kavgayı siz başlatmadınız ama siz de kavgaya karıştınız. bara zarar verdiniz. Şimdi tekrar soruyorum yüz yetmiş beş lira kabul ediyor musunuz yoksa ortak mı olacaksınız? Çok iyi düşünün.

- Tamam parayı kabul ediyoruz.

- Aferin size, akıllı insanlarmışsınız. Alın bakalım.

- Ama biz çek olarak anlaşmamıştık.

- Bu saatte beş yüz yirmi beş lirayı nereden bulalım? Alın bu çek, paranızı da sabah çekersiniz.

- Ya çek karşılıksız çıkarsa, o zaman ne olacak? Size nasıl güvencemiz?

Bize güvenmekten başka çareniz var mı?

– Doğru, çeki verin.
– Alın bakalım. Davadan vazgeçtiğinize dair imzanızı da atın.
Davacılar odadan çıkınca komiser bey, Umut'a döndü.
– Bu iş size pahalıya patlayacağı benziyor.
– Haklısınız komiserim, kötü arkadaş insanı işte böyle mahvediyor.
– Doğru, siz de haklısınız, peki Zafer Bey siz ne işle uğraşıyorsunuz?

– Tekstil işiyle efendim.
– İşler nasıl?
– İyi gidiyor komiserim.

Bu arada kapı çalınmasıyla birlikte içeriye bar sahibi içeri girdi. Selam vererek söze başladı.

– Buyurun komiserim, beni istemişsiniz.
– Otur bakalım. Akşamki olay için çağırttım. Kavga çıkaranların içindeki Engin Bora'nın babası ve avukatı seninle görüşmek istediler. Buyurun avukat bey, Rifat Bey'le görüşün bakalım.

– Merhaba Rifat Bey, ben avukat Umut Korkmaz. Engin Bey'den davacı olmuşsunuz. Davanızdan vazgeçer misiniz?

– Nasıl vazgeçebilirim avukat bey, bana dünyanın masrafını çıkardı. Hadi masrafı bir yana bırak, prestijimiz sarsıldı, müşteri kaybedebiliriz.

– Peki Rifat Bey, akşamki maddi zararınız ne kadardı?

– Vallahi bilmiyorum avukat bey ama, tahminen iki bin beş yüz lira ile üç bin lira arasındadır, herhalde.

– Peki Rifat Bey, bin beş yüz lira versek olur mu? Geri kalan kısmını da diğer olaya karışanlar ödese...

– Ya benim prestijim ne olacak?

– Peki Rifat Bey son olarak beş yüz lira daha verip iki bin liraya bu davayı kapatalım, olur mu?

– Olur avukat bey ödemeyi nasıl yapacaksınız? Nakit mi yoksa çek mi?

– Ödemeyi çekle yapacağız. Şimdi davanızdan vazgeçtiğinize dair imzanızı atın, biz de çekinizi verelim.

– Tamam bu davanın sizinle olan kısmı kapandı, diyerek imzayı attı.

Komiser, Zafer Bey ve Umut'a dönerek,

– Geçmiş olsun! dedi.

Umut ve Zafer Bey teşekkür ettiler. Engin'in konuştukları gibi yarın öğlene kadar nezarethanede kalması konusunu hatırlattıktan sonra arabalarına bindiler. Umut'un gözü saate takıldı, neredeyse sabah olacaktı. Zafer Bey damadını bu saate kadar yormaktan dolayı ve bu gece yaşadıklarından dolayı hayli üzgündü.

– Kusura bakma oğlum, seni de bu gece uykusuz bıraktık.

– Önemli değil efendim, yeter ki bir işi başarmış olalım. Ben uykusuz kaldıysam siz de parasız kaldınız efendim. Öyle değil mi?

– Haklısın oğlum, ne yaparsın evlat hatırı işte...

Eve döndüklerinde Umut, Zafer Bey'e sabah 11:30'da onu alacağını yukarı çıkmasa daha iyi olacağını söyledi. Bu arada Dilek ve annesi aşağıya indiler ve Engin'in akıllanması için nezarethanede bıraktıklarını öğrendiler.

– Bir kavgaya karışıp üç kişiyi dövmüş, onun yüzünden bir gecede yok yere üç bin liraya yakın masraf yaptık. Masrafı bırak, Umut bizim için uykusuz kaldı.

– Önemli değil efendim, büyütmeyin bu kadar. Hadi size geçmiş olsun. Ben evime gidiyorum.

Umut evine döndüğünde saat sabahın beşi olmuştu. Anne ve babası uyuduğu için sessizce odasına geçti, hemen yatıp uyudu.

Saat on bire doğru annesi Umut'un odasına girdi.

– Oğlum telefonda istiyorlar, dedi.

Umut uykulu bir halde kalkıp telefonun başına geldi. Bürodaki sekreter arıyordu.

– Umut Bey, neredesiniz siz? Orhan Bey kaç saattir sizi arıyor. Cep telefonunuz da kapalı...

– Hayırdır ne oldu?

– Bilmiyorum ama acele hemen buraya gelmeniz gerekiyor.

– Beni hocama bağlar mısın?

– Hocam hayırlı sabahlar ben Umut, nasılsınız?

– İyiyim, evladım nerelerdesin sen?

– Hiç sorma hocam sabah beş buçuğa doğru yattım. Telefonunuzla uyandım.

– Ne yaptın o saate kadar?

– Etiler emniyetindeydim hocam?

– Ne işin vardı Etiler emniyetinde?

– Uzun hikaye sonra anlatırım. Siz ne için beni aramıştınız?

– Hasan Güneşli'nin çocuğunu hastahaneye götürmüşler, git de oraya ziyaret et diyecektim.

– Neyi varmış?

– İç kanama geçirmiş?

– Hangi hastahanedeymiş?

– Cerrahpaşa'da.

– Tamam hocam ilgilenirim, iyi günler.

Telefonu kapatan Umut, esneyerek mutfağa gitti. Umut'un bu haline hiç de alışık olmayan babası, “Bir sorun mu var?” diye sordu.

Engin'in başına gelenleri, bu sebeple de oğlunun ve Zafer Bey'in kötü bir gece geçirdiklerini öğrendi.

Umut'tan Engin'i sordu:

– Kendisini göremedik, zaten ayakta duracak hali yokmuş. Biz de hem akıllanması, hem de ifadelerinin alınması için nezarethanede bırakıp geldik, şimdi de gidip çıkaracağız.

– Allah, o çocukla Zafer Bey'e sabır versin.

Zafer Bey'i almak üzere yola çıkan Umut'un ağzından “Amin!” temennileri çıktı.

Umut, Dilekler'in evinin önüne gelerek, kornaya bastı. Zafer Bey'i çağırdı. Geldiğinde ise yüzü asıktı, sinirli olduğu her halinden belliydi.

– Ne o efendim, hâlâ siniriniz yatışmamış, sakın olun biraz.

– Nasıl sakın olayım oğlum. Bu çocuk bize bugüne kadar yapmadığımız şeyleri yaptırıyor ve de yetmezmiş gibi yok yere üç bin liraya yakın masraf yaptırıyor. Neyse sinirlenmenin kimseye faydası olmuyor. Sen bunları boşver de bir pastahanenin önünde dur. Komiser beye bir kutu baklava alalım. Adamcağız bizimle beraber uğraştı.

– Doğru söylüyorsunuz efendim alalım, sizden birşey rica edeceğim.

Emniyette Engin yanımıza gelince lütfen sinirlenmeyin!

– İnşallah. Ama kolay değil.

Emniyete geldiklerinde görevli memurdan komisere haber verilmesini, kendilerinin Engin Bora'nın babasıyla avukatı olduğunu söylediler. Sonra da komiser onları odasına kabul etti.

– Hoşgeldiniz, diyerek konuklarının ellerini sıktı.

– Hoşbulduk komiserim nerede bizim emanet?

– Sizin emanet şimdi ifadesini veriyor. İfade bitince arkadaşlar getirirler.

– Komiserim acaba bir şey sorabilir miyim?

– Nedir avukat bey?

– Akşamki olayda Engin'in yanındaki arkadaşlarının adlarını merak ettim. Eğer bir sakıncası yoksa isimlerini verebilir misiniz?

– Tabii ama neden merak ettiniz bu isimleri?

– Hiç, özel bir merak.

– Dosyaya bir bakayım. Engin'le beraber dört kişilermiş. Diğer üçünün adı: Engin Karabulut, Bora Kaya ve Cengiz Kara.

– Cengiz Kara mı dediniz komiserim?

– Evet Cengiz Kara dedim. Neden böyle şaşırdınız?

– Hiçbir şey, öylesine sordum. Peki serbest bırakıldı mı?

– Evet, sizden önce babası gelip aldı. Öbür çocukları da sizden önce aileleri gelip aldılar.

– Yaa, öyle mi? Peki komiserim Cengiz'in bizden önce çıktığını söylediniz, ondan davacı olan kimse yok muydu?

– Geldiğinde davacı oldular ama ne olduysa oldu, avukatı geldiğinde hepsi davasından vazgeçti. Bütün herşeyi avukatı yirmi dakikada halledip gitti. Bununla neden bu kadar ilgileniyorsunuz?

– Hiç öylesine... Daha çok bekleyecek miyiz?

Derken kapı çaldı, memur ve Engin içeri girdiler. Zafer Bey'in kalkması ve oğlunun üstüne yürümesi bir oldu. Umut hemen araya girdi. Bir yandan Zafer Bey'i sakinleştirmeye öte yandan Engin'i korumaya çalıştı.

Zafer Bey sakinleşip yerine oturunca imzası alındı ve emniyetten

çıktılar. Yol boyunca Zafer Bey'in sesi bir alçalıp bir yükseliyor Engin'e kızıp bağırıp çağırıyordu. Eve geldiklerinde, Engin morali bozuk bir şekilde odasına çıktı. Zafer Bey arabadan inerken Umut:

– Efendim lütfen sakın olun, unutmayın Engin artık küçük bir çocuk değil. Sert davranarak kaş yapayım derken göz çıkarmanın doğru olmayacağı uyarısında bulundu. Sonra da hastahaneye gitmek üzere oradan ayrıldı.

Hastahanenin önündeki bir çiçekçiden çiçek alan Umut, danışmadan oda numarasını öğrendi ve Hasan Güneşli'nin çocuğunun yanına gitti. Elindeki çiçekleri Emine Hanım'a uzatarak, “geçmiş olsun” dileklerini sundu.

Emine Hanım:

– Teşekkür ederim avukat bey, ne zahmet ettiniz, dedi.

Odada bulunan bir bey de Umut'a bakarak:

– Merhaba avukat bey, dedi.

– Merhaba beyefendi, tanışıyor muyuz acaba?

– Affedersiniz kendimi tanıtmayı unuttum. Ben Hasan'ın çalıştığı şirketin sahibi.

– A, öyle mi? Memnun oldum. Zannederseniz adınız Ekrem'di.

– Evet, doğru hatırlıyorsunuz. Hasan'ı kurtarabilecek misiniz?

– Evet, çalışmalarımız sürüyor. İnşallah kurtulur. Peki hastamız ne zaman çıkıyor? Durum nedir?

– Durumu fena değil, inşallah cumaya taburcu olur.

– O zaman tekrar geçmiş olsun, müsaadenizle benim büroya dönmem lazım.

Umut oradan ayrılıp büroya doğru yola çıktı. Saat on beş otuz olmuştu. Yorgunluk ve uykusuzluğun etkisi ile kendini koltuğa bırakıp beş dakika dinlendikten sonra dosyalarını da alıp hocasının yanına geçti.

– Merhaba hocam.

– Merhaba Umut. Nerede kaldın?

– Biraz hastahanede takıldım.

– Nasıl durumu?

– İyi hocam, inşallah bu cumaya çıkacakmış.

– Çok iyi, çok iyi. Ne o yorgun görünüyorsun?
– Evet hocam dün akşam uyuyamadım, ondandır.
– Sahi, dün akşamki olay neydi? Ne işin vardı emniyette?
– Kayınço arkadaşıyla kavgaya karışmış, emniyete almışlar, onunla uğraştım.

– Neden kavga etmişler?
– Biraz alkolün etkisiyle biraz da kadın yüzünden.
– Vay be! Peki senin kayınçon kaç yaşında?
– On sekiz - on dokuz var. Bilirsiniz, gençlik işte!
– Bugünün gençleri bir başka türlü Umut.
– Haklısınız hocam. Şey hocam, ben savunmamı tamamladım. Siz de bir baksanız bir eksik filan var mı?

– Bakalım Umut, pek eksik olacağını zannetmem ama... Sen şimdi gidip dinlenebilirsin.

Umut, hocasının odasından çıkıp kendi odasına geçti. Koltuğuna oturup arkasına yaslandı, gözlerinin ağırlaştığını hissetti ve o an yavaş yavaş uykuya daldı. Kısa bir süre sonra korkunç bir rüya görerek uyandı. Rüyasında Dilek ve Engin'le beraber bir ormanda gezerken toprağın altından bir yılan çıkıp Engin'i sokup ve öldürüyordu. Sonra Dilek ile Umut'u birbirine yaklaştırmamak için aralarına girerek ikisini birbirinden ayırıyordu. Umut ve Dilek birbirlerine yaklaşmak istedikçe ikisine de saldırarak uzaklaşıyordu.

Umut "Hayırdır inşallah!" deyip Dilek'i aradı. Ona gördüğü rüyayı anlattı. Dilek, onu dinledi, güldü. Bu ayrılık meselesini kafasına çok taktığı için böyle şeyler gördüğünü söyleyerek telefonu kapattı.

Umut bu konuşmadan sonra biraz teselli buldu, kendi kendine "züppenin biri boşver" gibi telkinlerde bulundu.

Kapı çalında ve odasına Orhan Bey girdi.

– Bravo Umut, tebrik ederim, beklediğimden de iyi bir savunma hazırlamışsın.

Orhan Bey, yeni avukatın sararmış benzini görünce sormadan edemedi.

– Ne o Umut, hasta mısın?

– Yoo hocam, hasta değilim sadece yorgunluktan olmalı. Gerçekten savunmamı beğendiniz mi? Beceremeyeceğini bilsem zaten sana vermezdim bu işi.

– İnşallah sizi utandırmayacağım hocam.

– İnşallah Umut, hadi şimdi gevezeliği bırak da git eve biraz dinlen yüzünün rengi yerine gelsin.

Hocasının ona verdiği cesaretle sararan benzi yerine gelmişti. Eve geldiğinde yorgun yüzü gülüyordu. Odasındaki yatağa uzanıp dinlenmeye başladı. Yemek hazır olduğunda annesi Umut'u çağırdı. Yemekten sonra anne ve babasıyla sohbet edip fazla oturmadan yattı ve uyudu.

Ertesi sabah saat onda Hasan Güneşli'nin çarptığı adamla görüşmek için Küçükköy'e gitti. Amacı bu adamı bir şekilde davasından vazgeçirip Hasan Bey'i kurtarmaktı.

Adamın oturduğu mahalleye gelince evini sordu ve buldu. Evin kapısını açan adama kendini tanıttı.

– Size geçmiş olsuna geldim kabul eder misiniz? diye izin istedi ve içeriye girdi. İçeride bir buçuk saate yakın, Kaya ailesini davalarından vazgeçirmek için ikna etmeye uğraştı. Olumsuz cevap alınca cezaevine gitmek için oradan ayrıldı. Cezaevine saat ikiyi gösterirken geldi. Umut'u gören Hasan, hemen hastahanedeki oğlunun durumunu sordu.

– Sakin olun Hasan Bey, durumu gayet iyi diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. Hem nereden geliyorum biliyor musunuz?

– Nereden geliyorsun?

– Doğan Kaya'nın evinden geliyorum.

– Ne işiniz vardı orada avukat bey?

– Hem sizin adınıza geçmiş olsun demeye hem de davadan vazgeçirebilirim umuduyla gittim. Ama ne yazık ki ikna edemedim. Bir hafta daha buradasınız. Ama haftaya yüzde seksen kurtulmuş olacaksınız.

– İnşallah avukat bey, çocuğum ne zaman taburcu olacak.

– Cumaya kadar taburcu olur. Hasan Bey, merak etmeyin.

Hasan Bey'le görüşmesini böylece bitiren Umut, oradan çıkıp büroya gitti. Odasında dinlenirken hocası Orhan Bey içeri girip ona "Nereden geldiğini" sordu. Umut da gününü kısaca özetledi. Umut'un bu

yaptıklarını taktir eden Orhan Bey, onu yarım kalan işlerini yapması için yalnız bıraktı. İşlerini tamamlayan Umut eve gitmek üzere bürodan çıktı. Sonra Dilekler'e gitti. Zafer Bey'in moralinin bozuk olduğunu gördü. Engin'le tartışıklarını öğrendi. Umut, Engin'i merak etti.

– Engin odasında ise biraz konuşmak istiyorum, dedi.

Zafer Bey cevap verdi:

– Tutamadık, o sinirle kapıyı çarparak çıkıp gitti. Umut oğlum, bir de sen konuşmayı denesen belki seni dinler.

– Üzülmeyin efendim, bir ara görüp konuşurum.

O akşam ev halkının pek tadı tuzu olmadığı için Dilek'le de birkaç dakika konuşup kendi evine döndü. Eve gelip yemeğini yediği gibi odasına çekilip tüm umutlarını bağladığı dava dosyasını son bir kez daha okuyup inceledi.

Dava yaklaştıkça Umut'un heyecanı bir kat daha artıyordu. Sabah büroya gittiğinde beklenmedik bir sürprizle karşılaştı. Fakülteden arkadaşı Bülent, odasında onu bekliyordu. Fakültede aynı sırada aynı odayı paylaşan Umut ile Bülent birinciliği ve ikinciliği de paylaşmışlardı. Yolları mezuniyet töreninden sonra ayrılmıştı. Uzun zamandır görüşmedikleri için koyu bir sohbe dalmışken içeriye Orhan Bey girdi. Bülent'i içeride görünce rahatsız etmemek için çıktı.

Umut Bülent'i uğurladıktan sonra hocasının yanına gitti. Hocası Umut'a az önceki arkadaşının kim olduğunu sordu, o da anlattı. Şu anda ne iş yaptığını sordu. Umut da onlara maddi durumları iyi olduğu için özel büro açtığını anlattı.

– İnşallah bir gün senin de olur, diyerek hocası Umut'a cesaret vermeye çalıştı. Umut da inşallah diyerek çıkar.

Akşam saat 6'ya doğru bürodan ayrılır. Mahallelerine geldiğinde kiraathanenin önünde Engin'i görür ve yanına gider. Ayaküstü hal- hatır sorduktan sonra birer çay içmek üzere içeri girerler. Umut yavaş yavaş konuya girer.

– Engin, neden böyle şeyler yapıyorsun?

– Ne o enişte, eğlenmeye hiç hakkımız yok mu?

– Tabii ki var ama içip içip beş para etmez birileri için kavga edip

nezarethanelere düşerek hem kendini hem de babanı rezil etmenin anlamı yok. Hadi kendine acımıyorsan annenle babana acı bari. Her ikisi de korkuyor, bir gece kötü haberin gelecek diye. Zaten yanındaki arkadaşların zengin züppelerin teki. Seninle paran için arkadaşlık ediyorlar. Geçen akşam gördük işte. Nezarethanede bırakıp gitmişler. İyi arkadaş kötü zamanda da birlikte olur.

– Aman enişte boşver. Eğer babamın parası bitecek diye korkarsan hiç korkma sana da kalır.

Bu söz üzerine Umut sinirlendi.

– Sen ne dediğini bilmiyorsun, bana ne senin babanın parasından, babana muhtaç olduğumu mu sanıyorsun? diye bağırarak yerinden kalktı.

Yan masada gazete okuyan Fevzi;

– Sakin olun! diye müdahale etti.

Umut oradakilerden özür dileyerek kiraathaneden çıktı, o sinirle eve gitti. Oflaya puflaya evin içinde dolaştı. Bu olay Umut'un canını çok sıktı. O geceyi morali bozuk olarak geçirdi, kimseye birşey söylemeden hastahaneye gitmek için evden ayrıldı.

Hastahanede Hasan Güneşli'nin oğlunu ziyaret etti.

– Babamı ne zaman göreceğim, hapisten ne zaman çıkacak? diye sordu çocuk. Umut da,

– Sana söz veriyorum haftaya inşallah çıkacak, sen üzülme, dedi.

Umut, Güneşli ailesine söz vermişti ama gerçekten bu sözü tutabilecek miydi? Bu davayı kazanırsa hem sözünü tutmuş, hem de ilk zaferini kazanmış olacaktı. Bu düşüncelerle nihayet beklediği gün gelmişti. İlk defa bir avukat olarak hakim karşısına çıkıp savunmasını yapmaya başladı. Savunması oldukça iyiydi, mahkeme heyetini etkilemiş söz verdiği gibi Hasan Güneşli'nin ilk duruşmada tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılmasını sağladı.

Adliyeden Emine Hanım'la çocuklarını alarak Hasan Güneşli'nin tahliye olacağı Metris Cezaevi'ne gittiler. Heyecanlı bir bekleyişten sonra Hasan Güneşli nihayet kapıda görüldü. Çocuklar sevinçle babalarının boyunlarına sarıldılar. Kısa bir hasret giderdikten sonra arabaya binerek

eve gittiler. Birer bardak çay içince Umut'u yolcu ettiler.

Umut, yüzünde mutluluk ifadesiyle büroya gittiğinde bu durum bürodaki herkesin dikkatini çekti. Odasına gidip Dilek'i arayarak müjdeyi verdi. Bir süre sonra Umut'un geldiğini duyan hocası yanına gelip sonucunu sordu:

– İlk duruşmada istediğimi elde ettim hocam, tahliye ettiler, dedi.

– Tebrik ederim ama bu seni aldatmasın. Ben ne mahkemeler gördüm ilk önce tahliye edilip sonra tutuklama kararı çıkan.

– Haklısınız hocam. Biliyorum onun için zafer kazanmış komutan edalarına girmeyeceğimden emin olabilirsiniz.

– Ondan eminim Umut.

Hocası yanından ayrılınca Umut da eve gitmek, oradan da nişan tarihini belirlemek üzere Dilekler'e doğru yola ıktı. Umut ve ailesi Dilekler'e gidince, ev sahipleri tarafından kapıda karşılandılar, içeri geçip oturdular. Hoş bir sohbet başlamıştı. Umut bütün gelişmeleri anlatırken içeriye Engin girdi. Umut'u görünce suratı asık bir şekilde "hoşgeldiniz" diyerek oradan ayrıldı. Umut'un morali bozulmuştu ama belli etmemeye çalıştı. Engin'in davranışı ve Umut'un bu hali herkesin dikkatini çekti. Zafer Bey dayanamayarak sordu:

– Hayırdır Umut, Engin'le aranız açık mı yoksa?

– Yok efendim, onu da nereden çıkardınız?

– Baksana ikiniz de birbirinize soğuk davranıyorsunuz. Sen ne yaptın? Konuşabildin mi onunla?

– Konuştum konuşmasına ama pek fayda etmedi.

– Etmez biliyordum, ne dedi sana?

– Kusura bakmayın efendim, siz bana arkadaşça konuşun dediniz.

O gün konuştuklarımız onunla benim aramda o yüzden söyleyemem.

Konu böyle kapanmıştı o günün akşamı da böyle geçti. Geç saatlere kadar konuştular, sonra eve gitmek için izin isteyip yola koyuldular.

Ertesi sabah büroya gitmek için Umut evden ıktı. Büroya geldikten kısa bir süre sonra telefonu çaldı. Arayan Mehtap'tı. Umut'a teşekkür etmek için aramış olduğunu ve onu çay içmeye çağırdığını söyler. Umut bu teklifi kabul etti. Bir saat belirlediler.

Belirlenen yerde buluşup sohbet ederlerken oradan geçen Hasan Güneşli onları görüp ve yanlarına gider. Umut'un canı sıkılmıştı, Hasan Bey'e orada ne aradığını sordu. Mehtap'la tanıştırmayı da ihmal etmedi. Bir müddet sonra Hasan izin isteyip kalktı. Hemen arkasından hesabı ödeyen Umut, Mehtap'ı evine bırakıp kendi evine gitti.

Evde yemek esnasında annesi Umut'a,

– İzin aldın mı? diye sordu.

– Neden izin alacakmışım? diye sordu Umut.

– Unuttun mu oğlum, yarın hep beraber nişan alışverişine gidecektik ya...

Umut bu söz üzerine elini başına vurarak mırıldandı.

“Ne düşünüyorsun oğlum bu kadar... At kafandan başkalarını, işlerini kendini düşün biraz. Bak bir hafta sonra nişanlanacaksın. Bari geç olmadan hocamı arayayım.”

Hocasını aradı olan biteni anlattı, izin alarak telefonu kapattı.

Nişan alışverişine çıkmak için annesiyle Dilekler'e gitti. Dilek bir ara boşlukta Umut'a sordu.

– Neden evvelki akşam Engin'le birbirinizi gördükten sonra suratlarınızı astınız? Aranızda bir sorun mu var?

– Yok, onu da nereden çıkardın?

– Engin içeri girmeden önce neşeliydin. Engin'i görünce bir anda yüzünü astın.

– Lütfen bu konuyu kapatır mısın Dilek?

Onlar böyle tartışırken anneleri

– Neler oluyor çocuklar, ne diye bağınışıyorsunuz? diye sordu.

– Yok bir şey anne, diyerek mağazadan çıktılar. Eve giderken Umut durmadan oflayıp pufladı. Bu davranışı hem Dilek'i hem de annelerini rahatsız etmişti. Dilek'le annesini eve bıraktı. Kendi evlerine dönerken annesiyle arasında şu konuşma geçti:

– Neyin var oğlum, yol boyunca oflayıp pufladın. Ayrıca Dilek'le mağazada durup dururken tartıştınız.

– Yok birşey anne, boşver sen.

– Nasıl yok birşey oğlum? Hem Dilek'i hem de annesini kızdırıyorsun. Sanki zorla nişanlanıyormuşsun gibi davranıyorsun.

Umut sinirlenerek cevap verdi.

– Susar mısın anne. Zaten yeteri kadar canım sıkkın.

Tartışa tartışa eve geldiler. Umut biraz yorgunluk biraz da stresten koltukta uyuya kaldı. Uyandığında saatin yediye geldiğini görür. Yattığı yerden kalktı, Dilek'i aradı. Bugünkü davranışından dolayı özür dileyip Dilek'in gönlünü almaya çalıştı.

Ertesi sabah büroda çalışırken aklına dünkü olay geldi. İçi rahat etmedi. Dilek'i akşam çay içmeye davet etti. Akşamın olmasını sabırsızlıkla bekledi. İş çıkışı Dilek'i alıp, güzel bir çay bahçesine götürdü.

Çay içip sohbet ederken yanlarına bir erkek çocuk yaklaştı.

– Abi mendil istiyor musunuz? diye sordu.

– Ver bakalım iki tane diyerek Umut, çocuğun başını okşadı. Çocuğa parayı uzatıp mendilleri aldı. Çocuk parayı alıp uzaklaşırken Umut arkasından seslendi:

– Küçük, gelir misin buraya?

– Buyur ağabey birşey mi istedin?

Umut yanına gelen çocuğun elinden tutarak onu yanına oturttu, onunla konuşup yakından ilgilendi. Bu yakınlık Dilek'in çok hoşuna gitti. Çocuk gittikten sonra:

– Senin en çok neyini seviyorum biliyor musun?

– Neyimi seviyorsun? diye sordu Umut.

– Çocukla çocuk, yaşlı ile yaşlı, gençle genç oluyorsun. İşte bu yanını çok seviyorum.

– Öyleyimdir.

Bu söz üzerine Dilek;

– Gel benimle diyerek Umut'un elinden tutup arabaya bindirdi.

– Nereye gidiyoruz? diye şaşkın bir şekilde Umut sordu.

– Hiç birşey sorma, sen dediğim yere sür.

Umut bu söz üzerine Dilek'in dediği yere doğru yola çıktı. Yol boyunca nereye gittiklerini düşündü ve bilgi edinmeye çalıştı.

– Çok iyi anlaşıcağın birisine götürüyorum, dedi Dilek.

Bir süre sonra bir evin önüne geldiler. Umut eve girerken:

– Senin aklına uydum, inşallah rezil olmayız. Bu saatte elaleme gelir mi? diye mınıldandı.

– Mırıldanmayı kes, diyerek Dilek yukarıya çıktı. İçeri girip Umut'u tanıttı.

– Kusura bakmayın efendim, sizi bu saatte rahatsız ettik. Ama benim hiçbir suçum yok. Dilek tarafından kaçırılmış bulunuyorum, dedi Umut.

Dilek, Umut'un bu sözü üzerine;

– Bırak komedyenliği gel benimle! diyerek elinden tuttu ve onu yan odadaki esas tanıştırmak istediği dayısı Emin'in yanına götürdü.

Umut odaya girdiğinde yaşlı bir adam gördü.

– "Bak, sana kimi getirdim dayıcığım" diyerek Dilek, Umut'u tanıştırdı.

Umut'a dönerek,

– Dayım çok sevdiğim birisidir. Doksan sekiz yaşında bir gazidir. Bir anlatsın sana neler yaşadığını şaşarsın, dedi.

Umut, onu dinlerken gözüne yanı başında duran bir kitap çarptı. "Emin dayıya kitabı kim okuyor" diye sordu. Kendisinin okuduğunu öğrenince şaşkınlığını gizleyemedi. Böyle bir yazıyı okuyabildiğine göre gözleri oldukça iyi görüyor. Yaşına göre çok sağlıklı diye düşündü. "Emin dayıya yaşadıklarını kendisine anlatırsa çok mutlu olacağını" söyledi. Aralarında koyu bir sohbet başladı.

İlerleyen saatte Umut'un babası telefonla oğlunu aradı. Merak ettiğini dile getirdi. Bir süre görüştüler. Umut geleceğini bildirerek telefonu kapattı bir süre sonra da tekrar geri dönmek üzere yola çıktılar.

Yolda giderken Dilek,

– Nasıl dayımı sevindin mi? diye sordu.

– Ben hâlâ şaşkınlığımı üzerimden atamadım, maşallah çok sağlıklı, bunca şeye rağmen kendine iyi bakmış, dedi Umut.

Umut, Dilek'i evine bıraktıktan sonra gece yarısı ancak kendi evine gelebildi. Ev halkının yattığını görünce sessizce yatağına doğru gitti.

Ertesi sabah kahvaltı esnasında birbirlerini gören baba oğul bir önceki gün ile ilgili konuştular. Umut akşam olanları anlatarak babasının merakını gidermeye çalıştı.

– Bugün bir işin var mı? diye sordu babası.

- Neden? Bir şey mi var? diye sordu Umut.
- Eğer işin yoksa kardeşine gidelim. Uzun zamandır gelmiyorsunuz diye kızıyor, dedi babası.
- İyi olur baba. Ben de özledim zaten, kahvaltıdan sonra arar haber veririm.

Kahvaltı bitince kardeşine, geleceklerini haber verdi. Oraya vardıklarında biraz şaşırdılar. Çünkü Umut, uzun süreden beri ilk kez annesi ve babasıyla beraber kardeşine gitmişti.

- Hayırdır avukat bey siz buralara gelir miydiniz? diye takıldı.

O günü ailesiyle geçiren Umut, akşam üstü Dilek'i aradı, nişan davetiyelerinin hazır olduğunu öğrendi.

Ertesi akşam onları almak için Dilekler'e doğru yola çıktı. Yolda Engin'e rastladı. Arabaya aldı, birlikte yolculuk yaparken Engin'e,

- Biliyorum bana kızgınsın ama bütün insanların içinde sana bağırمامam gerekiyordu, özür dilerim, sinirlerime hakim olamadım, dedi Umut.

- Sen kusura bakma enişte, benim de sana o sözü söylememem gerekirdi.

Bu küçük gönül almalardan sonra eve beraber gittiler. Onları kapıda karşılayan Dilek:

- Ne o, aranızdaki buz dağları eridi mi? diye takıldı.

Ertesi günü büroya giden Umut davetiyeleri masanın üzerine koydu. Çalışırken Hasan Güneşli gelip davetiyeleri sordu. Nişan için olduğunu öğrenince;

- Tebrik ederim avukat bey Allah tamamını erdirdin, dedi.

Umut "amin" diyerek onları da istemeye istemeye nişana davet etti.

Hasan Güneşli gittikten sonra hocasının ve büroda çalışan sekreterin davetiyelerini verdi. Akşamüstü çıkarken arkadaşı Bülent'in bürosuna giderek onunkini de bıraktı.

Ertesi gün hocası Umut'u çağırarak bir zarf uzattı, içinde para vardı.

- Al Umut, bu senin ilk başarı ödülün, güle güle harca, dedi.

Umut teşekkür ederek, zarfı aldı.

Öğle yemeğini yemek için bir lokantaya gitti. Karşı masada oturan bayanın çantasından cüzdanını almaya çalışan bir çocuğu gördü. Oturduğu yerden kalkıp, çocuğu yakalayıp hiç kimseye belli etmeden dışarı çıkardı.

– Bunu neden yapıyorsun? diye bağırarak çocuğa sordu.

– Şimdi beni polise mi vereceksin?" diye çocuk ağlamaya başladı.

– Geleceğini hiç mi düşünmüyorsun? Annenle babanın bunu duyduğunda üzüleceğini düşünmüyor musun? diye peşpeşe sorular sordu.

Çocuk, "bu işi ilk kez yaptığını başka çaresinin kalmadığını, hasta annesine para bulmak istediğini" söyledi.

– Baban yok mu senin? Adın ne? Evin nerede?

Çocuk "babasının olmadığını adının Gökhan olduğunu, annesinin kan kanseri olduğunu ve acilen kanının değişmesi gerektiğini söyledi.

Umut, Gökhan'dan kendisini evine götürmesini istedi. Arabaya binip evlerine kadar götürdü. Eve geldiklerinde gözlerine inanamadı. Kırık dökük bir gecekondun içinde hasta yatağında yatan anneyi gördü. Kadın zar zor:

– Gökhan oğlum geldin mi? diye sordu.

– Evet, dedi Gökhan.

Umut gördüklerinden sonra daha fazla beklemeden 112 Hızır Acil Servisi aradı. Bir ambulans ile kadının hastahaneye kaldırılmasını sağladı. Hastahaneye götürüldükten ve doktor muayene ettikten sonra Umut'a:

– Acilen kanının değişmesi gerekiyor, dedi.

– Ne gerekirse yapılmasın. Kaç lira gerekiyorsa söyleyin, dedi

Umut.

– Bin beş yüz lira gerekiyor, dedi doktor.

Umut cebinden, sabah hocasının verdiği beşyüz lirayı çıkarıp verdi.

– Geri kalanını birkaç saat içinde bulup getireceğim, dedi Umut.

Gökhan'ın yanına giderek

– Üzülme artık, annene bakacaklar, sizin İstanbul'da hiç tanıdığınız yok mu? diye sordu.

- Bir tek dayım var o da şu anda memlekete gitti, dedi.
- Peki onu nasıl bulabiliriz?
- Memlekette gittiği yerin telefonunu bilmiyorum, dedi çocuk.

Cebindeki telefon kartını çıkarıp çocuğa verdi. Kartla dayısına bir şeyimde ulaşmasını ve haber vermesini istedi. Umut oradan ayrıldı. Parayı nasıl bulacağını düşünürken aklına mahallede oturan yeni emekli olan Mehmet amca geldi. Hiç vakit kaybetmeden oturduğu mahalleye gitti. Mehmet amcaı bulup, herşeyi anlattı. Mehmet amcadan bin lirayı alıp aceleyle hastahaneye döndü. Umut büroyu arayarak gelemeyeceğini bildirdi.

Gökhan'ın dayısı ancak sabah orada olacağından geceyi Gökhan'la birlikte hastahane koridorlarında geçirdi. Ertesi sabah Gökhan'ın dayısı gelince telefon numarasını bırakarak dinlenmek için evine gitti. Kapıyı babası açtı.

- Bu halin ne? diye sordu.
- Çok yorgunum baba, uyumak istiyorum. İznin olursa daha sonra anlatırım olur mu? dedi Umut. Sonra odasına çekildi.

Saat on dört gibi uyandı. Büroyu arayıp, gelemeyeceğini söyledi. Yemek yemek için mutfığa gitti. Yemek esnasında babası geldi. Umut olanları babasına anlatmaya başladı.

- Dün öğlen yemeğimi yemek için bir lokantaya gittim tam yemeğimi yemeye hazırlanırken ön masada oturan bayana doğru on üç-on dört yaşlarında bir çocuk yaklaşarak kadının çantasını kurcalamaya başladı. Tam cüzdanı alıp kaçacakken, fark ettim. Hiç kimseye belli etmeden cüzdanını geri yerine koyulmasını sağladım. Sonra da çocukla dışarı çıktım...

Umut, olan biteni anne ve babasına anlattı.

- İyi ama oğlum aldığın parayı nasıl ödeyeceksin? Halimizi biliyorsun, nişan yapmaya çalışıyoruz, diyerek biraz çıkıştı.
- Üzülme babacığım, Allah büyüktür. O çocuğa para gönderen Allah, bize de verir inşallah, diyerek masadan kalktı.

Hazırlıklarını tamamladıktan sonra evden çıkıp, doğruca hastahaneye gitti. Kadının durumunu öğrenmek üzere doktorun yanına girdi.

– Şu anda iyi ama çok yaşamaz, diyerek doktor üzücü haberi verdi. Umut oldukça üzülmüştü, doktorun odasından çıkıp hastanın yanına gitti. Hal hatır sorup akşama kadar yanında kaldı ona moral verdi. Akşam olunca da evine döndü.

Erkenden yattı. Sabah büroya gitti. Hocasına tüm olan biteni anlattı.

– Aferin oğlum iyi yapmışsın, dedi hocası. Daha sonra Umut'a bakarak,

– Bütün işini bırakıp eve git. Pazartesi gününe kadar izinlisin, nişan törenine kadar git, biraz dinlen! diyerek Umut'u eve gönderdi.

Umut eve gitmeden önce hastahaneye uğradı, Gökhan ve annesini ziyaret etti. Oradan ayrılırken

– Bir şey olursa ben bu numaradayım, diyerek telefon numarasını bıraktı.

Dilek'e gitmek üzere oradan ayrıldı. Geldiğinde Dilek sitemli bir şekilde;

– Umut Bey, nişanlanacağınız aklınıza geldi demek, dedi.

Dilek'in babası:

– Kızım daha çocuk içeri girmeden sık boğaz etmesene, çocuk her zaman seninle ilgilenecek değil ya! dedi.

Umut, iki gün içinde yaptıklarını anlatınca Zafer Bey Dilek'e dönüp:

– Gördün mü bak kızım, hemen anlamadan dinlemeden konuşmayın bir daha, diyerek odadan ayrıldı.

Babası gittikten sonra Umut'un gönlünü aldı. Umut saat üçe doğru eve gelerek dinlenmek için odasına çekildi.

Ertesi sabah hiç evden çıkmadan dinlendi.

Nişan günü yani beklenen gün gelip çatı. Umut ikinci defa büyük bir heyecan yaşadı. Dakikalar geçmek bilmiyordu sanki. Nihayet saat gelip çatmıştı. Kalabalık araba konvoyuyla düğün salonuna doğru yola koyuldular. Herkes oradaydı. Bir ara Hasan Güneşli ve ailesini gördü, Dilek'i alarak yanlarına gitti, 'hoşgeldiniz' derken kapıda beklenmedik bir misafir belirdi. Gelen, Emin dayıydı. Umut ve Dilek, şaşkın bir şekilde yanına giderek ön masalardan birine oturdular. İkisi de çok mutlu olmuşlardı. Yüzük takma töreni geldiğinde Dilek'in babası yüzükler

takılmadan önce mikrofonu alarak önce herkese 'hoşgeldiniz' dedi sonra da konuşmasını sürdürdü:

- Sevgili misafirler, ben hepinizin huzurunda değerli babamızdan birşey rica edeceğim, eminim bu isteğimi kırmaz, önce size birisini tanıtmak istiyorum. Aramızda 98 yaşını geçmiş bir gazimiz var. O bizim için çok sıkıntılar çekmiş birçok kan dökerek buraya gelmiştir. Onun adı Emin Arabacı... Diğer bir deyişle kimisinin dedesi, kimisinin amcası, babası. Kimisinin de dayısı... Benim isteğim nişan kurdelemizi onun kesmesi. Sevgili babamız mümkünse, bu isteğimize katılırsa bizi mutlu eder.

Umut bu sözlerden sonra kürsüden inip Dilek'le birlikte dayıyı kollarından tutarak yüzüğü takmak üzere kürsüye çıkardılar.

Emin dayı alkışlayanları duygusal bir şekilde selamlayarak görevini yerine getirdi.

- Allah bu güzel çifte mutluluklar versin, diyerek yerine oturdu.

Herkes teker teker gelip elini öpmek için sıraya girdiler. Bu manzarayı tebessümle seyretti.

Mutlu bir gün böylece bitmişti.

Ertesi sabah Umut büroya gidip kaldığı yerden işlerine devam etti. Bir ara çalan telefonu açtı. Arayan Gökhan'ın annesinin yattığı hastahanenin doktoruydu. Gökhan'ın annesinin öldüğünü söyledi.

Umut çok üzülmüştü. Bu üzücü haberi Gökhan'a söylemek de hiç kolay olmadı. Annesinin öldüğünü duyan Gökhan kendini kaybetmiş bir şekilde deliler gibi koşarak hastahaneden dışarı çıktı. Ne yaptığını bilmez bir halde koştu koştu... Bir anda hızla gelen bir arabanın altında kalarak feci bir şekilde can verdi.

Umut kosa bir süre sonra da Gökhan'ın vefatını duyunca iyice yıkıldı, ne yapacağını bilemedi. Vakit kaybetmeden apar topar hastahaneye gitti. Gökhan'ın dayısını buldu, başsağlığı diledi ve cenazelerin nereye gömüleceğini sordu. Buradaki babasının mezarının yanına gömülmesine karar verdiler.

Gaziosmanpaşa'da bulunan Karlıtepe mezarlığında iki mezar yeri

almak gerekiyordu. Dayı bey, Umut'tan yardım istedi. Bunun üzerine Umut, belediyeye giderek gerekli işlemleri yapmaya çalıştı.

Hastahaneden cenazeleri alırken, polisler Gökhan'ın dayısının şikayetçi olmadığına dair ifade vermesi için karakola gelmesi gerektiğini söylediler. Umut'la beraber gidip ifade verdiler.

Hastahaneden döndüklerinde Gökhan'ın ve annesinin öldüğünü duyan yakınları ve komşularının geldiğini gördüler. Cenazeleri alıp, namazlarını kılmak üzere camiye gittiler. Oradan mezarlığa giderek, defin işlemlerini yaptılar.

Umut mezarlıktan dönerken morali çok bozuktu. Oldukça da üzgün bir haldeydi. Bir ara hocasını aradı, olan biteni anlattı ve doğruca eve gitti.

Ertesi sabah biraz toparlanmıştı. Büroya gidip ve çalışmaya başladı. Bir ara büroya Gökhan'ın dayısı geldi. Geldiğini haber alan Umut kapıda karşıladı.

- Hayırdır siz gitmeyecek miydiniz?
- Evet ama otobüs bulamadım, saat on üçe bilet aldım gideceğim. Dayı cebinden bir tomar para çıkartıp ve Umut'a uzattı.
- Avukat Bey size çok teşekkür ederim. Borcumuzu buradan alın olur mu?
- Ne borcu?
- Bizim için yaptıklarınızı unutmayız. Zaten Gökhan da borçlu kalmayı sevmezdi.

Umut parayı almak istemedi.

- Bakın avukat bey, bu para Gökhan'ın parasıdır. Memlekette Gökhan'ın annesinin tarlasını satmaya gitmiştim. Demin de söyledim ya Gökhan borçlu kalmayı istemezdi, onurlu bir çocuktur. Eğer yerinde rahat yatmasını istiyorsanız, yaptığınız bütün masrafları buradan alın.

Umut parayı aldı ve dayıyı yolcu etti.

Akşam üzeri Mehmet amcadan aldığı parayı vermeye gitti. Ona teşekkür ederek parayı verdi.

- İhtiyacını gördün mü evlat?
- Gördüm Mehmet amca, dedi ve Umut bütün olanları anlattı.

Mehmet amca şaşkınlık ve üzüntü ile dinledi. Umut'u teselli etmeye çalıştı.

– Üzülme evlat, sen elinden geleni yaptın, belki böylesi daha hayırlıdır, dedi.

Umut müsaade isteyerek evine gitti.

Ertesi gün büroda çalışırken Mehtap Hanım aradı.

– Merhaba Umut Bey, diyerek konuşmaya başladı. Konuşurken bir ara;

– Moralin mi bozuk senin? diye sordu.

– Evet öyle, diyerek Umut başından geçenleri anlattı.

– Ne hazin sonmuş. Allah, yerlerinde rahat yatmayı nasip etsin.

Ben, seni eve yemeğe davet etmek için aramıştım. Tabii ki işin yoksa. Eğer gelebilirsen memnun olurum. Hem moralin düzelmiş olur, hem de benim sana borcumu ödememe fırsat vermiş olursun.

Bu ısrar karşısında Umut, Mehtap'ı kıramak istemedi ve teklifini kabul etti. Telefonu kapattıktan sonra evi arayarak bu akşam yemeğe gelemeyeceğini söyledi.

Saat on dokuzda bürodan çıktı. Mehtap'ın evine gitti. Yemekten sonra geç vakte kadar çay içip sohbet ettiler. Sonra Umut evine döndü.

Günler ev ile büro arasında gelip geçmekteydi. Yine böyle bir gün bürodayken telefon çaldı. Arayan Gökhan'ın dayısıydı.

– Avukat bey merhaba.

– Buyurun efendim.

– Avukat Bey, Gökhan'ın ve annesinin 52. gün mevlüdünü okutacağız, sizi de aramızda görmek isteriz.

– Demek 52 gün oldu bile...

– Evet Avukat Bey haftaya 52 gün doluyor. Buyurun misafirimiz olun.

– Gelmeye çalışırım.

Bu konuşmadan sonra Umut günlük işlerine yöneldi. Akşam olup eve giderken Dilek'e uğradı. Zafer Bey evdeydi. Sohbet esnasında Umut

haftaya Adana'ya gideceğini söyledi. Dilek hemen atıldı.

– Ne işin var orada?

– Gökhan ile annesinin 52. günün mevlüdü okutulacakmış, oraya gideceğim.

Dilek'in bu durumdan pek memnun olduğu söylenemezdi. Sessiz sakın geçen akşam adeta bir haftanın özeti idi.

Günler gelip geçmişti. Bir hafta olmuştu bile. Cuma günü yola çıkmak için otogara gitti. Umut otobüse binmek üzereyken omzuna bir el dokundu.

– Merhaba Umut Bey,

Umut, başını sesin geldiği, tarafa çevirdi.

– Merhaba Mehtap Hanım, ne işiniz var burada?

– Aynı soruyu ben de size soracaktım.

– Adana'ya gidiyorum.

– Ne tesadüf ben de Adana'ya, Yumurtalık'a tatile gidiyorum. Ya siz nereye?

– Belki inanamayacaksınız ama aynı yere gidiyorum, ama ben tatile gitmiyorum. Size anlattığım o çocuk ve annesinin mevlüdüne gidiyorum.

Ertesi sabah saat sekize doğru Adana'ya ulaştılar. Mehtap, Umut'a dönerek:

– Şimdi ne yapacaksın? diye sordu.

– Bir otele gidip iki saat uyuyacağım, dedi Umut.

– İstersen gel benim otele, orada bir iki saatlik bir oda buluruz.

Beraber otele gittiler. Otelde Umut kendisine bir oda tuttu. Oda anahtarını alıp yatmaya çıktı. İki-üç saat sonra odanın telefonu çalarken Umut uyandı. Mehtap kahvaltıya beklediğini söyleyerek onu lobiye çağırdı. Umut giyinip aşağıya indi ve birlikte kahvaltı yaptılar.

Kahvaltıdan sonra Mehtap sordu:

– Şimdi mi gideceksin?

– Evet.

– Peki ne zaman döneceksin?

- Nereye, İstanbul'a mı?

- Evet İstanbul'a.

- Bilmiyorum. Yarın mevlüd var. Herhalde yarın akşam dönerim.

Niçin sormuştun?

- Düşündüm de biraz burada gezip öyle dönerdik, eğer senin için bir sakıncası yoksa.

- Yoo, niye sakıncası olsun. Zaten gideceğim yer buraya uzak değil. Bugün burada gezip yarın öğlene doğru giderim.

Kahvaltıdan sonra gezmeye çıktılar, akşam geç saatte otele dönerek yattılar.

Sabah olduğunda kahvaltı etmek için lobiye indiler, kahvaltı esnasında bir ara Mehtap:

- Dönüş biletlerimizi ayarlayalım, dedi.

- Umut da telefon ederek biletleri ayırttı. Kahvaltısı bitince mevlüde gitmek için Yeniköy'e doğru yola çıktı.

Köyden, akşam mevlüd bitince dönecekti ama Gökhan'ın dayısı Umut'u o akşam bırakmayıp misafir etmek istedi. Bunun üzerine Umut, Mehtap'ı arayarak, bu akşam gelemeyeceğini, yarın otel hesabını ödeyerek otogara gelmesini, kendisiyle otogarda buluşacağını söyledi.

Ertesi gün, anlaştıkları gibi otogarda buluşup İstanbul'a döndüler.

Günlerden pazartesi olmuştu. Umut saat yirmi üçte eve ulaştı. Ev halkı uykudayken o da sessizce odasına geçip uyudu.

Sabah olduğunda büroya gitti. Davaya on gün kalmış olduğundan hazırlıklarına hız verdi. Çalışırken günün nasıl geçtiğini anlamadı bile.

Sonuçta dava günü gelmişti, heyecanla mahkemeye gitti. Umut bu dava sonucunda adliyeden Hasan Güneşli'yi beraat ettirip çıktı. Umut sevincinden yerinde duramıyordu. Önünde sadece Yargıtay kalmıştı. Yargıtay kararı onarsa zaferini resmen ilan edecekti. Umut ve yakınları heyecanla beklemeye başladılar.

Bir gün büroda çalışırken Mehtap arayarak, konuşmak istediğini dile getirdi ve Umut'u evine çağırdı. Umut meraklanmıştı ama Mehtap hiçbir şey anlatmadı.

Akşam olunca Mehtap'a gitti. Yemek yiyip çay içtikten sonra Umut

sordu:

- Ee, beni neden çağırdığını hâlâ söylemeyecek misin?
- Anlatırım acelesi yok.

Bu arada Mehtap'ın hareketleri değişti. Umut'a yaklaşımı farklı olmaya başladı. Mehtap kendini göstermeye çalıştı. Umut bunun farkına vararak rahatsız oldu. Görmemezlikten gelerek sordu:

- Beni niye çağırdın?
- Hâlâ anlamadın mı?
- Neyi anlayacak mışım?
- Senden hoşlanıp deliler gibi aşık olduğumu.

Umut neye uğradığını şaşırmişti. Tüm bunları duyunca sinirli bir şekilde,

- Sen ya sarhoşsun veya ne dediğini bilmiyorsun. Biliyorsun ki ben nişanlıyım, yakında evleneceğim. Sen ise kalkmış bana ahlaksız tekliflerde bulunuyorsun.

Dese de Mehtap adeta Umut'un söylediklerini duymuyordu, duymamazlıktan geliyordu. Umut konuşmakla bir yere varamayacağını anlayınca sinirli bir şekilde oradan çıkıp gitti. Yolda kendi kendine söylendi.

"Çattık belaya, nereden de çıktı karşıma."

Gece saat yirmi üçte eve geldi, odasına girip yattı. Huzursuz bir gece geçirdi. Ertesi gün büroya gidip çalışmaya başladı, bir ara telefonu çaldı. Açtığına Mehtap'ın sesini duyar duymaz.

- Beni neden aradın, bir daha sakın arama! diyerek telefonu kapattı.

Sesi oldukça yüksekti ve çok sinirlenmişti. Kapatır kapatmaz telefon tekrar çaldı. O hırsıyla telefonu açtı:

- Efendim ne var?
- Ne bağıırıyorsun, ne yaptım ben? diye sordu Dilek.

Dilek'in sesini duyunca Umut sakinleşti.

- Kusura bakma Dilek, telefona bir sapık dadandı, durmadan arayıp rahatsız ediyor. Ee ne var, ne yok bakalım.

Konuşmaları böylece devam ederken sekreter, Umut'un masasına bir zarf bıraktı. Konuşması bitince zarfı açan Umut, beklediği haberin

geldiğini gördü. Davanın yargıtay tarafından onaylandığını öğrendi. Böylece ilk zaferini kazanmış oldu. Sevincinden oturduğu yerden fırladı.

- Kazandım, kazandım, diyerek hocasının yanına gitti.

Hocası bu halini görünce sordu:

- Hayırdır Umut, neyi kazandın?

- Davayı hocam, mahkeme kararı geldi, onaylanmış.

- Tebrik ederim, Hasan Bey'e haber verdin mi?

- Hayır efendim, eğer izniniz olursa şimdi gidip haber vereyim.

Hocası gülümsedi,

- Hadi git, oradan da eve gidersin.

Umut heyecanla bürodan çıktı. Güneşli ailesine iyi haberi verdi. Haberi öğrenince sevinçten deliye döndüler. Umut onları başbaşa bırakarak Dilekler'e gitti. Zaferini nişanlısıyla da paylaşmak istedi. Dilek ve ailesi de bu haberden çok mutlu oldular. Eve döndüğünde mutlu ve huzurlu bir şekilde uykuya daldı.

Ertesi gün büroda çalışırken Umut'u, Mehtap yeniden aradı.

Son kez görüşmek istediğini söyledi, son isteğini kırmamasını söyleyerek çay bahçesine çağırdı.

Umut 'peki ama son defa' diyerek kalkıp gitti.

Çay bahçesinde oldukça sinirliydi. Mehtap'a sordu:

- Ne istiyorsun?

- Sana veda etmek istedim. İstanbul'dan gidiyorum. Seni unutmuyacağım.

Bu sözlerden sonra cep telefonundan Umut'un numarasını silip hızla oradan uzaklaştı. Umut o günü sıkıntılı olarak bitirdi ve eve geldi. Bu sıkıntı ertesi gün de sürdü. Akşam yemeğini yedikten sonra sıkıntıdan evde duramadı. Biraz dolaşmak için dışarı çıktı. Gece yarısı bire kadar dolaşıp durdu sonra geç saat eve döndü. Yatmak için hazırlanıyordu ki telefon çaldı. "Hayırdır inşallah!" diyerek telefonu açtı.

Telefondaki ses ağlamaktan zor konuşuyordu. Umut sesi tanıdı merakla sordu:

- Ne oluyor Dilek? Neyin var?

- Engin'i öldürmüşler, hemen buraya gelir misin?

- Sen ne dediğinin farkında değilsin herhalde!
- Konuşmayı bırak da hemen buraya gel.

Umut, alelacele giyindi.

Telefon sesini duyan babası gelip sordu:

- Hayırdır oğlum, bu saatte nereye?
- Dilek'in kardeşini vurmuşlar, oraya gidiyorum.
- Bekle biz de gelelim.
- Peki, ben arabayı garajdan çıkarayım, o zamana kadar siz de

aşağı inin.

Yarım saat sonra Dilekler'in yanındaydılar. Umut merdivenlerden hızlı hızlı çıkıp ve zile bastı. Kapıyı açan Dilek, ağlayarak Umut'un boynuna sarıldı. Umut, Dilek'i yatıştırdıktan sonra olayla ilgili sorular sormaya başladı.

- Neler oluyor? Kimden haber aldınız? Nasıl olmuş?
- Emniyetten arayıp haber verdiler. Babam emniyete gitti.
- Baban ordaysa ben de gideyim. Belki bana ihtiyaç olabilir.

Umut böyle söyleyip emniyete doğru yola çıktı. Umut'un babası da byanında gitmişti. Zafer Bey'in bu zor gününde yanında olmak istemişti. Emniyete ulaştıklarında Zafer Bey'in kapıdan çıkmakta olduğunu gördüler. Umut, söylenenlerin doğru olup olmadığını sordu. Zafer Bey cevap verdi:

- Belli değil, sokak ortasında ceset bulmuşlar. Üzerinden Engin Bora adına bir kimlik çıkmış. Kimlik tespiti için adli tıp morguna götürmüşler. Ben de ceseti tespit için oraya gidiyorum. Dilerseniz siz de gelin.

Hep beraber morga gittiler. Zafer Bey cesedi görür görmez ağlamaya başladı. Gerçekten de gördüğü Engin Bora'dır.

Umut yanında duran komisere dönerek;

- Bunu nerede ve nasıl buldunuz. Ne zaman? gibi sorular sorarak olayın nasıl gerçekleştiğini anlamaya çalıştı.

Komiser Necati Yıldız:

- Aldığımız bir ihbar üzerine olay yerine gittik. Ensesinden tek kurşunla vurulmuş ve ölmüş. Olayı ne duyan ne de gören var. İnceleme

ekibimiz hâlâ olay yerinde, araştırmaya devam ediyor. Siz eve gidip dinlenin. Herhangi bir gelişme olduğunda ben sizi arayıp bildiririm. Bora ailesini yarın sabah ifade vermeleri için bekliyorum.

Umut ile babası, Zafer Bey'i de alarak eve döndüler. İçeri girdiklerinde Cengiz'i gördüler. Umut'un morali bir kat daha bozuldu. Herşeye rağmen sinirlerine hakim olmaya çalıştı.

Sabah olunca ifade vermek için emniyete gitmeden önce büroyu arayarak hocasına durumu anlattı. Sonra emniyete gidip, ifade verdi.

- Cenazeyi adli tıptan ne zaman alabiliriz?" diye sordu Umut.

- İstedığınız zaman, cevabını aldı.

- Madem bugün alabileceğiz, o zaman gidip ikindiye kadar çıkaralım, dedi.

İşlemleri yaptırmak için adli tıpa gitti. İşlemleri çok hızlı bitirerek Engin'in cenazesini adli tıptan çıkarttı. İkinci namazından sonra da toprağa verilmek için mezarlığa gidildi. Sessizce, üzüntülü bir şekilde defnedildi.

Mezarlıktan çıkarken kapıda başkomiser Necati Yıldız'ı gördüler. Umut komiserin yanına gitti.

- Hayırdır komiserim burada ne işiniz var? diye sordu.

- Seni almaya geldim.

- Neden? Yoksa bir gelişme mi var?

- Evet, büyük bir gelişme var.

Umut, komiserle konuşurken bütün herkes yanlarına toplandı. Başkomiser sözlerine devam etti.

- Seni göz altına alıyorum.

Herkes şaşkınlıkla birbirlerine bakmaya başladı. Neler olup bittiğini anlamaya çalıştılar.

- Beni neden gözaltına almak istediğinizi sorabilir miyim? diye sordu Umut.

- Tabi ki, seni Engin Bora'yı öldürtmek suçundan gözaltına alıyorum.

Başkomiserin bu sözleri insanların şaşkınlığını bir kat daha arttırdı.

- Siz, ne dediğinizin farkında mısınız? Siz beni adam öldürmekle suçluyorsunuz, dedi Umut.

– İsterseniz bütün bunları emniyette konuşalım, yanıtını verdi komiser.

Umut'u arabaya bindirip götürecekleri sırada Dilek söz istedi.

– Nereden biliyorsunuz, bir yanlışlık olmasın. Umut hiç kimseye zarar vermez.

Dese de onu dinlemediler. Umut'u arabaya bindirip emniyete gittiler.

Umut'un babası, hocasını arayarak durumu bildirdi. Umut emniyete getirilip sorgu odasına alındı, sorgu başladı. Umut'a çeşitli sorular sorarak onu konuşturmaya çalıştılar. Sorgu biraz ilerleyince komiser Necati gelip soru sorma sırasını aldı.

– Hasan Güneşli'yi tanıyor musun Umut?

– Tanıyorum.

– Peki Mehtap Solmaz'ı tanıyor musun Umut?

– Evet tanıyorum.

Umut bu işten sıkıldı. Ayrıca sorular anlamsız gelmeye başladı.

– Tanıyorum ama onların bu olayla ne ilgisi var?

– Şimdi bakın Umut Bey bugün bir adam gelerek çok ilginç şeyler anlattı. Bir bakıma itirafta bulundu. O adam, sizin onu tuttuğunuzu, Dilek Hanım'la evlenerek tüm servete sahip olmak için Engin Bora'yı öldürttüğünüzü anlattı. Baştan inanmak istemedik ama başka bir tanık da benzer şeyler anlattı üstelik bazı fotoğraflarla anlattıklarını belgeledi.

– Kim bu ikinci tanık?

– Mehtap Solmaz.

Umut tüm bunları hayretle dinledi, başından aşağıya adeta kaynar sular döküldü. Çıldırarak üzereydi.

– Yalan, yalan, hepsi yalan, şaka yapıyorsunuz herhalde, diye bağırmaya başladı.

– Ne münasebet şaka falan yapmıyoruz. Asıl siz işi şakaya vurarak bu işi kapatmaya mı çalışıyorsunuz? Bu arada Mehtap Hanım birşey daha söyledi. Senin metresin olduğunu iddia ediyor. Hatta bir ay önce onunla beraber Adana'ya tatile gitmişsiniz. Buna da yalan de göreyim.

– Hayır bu yalan değil ama bu sadece bir tesadüften ibaret.

- Peki ne yapmaya gittiniz Adana'ya?

- Bir arkadaşımın ölüm mevlüdüne gittim. Onunla otogarda karşılaştık. Tatile gidiyormuş, Adana'ya kadar beraber gittik otobüsten inerken "Gel benim otele, birkaç saat uyuyup dinlenirsin, sonra gideceğin yere gidersin" dedi. Ben de birkaç saatliğine, yorgun olduğum için uyuyup kahvaltı ederim diye gittim. Kahvaltı için beni lobiye çağırdı çay içerken gideceğim yerin uzak mı yakın mı olduğunu sordu, acelem olmadığı için o gün beraber gezdik, akşam orada kaldım. Ertesi gün İstanbul'a beraber dönmeyi teklif etti, hatta ısrar etti. Ben de kabul ettim. Mevlüde gittiğimde evdeki hesap çarşıya uymadı. Arkadaşımın dayıları o gece beni misafir etmek istediler ben de kıramadım. Mehtap Hanım'a telefon edip gelemeyeceğimi söyledim. Otel masraflarını ödemesini rica ettim. Otogarda buluşabileceğimizi söyledim. O da "tamam" dedi ve anlaştığımız gibi otogarda buluşup geri döndük.

- Peki bu Mehtap'ın seninle alıp veremediği nedir ki seni yok yere suçlasın?

- Bilmiyorum, ben de merak ediyorum.

- Onunla tanışalı ne kadar oldu?

- 8- 9 ay kadar.

- Yani onunla arkadaşlıktan başka bir ilişkiniz yok.

- Evet, yok.

- Peki Hasan Güneşli'yi nereden tanıyorsun?

- Avukatlığını yapmıştım.

- Evet bunu biz de öğrendik. Yalnız davasını alırken onunla pazarlık etmişsin. "Davayı kazanırsam birini öldürmeni istiyorum, üstüne de 1000 lira veririm," demişsin. Tüm bu pazarlıkların Engin Bora üzerinde yapıldığını tahmin ediyoruz.

- Yalan, olmaz öyle şey bir insan evleneceği kişinin kardeşini niye öldürmek istesin.

- Peki o zaman, beş ay önce kahvede neden kavga ettiniz?

- Kavga mı? Biz sadece tartışmıştık.

- Ne için? Bize açıklaman gerekir.

- Engin birkaç arkadaşıyla beraber bir olaya kanışmış. Babası onunla

konuşmuş fakat dinletememiş. Bana Engin'le ilgilenmem için ricada bulundu. Arkadaşça konuşursam faydalı olabileceğimi söyledi. Ben de tabii konuşurum diyerek ilgilendim. Konuşmamız esnasında bana olmadık sözler söylemeye başladı, babasının parasında gözüm olduğunu söyleyince ister istemez sinirlerime hakim olamadım, sert bir şekilde bağırıp çağırdım. Orada bulunan birisi "Sakin olun!" diye uyardı.

Soruşturmanın bu esnasında kapı çalındı. Kapıda bekleyen bir polis, avukatı geldi diye haber verdi. Komiser, avukatla görüşmek için dışarı çıktı. Umut'un hocası komiseri görünce sordu:

- Neler oluyor komiserim? Umut'u neden gözaltına aldınız?
- Taammüden adam öldürtmek suçundan.
- Ne, taammüden adam öldürtmek mi? Ya siz ne dediğinizi bilmiyorsunuz veya bunu söyleyen büyük bir yalan atıyor.

- Hayır avukat bey, ben kendimdeyim ve hiç kimse de yalan söylemiyor. Bütün deliller Umut'un aleyhinde Umut, Engin Bora'yı öldürtmek suçundan yargılanacak.

- Peki komiserim, Umut'u görebilir miyim?
- Hayır, şu anda gözaltında ve ifadesi alınıyor. Bir iki saat bekleyeceksiniz.

Bu konuşmadan sonra komiser sorgu odasına gitti. Umut'un hocası, babasını da alarak avukatlığını yapabilmesi için notere, vekalet almaya gittiler. Umut, sorgu odasında hiç kimsenin akıl ve hayal edemeyeceğini "kaynını öldürtmek" suçundan ifade verirken Komiser bey;

- Sen Mehtap'la ilişkin olmadığını söylüyorsun ama bu fotoğraflarda tam aksini ispat edecek görüntüler var, dedi ve Umut'un önüne attı.

Umut fotoğraflara bakarken beyninden vurulmuşa döndü çok şaşırdı.

- Hayır, hayır olamaz, sahte, fotomontaj bunlar! diye bağırdı.

Komiser şaşıarak sordu:

- Peki Mehtap ve Hasan Güneşli ile çay bahçesinde buluşup çay içmediniz mi? Mehtap'ı kucağına alıp yukarı çıkarmadın mı?

- Yalan, hepsi yalan.
- Peki o zaman, Adana'ya gittiğinizde ayrı odalarda mı kaldınız.

– Evet, ayrı odalarda kaldık.

– Ama otel kayıtları öyle demiyor. Kayıtlara göre Umut Korkmaz, tek oda tutmuş ve çift kişilik bir odaymış ve o odada Mehtap'la beraber kalmışsınız. Bu da mı yalan? Tüm bu belgeler de mi yalan?

Umut iyice şaşırmış bir halde ne yapacağını bilemiyordu. O, emniyette soğuk terler dökerken olay tüm mahalleye yayılmıştı. Hiç kimse duyduklarına inanmak istemiyordu. Kimileri "Umut bunu yapmaz." diye kendi kendine söyleniyordu. Kimileri ise "Biz insanlar çiğ süt emmişiz, olmaz olmaz demeyin, olurmuş meğerse!" gibi sözler söylüyordu.

Her kafadan bir ses çıkadursun Dilek tüm olanlara inanamıyordu. Umut'un ilk ifadesi alınınca hocası Orhan Bey'le görüşmesine izin verildi. Hocası Umut'un yanına girdi.

– Neler oluyor Umut, hakkında söylenenler inşallah doğru değildir, diye sordu.

– Herhalde yani hocam. Yoksa siz de mi inandınız tüm bu saçmalıklara?

Umut'un şaşkın halde olduğunu görünce onu sakinleştirmeye çalıştı.

– Tabii ki inanmıyorum Umut. Sabret, suçsuz olduğun ortaya çıkacak. Babandan vekalet aldım. En yakın zamanda suçsuzluğunu kanıtlayacağım. Zor olacak ama umudunu kaybetme.

Hocası yanından ayrılınca Umut nezarethaneye götürüldü ve geceyi orada geçirdi. Sabah, komiser yanına geldi.

– Nereden geliyorum biliyor musun?

Umut cevap vermeyince söze komiser devam etti.

– Hasan Güneşli'nin yanından. Tatbikat yaptık. Engin'i nasıl canice öldürdüğünü anlattı, hatta canlandırdı. Tabii insanları cani yapanları da unutmamak gerek, onların da suçu var.

Umut sinirlerine daha fazla hakim olamadı.

– Sen ne demek istiyorsun? Ben öldürtmedim diyorum neden inanmak istemiyorsunuz?

Komiser Umut'un sinirli halini görünce çıkıştı.

– Ne bağırıp çağırıyorsun? İnkâr etme artık. Kaçacak bir yerin yok. Suçunu kabul et. Hem bizi hem kendini zorlama.

Böyle söyleyerek Umut'un yanından ayrıldı. Umut bir süre tek başına kaldıktan sonra kendi kendine ağlamaya başladı. Bir müddet sonra görevli polis geldi.

- Hadi kalk bakalım, diyerek Umut'u kaldırdı. Umut giderken,
- Beni nereye götürüyorsunuz? diye sordu.

Görevli polis:

- Çok soru sorma, yürü hadi diyerek, onu komiserin odasına götürdü. İçeri girdiklerinde hocasının ve Hasan Güneşli'nin içeride oturduğunu gördü.

Komiser;

- Otur bakalım Umut Bey, dedi.

Bu arada Hasan Güneşli'ye sordu:

- Seninle pazarlık yapan bu muydu?
- Evet komiserim.
- Hasan Güneşli'nin "evet" cevabını duyan Umut yerinden kalktı.
- Yalan konuşma! diyerek onun üzerine yürüdü.

Komiser ve Orhan Bey araya girerek, Umut'u sakinleştirmeye çalıştılar, fakat başarılı olamadılar. Sinirli bir şekilde oraya buraya saldırarak, kendine ve eşyalara zarar vermeye başlayınca, odadan çıkarılıp nezaret-haneye götürüldü.

Umut, kendi kendine konuşmaya başladı. "Neden Allah'ım neden, ne yaptım ki bana bu cezayı layık gördün?" diyerek ağlamaya başladı.

Umut, tüm bu sıkıntıları çekerken, Hasan Güneşli savcılığa çıkarılmış ve tutuklanmıştı. Bu arada gazeteler de boş durmayıp "Katil enişte, kayınçosunu öldürtüp kayınpederinin servetine sahip olmayı planladı." diye manşet atmaya başladılar.

Akşam saatlerinde Umut ne kadar inkar ederse etsin, deliller aleyhinde olduğu için savcılığa çıkarılıp tutuklandı. Metris cezaevine gönderildi.

Umut cezaevine girdikten sonra dışarıdakiler yavaş yavaş Umut'a olan güvenlerini kaybetmeye başladılar. Dilek ise arada kalmıştı. Kardeşinin acısına mı yansın yoksa Umut'un hapse girmesine mi?

Hem Korkmaz ailesi, hem de Bora ailesi için zor günler başlamıştı. Umut ilk gecesini, cezaevinde, koğuş arkadaşlarıyla konuşmadan

geçirdi.

Ertesi sabah koğuştaki en yaşlı kişi Hamdi baba lakaplı Hamdi Özal, Umut'a yaklaştı.

- Geçmiş olsun evlat, dün akşam ilk gecen diye rahatsız etmedik. Burada vakit geçmek bilmez. Vaktin geçmesini istiyorsan dertlerini, kederlerini bizimle paylaşman gerek, diyerek yakınlık göstermeye çalıştı. Koğuştaki herkesle teker, teker tanıştıırıp arkadaş olmasını sağladı. Umut'un neden cezaevine girdiğini anlatmasını istedi. O da başından geçen bütün herşeyi koğuş arkadaşlarına anlattı.

Cezaevinde geçen birkaç günden sonra avukatı Orhan Çelik ziyaretine geldi. Hocasını gören Umut:

- Mahkeme günüm belli oldu mu? diye sordu.
- Daha belli olmadı ama bugün yarın belli olur.
- Peki evdekiler ne yapıyor hocam?
- Herkes senin gibi şaşkın ve neler olup bittiğini anlamaya çalışıyor.
- Peki Dilek'i görüyor musun? Ne yapıyor?
- Dilek senden beter şu anda. Kime inanacağını kime inanmayacağını bilemiyor. Kardeşinin acısına yanarken bir de bu olayın çıkması onu iyice bir çıkmaza soktu. Ama şimdi sen tüm bunları düşünme, mahkemeye çıkana kadar sinirlerini yatıştırmaya çalış. Eğer emniyetteki gibi yapacak olursan mahkemeyi başlamadan kaybederiz. Ayrıca Mehtap'la gerçekten ilişkiniz var mıydı? diye sordu.

Umut'tan "hayır" cevabını alınca "inşallah öyledir!" diyerek gitti.

Umut koğuşa döndüğünde Hamdi baba çay içerken Umut'u yanına çağırıp, çay ikram etti. Bir ara Umut, Hamdi babaya:

- Peki sizin suçunuz ne? diye sordu.
- Kızımın namusunu korumak için, yanıtını duydu.
- Nasıl yani? diye sordu.
- Bundan iki yıl önce kızımın bir yerden gelirken uzun zamandır peşinde olan birkaç serseriye rastladık. Bana ve kızıma saldırmaya başladılar. Beni etkisiz hale getirip kızıma tecavüz etmeye kalktılar, ben de bir şekilde ikisinin elinden kurtulup bir tanesinin elindeki bıçağı aldım, o sinirle birini bıçakladım. Adam öldü, ikisi kaçarak kurtuldu. Altı ay

önce cezam kesinleşti. Nefsi müdafadan altı yıl ceza aldım, üç yılım kaldı. Bu üç yılda da kim ölür, kim kalır...

– Peki kızınız şu anda nerede, kiminle kalıyor?

– Kızımı önce Allah'a sonra konu komşuya emanet ettim. Arada bir sağolsunlar eş dostla beraber ziyaretime geliyorlar görüşüyoruz.

Umut hapishanede günlerini böyle geçirirken ne gariptir ki Cengiz, Umut'un içeri girmesinden sonra, Dilek ve ailesine yakınlık göstermeye başladı. Sebepli sebepsiz evlerine geldi, Dilek'e yakınlık gösterdi. Fakat Dilek ona hiç yüz vermedi.

Cengiz oldukça kararlıydı hem Dilek'e sokulup hem de Umut'u aşağılayıcı, gözden düşürücü sözler söyleme başladı.

İki gün sonra hocası ve avukatı Umut'un yanına geldi.

– Gözün aydın, mahkeme günün belli oldu, 1 ay sonra çıkacaksın? diye hocası haberi verdi.

Umut;

– Peki hocam, dışarıda neler oluyor? Benim hakkımda neler söyleniyor? diye sordu.

– İşimiz hiç kolay değil Umut, gazeteler durmadan senin aleyhinde haberler yazıyorlar. Seni belki üzecek ama, insanların sana olan güvenleri yavaş yavaş tükeniyor.

– Peki Dilek de mi öyle düşünüyor?

– Bilemem onunla hiç konuşmadım. Sürekli insanlardan kaçıyor.

– (Peki ya evdekiler) ya onlar niçin ziyaretime gelmiyorlar?

– Bunun için sana birşey diyemem, ama en kısa zamanda ziyaretine geleceklerinden eminim.

Bu konuşmadan sonra Umut, koğuşa; hocası dışarıya gitti.

Ertesi gün Umut'u bir sürpriz beklemekteydi.

Umut Korkmaz ziyaretçin var anonsunu duydu. Görüşme odasına geldiğinde, babası hariç, tüm ailenin orada olduğunu gördü. Annesine babasının neden gelmediğini sordu. Aldığı yanıtla hem şaşırmış hem de üzülmüştü. Babası yalan söylediğine inanıyordu... Bu onun için oldukça onur kırıcıydı. Görüşmeden sonra çok üzgün bir şekilde koğuşa döndü. Kendi kendine “Nasıl oluyor da bir insan, bu kadar sevilirken güvensizliğe düşebiliyor?” diye sordu. Bugünü aklından geçirdi.

O esnada Hamdi baba yanına geldi.

– Hayırdır evlat, ziyaretçilerin seni sevindirmede galiba.

Umut yattığı yerden doğrulup, buğulanmış gözlerle cevap verdi.

– Evet Hamdi baba.

– Peki gelenler kimlerdi?

– Ailemdi ama beni görmeye değil, bana olan güvenlerini yitirdiklerini söylemeye gelmişler.

Hamdi baba Umut'un sırtını okşadı.

– Üzülme evlat, Allah büyüktür, eninde sonunda suçsuzluğun ispatlanır.

Umut cezaevine gireli 10 gün olmuştu. Gardiyan "Ziyaretçin var." uyarısından sonra içine bir ışık doğdu.

Görüşme odasında Dilek'i gördü. Hayret ve şaşkınlıkla içindeydi.

– Hoşgeldin Dilek, nasılsın? diye sordu.

– Nasıl olmamı bekliyorsun? Kime inanacağımı şaşırdım.

– İnan bana Dilek, seni sevmekten başka hiçbir suçum yok benim.

– Bir inanabilsem, evdekiler senin lafını bile ettirmiyorlar, bütün herkes senin katil olduğunu düşünüyor.

– Herkes bir yana Dilek, sen de benim katil olduğumu mu düşünüyorsun?

– Emin değilim. Peki sen katil değilsen, Engin'i kim öldürttü?

– Bilmiyorum ama birinden şüpheleniyorum. Emin olmadan da günahını almak istemem.

– Peki kim olabilir?

Dilek biraz daldı düşünürken.

– Sakın Cengiz deme, niye ona bu kadar yükleniyorsun?

– Hatırlamıyor musun? O gün bana söylediklerini. Ne demek istemişti o gün sence: "Bu güzel günlerin tadını çıkar." demekle.

– Sen abartıyorsun iyice, bırak başkalarını suçlamayı.

Bir süre aralarındaki sohbetten sonra Dilek cezaevinden ayrıldı.

Umut, Dilek'in bu sözleriyle bir kez daha üzüldü ve yıkıldı. O geceyi sıkıntılı geçiriyordu. Umut rüyasında sayıklamaya başladı. Öyle bağınıyordu ki koğuştaki herkes başına toplandı. Zar zor uyandırdılar ve sakinleştirdiler.

Bu sıkıntılı günlerin ilkiydi, mahkeme gününe kadar geceler sıkıntıyla geçiyordu. Nihayet mahkeme günü gelip çattı. Umut hakim karşısına çıktı ve yargılanmaya başladı. Savcı iddianameyi okudu. Umut'un şaşkınlığı arttı, çünkü anayasaya göre müebbet hapis cezası isteniyordu.

Umut'a iddianame okununca:

– Tüm bu iddialar karşısında söyleyeceğin birşey var mı? diye sordular.

– Hiçbirini kabul etmiyorum, cevabını verdi.

Sıra tanıkların dinlenmesine geldi. İlk tanık, Hasan Güneşli idi.

– Umut'u ne kadar zamandır tanıyorsun? Nasıl tanıştınız? diye sordu hakim.

– Sekiz-dokuz aydır tanıyorum, avukatlığımı yapmıştı, dedi Hasan Güneşli.

– Peki hangi suçtan yargılandın?

– Trafik kazası yaptım. Birisine çarparak sakat kalmasına neden oldum.

– Peki karakoldaki ifadende Umut Korkmaz'ın pazarlık yaptığını söylemişsin, bu ne pazarlığı idi?

– Para karşılığında Engin Bora'yı yani kaynını öldürmemi istedi. Karşılığında 1000 lira verecek ve çocuklarıma da bakacaktı. Ben de yokluktan kabul ettim.

– Peki Engin Bora'yı öldürmeni neden istedi? Ne çıkarı vardı?

– Bora ailesinin kızlarıyla evlenip servetine sahip olacaktı.

– Peki, siz Mehtap'ı tanıyor musunuz?

– Evet tanıyorum. Umut'un metresliğini yapan birisi.

– Onunla nasıl tanıştınız?

– Cezaevinden çıktıktan sonra çay bahçesinde çay içerken tanıştık.

– Bu fotoğrafın çekildiği zaman mı?

– Evet.

– Sana Engin'i nasıl tanıştırdı? Beni nişanına davet etti. Kimse şüphelenmesin diye aileni de al gel, dedi. Biz de öyle yaptık. Bir ara Engin'i parmağıyla gösterdi. Ben de yüzünü kafama kaydettim. Ne zaman öldüreceğimi sordum. Acele etme ben sana söylerim, dedi.

Umut, dinledikçe hayreti artıyordu. Gittikçe ümidini kaybediyordu. Sıra Mehtap'a gelmişti. Mehtap, Umut'u nasıl tanıdığını soran hakime;

– Onu bir tesadüf sonucu tanıdım. Zamanla birbirimize yakınlaştık, diye cevap verdi.

– Umut bu zamanda nişanlı mıydı?

– Hayır, nişanlı değildi. Ben sonradan öğrendim. Hazırlık yapıyor-muş, nişanlanacakmış. Bunu öğrenince çok sinirlendim ama bana: “Üzülme bu sadece bir formalite icabı.” dedi.

Mehtap ifadesini verirken zaman zaman Umut'u aşağılayıcı, küçük düşürücü sözler sarfediyordu. Umut, bunlara karşılık kimi zaman tebessüm ediyor kimi zaman da gözleri doluyordu. Sessizce duruşmayı izledi.

Mehtap'tan sonra Dilek ve ailesinin de ifadeleri alındı. Tüm ifadeler aleyhindeydi. Kendisine duyulan güvensizlik sonucu aldığı tepkiydi. Tek umudu ailesinde idi. Onların ifadesi de yüzünü güldürmedi.

Umut'un bütün umutları teker, teker yıkıldı. Gittikçe bir çıkmaza saplandığını hissediyordu. Hakim kararını açıklayacağı sırada avukatı olan hocası davayı bıraktı. Daha acısı, koridora çıkınca Dilek'le karşılaştı. Dilek gözlerinin içine bakarak parmağındaki yüzüğü çıkarttı.

– Değmezmiş sana! diyerek Umut'un avucuna koydu. Umut yüzüğü eline alınca avucunda sıkılaşmaya başladı. Cezaevi aracına bindiğinde elinden kan damladığını gören jandarma uyardı. Umut yüzüğü öyle sıkı tutmuştu ki eli kesilmişti. Küçük bir pansuman yapıldı. Umut, Dilek'in yüzüğünü parmağına takarak cezaevine girdi.

Üzgün bir şekilde koğuşa girip tek kelime etmeden ranzasına gidip uzandı, parmağındaki yüzükle oynamaya başladı. Bu halini gören Hamdi baba yanına geldi.

– Geçmiş olsun evlat, eline ne oldu?

– Mühim değil.

– Peki çok acıyor mu?

– İnsanların verdiği acı kadar değil.

– Anlaşıldı delikanlı, bugün yine vefasız insanlar canını sıkmış anlaşılan, ben seni yalnız bırakayım da biraz kafanı dinle daha sonra konuşuruz.

Umut, yalnız kalınca mahkemede olanları düşünmeye başladı. Yaşadıklarına inanamıyordu. Gardiyanın sesi onu kendine getirdi. Görüşme odasına çağırılıyordu. Gidince hocasını gördü.

Orhan Bey suratı asık bir halde ve sinirli olarak Umut'u karşıladı ve ona bağırıp çağırmaya başladı. Hocasının bağırıp çağırmaları bitince Umut;

– Peki hocam öyle olsun, yalnız bilin ki ben suçsuzum. Bundan sonra suçsuzluğumu kanıtlayana dek mücadele edeceğim, diyerek hocasının yanından ayrıldı.

Avukatsız kalmak Umut'u başka düşüncelere itmişti. Yeğenin sorduğu bir soru aklına geldi "Avukatlar ne yapar?" diye sormuştu. Umut da "Suçsuz yere hapse girenleri kurtarır!" cevabını vermişti. "Peki avukatları kim kurtarır?" İşte bu soru Umut'u düşündürmüştü. "Hey gidi Umut, bakalım seni kim kurtaracak?" diye mırıldandı.

Günler gelip geçmiş, mahkeme gününe on iki gün kalmıştı. Umut'un fakülteden arkadaşı Bülent, kendisi gibi avukat olan babasının bürosunda otururken eski gazetelere göz gezdiriyordu. 'Katil enişte, kendini savunacak avukat arıyor' yazısı dikkatini çekti. Yazının tamamını okurken Umut'un fotoğrafını gördü "Hayır, olamaz!" diye bağırdı. Bülent'in babası "Neymiş o olamayacak olan." diye sorunca Bülent Umut'un fotoğrafını gösterdi. Umut'un böyle birşey yapacak karakterde birisi olmadığına babasını ikna etmeye çalıştı. Onun avukatı olmak istediğini söyledi. Babası "Madem ona o kadar güveniyorsun, tamam o zaman." dedi.

Bülent savcılıktan avukatlık işlemleri için belgeleri aldı, doğruca cezaevine gitti. Umut büyük bir karamsarlık içinde otururken gardiyan geldi.

– Umut Korkmaz, avukatın geldi, seninle görüşmek istiyor.

– Avukatım mı?

Umut'un şaşırması gardiyanı sinirlendirdi.

– Evet, hadi çok konuşma da yürü!

Beraber görüşme odasına gittiler. Umut içeriye girdiğinde Bülent'i görünce şaşkınlığı bir kat daha arttı. Bülent elini uzatıp tokalaştı. Hemen söze başladı.

– Geçmiş olsun, ne bu halin? Benim tanıdığım Umut böyle çabucak yıkılmazdı. Anlat bakalım.

– Umut olan biteni anlatırken sabırla dinledi.

Bülent sonra da savcılıktan aldığı "Vekaletname belgesini uzatarak"

– İmzala şunu, dedi.

Umut belgeye baktı.

– Bu ne olacak? diye sordu.

– Avukatın olacağım. Senin masum olduğuna inanıyorum. Benim tanıdığım Umut, katil olamaz. Hadi imzala artık.

İmza işi tamamlanınca Bülent yeniden söz aldı.

– Senden iki şey istiyorum, sadece iki şey. Birincisi tıraş olup saçını sakalını kestirip şu yıkılmış, perişan halden çıkmanı. İkincisi de mahkeme günü geldiğinde suçlular gibi başın eğik değil, dimdik ve yüzünün akıyla girip çıkmanı.

Bu sözlerden sonra Bülent kalkıp kapıya yaklaşırken tekrar geri döndü.

– Paraya ihtiyacın var mı? diye sordu.

Kısa bir sessizlikten sonra;

– Benim ki de soru mu? Elbette vardır, diyerek bir miktar para bırakıp, ardından da gitti.

Umut, Bülent gittikten sonra onun dediklerini yapmaya çalıştı. Saçını, sakalını kestirip hazırlık yaptı.

Umut'un, ikinci mahkeme günü gelip çattı. Cezaevi arabasından başı dimdik bir şekilde inip mahkeme salonuna girdi. Herkes ona bir canı, katil, vatan haini gibi bakmaktaydı. Bu bakışlara ne kadar çok üzülse de aldırış etmemeye çalıştı. Mahkemenin başlamasını bekledi.

Mahkeme başladıktan bir süre sonra Bülent söz aldı:

– Sayın hakimim bu davayı alalı on gün oldu, henüz dosyayı inceleyemedim. Onun için yüce mahkemenizden, duruşmanın ertelenmesini, tanıkların tekrar dinlenilmesini, sanık Umut Korkmaz'ın tutukluluk halinin kaldırılmasını talep ediyorum.

Bülent sözünü tam bitirmişken, karşı tarafın avukatı;

– Bu isteklerin sadece zaman kaybı olacağını, söyleyerek itiraz etti.

Bu itiraza Bülent cevap verdi.

– Dosyayı incelerken ifadelerde bazı şeyler kafama takıldı. Tam olarak aydınlanması için tekrar dinlenilmesi gerektiğini düşünüyorum. Müvekkilimin tutukluluk halinin kaldırılmasına gelince, o tamamen mahkeme heyetinin vicdan ve adaletine kalmıştır.

Bülent yerine oturduktan sonra heyet, talebi incelemeye başladı. Bülent'in iki isteği de olumlu karşılık buldu. Dosyanın daha iyi anlaşılması için tanıkların tekrar dinlenilmesine ve inceleme yapılabilmesi için de ileri bir tarihe ertelendi. Gerçi Umut bir müddet cezaevinde daha kalacaktı. Başı dimdik bir şekilde mahkeme salonundan çıktı. Cezaevi arabasına binmek için koridordan geçerken, karşısına kardeşinin beyi Coşkun çıktı.

– Yazıklar olsun! diyerek Umut'a bir tokat attı.

Bülent müdahale ederken, saldırganı jandarmalar uzaklaştırdılar. Bu olay Umut'u çok üzdü, Bülent ise olaydan dolayı çok sinirlendi. Umut cezaevine doğru giderken, Bülent de Umut'un ailesinin yanına gitti.

Umut'un babasıyla konuştu. Onlara yaptıklarının doğru olmadığını, sahip çıkmaları gerektiğini söyledi. Bugün Coşkun'un yaptıklarını da anlattı ve onun masum olduğuna inanmaları gerektiğini söyledi. Bu zor gününde hep beraber yanında olmalısınız, dedi.

Buna karşılık aile hiç de ikna olmamış bir şekilde, Bülent'i kibarca kovdu.

Bülent, oradan ayrılırken çok sinirlendi.

– Pişman olacaksınız. Suçsuzluğunu ispat edince bakalım onun yüzüne nasıl bakacaksınız? dedi.

Bir hışımla evden çıkıp Umut'un yanına gitti. Onu üzgün ve karamsar bir halde buldu ve ona moral vermeye çalıştı.

Umut, yalnız kaldığında bile olayların etkisindeydi. Geceleri sık sık kabus görüyor, bağırarak uyanıyordu.

– Gene o kabuslar değil mi? Arkadaşın sana bunları kafana takma dememiş miydi? diye Hamdi baba teselli verdi.

– Nasıl takmayayım Hamdi baba. Herkes beni bir katil, bir vatan haini gibi görüyor.

- Üzülme evlat, Allah büyüktür, suçsuzluğun eninde sonunda ortaya çıkacaktır.

- İnşallah beni boş ver. Senin kızıdan ne haber? Uzun zamandır gelmiyor diyordun bir haber var mı?

- Yok oğlum, ben sana teselli veriyorum ama kendi kendimi yiyorum.

- İnşallah en kısa zamanda kızını görürsün.

Aradan birkaç gün geçti. Bülent Umut'u görmeye geldi. Oldukça üzgün olduğunu gördü ve konuşmaya başladı.

- Hayrola Umut, nedir bu hal? Hani hiçbir şeye üzülmeyecektin? Mezuniyet töreninde bir konuşma yapmıştın hatırlar mısın? "Umudunu kaybetmiş bir insan herşeyini kaybetmiş bir insandır." demiştin. Şimdi neden böylesin? Benim bildiğim, tanıdığım Umut böyle çabuk pes etmez.

- Ama o zaman ki Umut farklıydı. Gelecekte beklentileri, umutları vardı. Ama en önemlisi ardında sevdikleri vardı, diye Bülent'e bağırdı.

Bülent soğukkanlı bir şekilde karşıladı.

- Haklısın Umut ama yine de umudunu kaybetmemen gerekiyor, geleceğin için mücadele vermeliyiz. Şunu iyi bil ki savaşmadan hiçbir şey kazanılmaz, hiçbir şey elde edilmez. Ben sana Adana'ya gideceğimi haber vermeye geldim. Kaldığınız otelin kayıtlarını inceleyeceğim. Ayrıca Gökhan'ın dayısını bulup şahitlik için buraya getireceğim. Sonra da Gökhan ve annesinin mezarlarını noterden tasdik edip mahkemeye delil olarak sunmayı düşünüyorum. Gerekirse Gökhan'ın komşularını ve hastahane de annesine bakan doktoru, Gökhan'a çarpan arabanın şoförünü zor da olsa bulacağım ve şahit olarak getireceğim. Ne pahasına olursa olsun senin suçsuzluğunu ispat edeceğim.

Ayağa kalkan Bülent:

- Umut'un Dilek'ten ne haber var? sorusunu duydu.

- Ne yapacaksın onu? Sana söylediği onca şeyden sonra hâlâ onu mu düşünüyorsun? Belki acı verecek ama duyduğuma göre Cengiz'le nişanlanmışlar, yakında evleneceklermiş.

Umut heyecanlandı.

– Demek öyle, kardeşinin esas katiliyle evlenecek.

Heyecanlanma sırası şimdi Bülent'te idi.

– Dur bir dakika dur! Ne dedin sen? Esas katiliyle mi?

– Evet.

– Bu eveti biraz aç bakalım.

– Bundan yaklaşık bir yıl önce. Dilekle beraberken bizi görüp Dilek'e sarkıntılık edip ukala konuştu. Biz neredeyse kavga ediyorduk ama Dilek ayırdı. Cengiz yanımdan uzaklaşırken manalı manalı "Bu güzel günlerin tadını çıkarmaya bak, çok arayacaksın sonra bu günleri!" diyerek gitti. Dilek'i istiyormuş, Dilek kabul etmemiş.

– Peki bunu neden başta söylemedin?

– Benim iftira attığımı düşünüyor. Beni ziyarete geldiğinde bir kez bu konuyu açtım. Beni azarlayıp gitti. Zaten ondan sonra ne aradı ne sordu. Son duruşmada da bildiğin gibi yüzüğünü çıkarıp elime koydu, yani anlayacağın kibarca reddedildim.

– Allah kolaylık versin. Üzülme. İnşallah suçsuzluğun ispat edilip beraat ettikten sonra sen onları reddedersin ama sen onlar gibi olmazsın.

Bülent gittikten sonra Umut düşünmeye başladı. Sanki bütün üzüntüler üst üste gelip Umut'u yıkmak için birbirleriyle yarışıyorlardı.

Birkaç gün sonra Hamdi baba birkaç kişiyle oturup sohbet ederken gardiyan "Seni müdür çağırıyor!" diye Hamdi babayı çağırdı.

Müdürle konuşmaya gitti. Yaklaşık 20 dakika sonra üzgün bir şekilde koğuşa geriye dönüp ve ağlamaya başladı.

Umut'la beraber koğuştaki herkes, Hamdi babanın çok sevdiği, uğruna hapse girdiği kızının ölüm haberini aldığını öğrendi. Ölüm nedeni aşırı dozda uyuşturucu almış olmasıymış. Olup bitenleri anlatırken Hamdi baba bir anda fenalaşmış olduğu yere yığıldı. Umut, Hamdi babayı kucaklayarak "Kendine gel!" diye seslendi. Umut sesini gittikçe yükseltti. Fakat çabaları boşa gitti. Hamdi babanın bedeni bir anda yığıldı... Artık Umut'u duymamaktaydı. Kalp krizinden ölmüştü.

Umut dert ortağını kaybetmişti. Kendini iyice yalnız hissetmeye başladı. Günler geçse de Hamdi babanın ölümünü unutamıyordu. Ölüm anı gözünün önünden gitmiyordu. Onu kaybettikten sonra koğuştaki aşçı

Hüseyin diye tanınan Hüseyin amca ile iyi bir dostluk kurdu. Günler böyle gelip geçerken mahkemenin üçüncü duruşması gelip çattı.

Mahkeme salonuna gelip oturduğunda yine her zaman ki bakışlar üzerine yöneldi. Umut bu bakışlara aldırış etmedi. Mahkeme başladığında geçen duruşmadaki tanıkların tekrar dinlenilmesi kararı uygulandı. İlk olarak Hasan Güneşli'nin dinlenmesine başlandı. Mahkeme heyeti bu tanığı dinledikten sonra avukat Bülent'e söz verdi.

- Efendim Hasan Güneşli, Umut Korkmaz'ın onunla pazarlık ettiğini söylüyor ama benim araştırmalarımda karşıma oldukça ilginç bir şey çıktı. Dava ilk önce Osman Çelikdağ'a verilmiş madem ki Osman Bey'e verilmiş pazarlık etme hakkı Umut Korkmaz'a değil, Osman Bey'e ait değil midir? diye sordu.

Bu soru karşısında Hasan Güneşli bayağı bir düşündü.

- Osman Çelik davayı aldıktan sonra, dava başlamadan Umut Korkmaz'a verdi. Ben de o anki ruhsal ve maddi durumumu gözönüne alarak kabul etmek zorunda kaldım.

- Peki parayı size mi verdi? Evet bana verdi.

- Mehtap'la nasıl tanıştınız? Bu fotoğraftaki çay bahçesinde mi tanıştınız?

- Hayır, Umut Korkmaz birkaç defa beni Mehtap'ın evine çağırıp görüşme yaptı. O zaman tanıştık. Fotoğraftaki görüşme sadece bir tesadüf eseri idi.

- Peki son bir sorum var. Fotoğrafları kim çekmiş olabilir?

- Bilemiyorum, tüm bunları kimin çektiği hakkında bir fikrim yok.

Bülent bu sorudan sonra yerine oturdu ve Mehtap'ı dinlemeye başladı. Mehtap'ın anlattıkları bittikten sonra ayağa kalktı ve sorular sormaya başladı:

- Umut'un metresi olduğunu iddia ediyorsun, peki onunla nerede, nasıl tanıştınız?

- Bir tesadüf eseri tanıştık. Ben bir gece evime giderken birkaç serseri bana saldırdı. Umut o anda oradan geçerken beni kurtardı. O günden sonra da aramızda bir yakınlık başladı.

- Avukat olduğunu biliyor muydunuz?

– Evet, beni eve götürürken kendini avukat olarak tanıtmıştı, hatta kartını bile verdi.

– Sizinle tanıştığında nişanlı olup olmadığını biliyor muydunuz?

– Hayır bilmiyordum. Birkaç gün sonra sözlendiğini öğrendim. Çok sevdiğim için bırakıp gidemedim. “Bunu neden yaptın?” diye sorduğumda “Para için yaptığını” öğrendim. Sebebi de nişanlandığı kız çok zenginmiş, bu konuyla ilgili tüm planlarını bana anlattı. Öncelikle Engin Bora’yı öldürtüp Dilekle evlenmek, sonra da babasının tüm servetinin tek varisi olmayı planlıyormuş. Serveti ele geçirince de Dilek’ten boşanıp benimle evlenecekti.

– Peki bütün bu olayları, gerçekleşmeden önce polise neden anlatmadınız?

– Dedim ya onu çok sevdiğim için, kaybetme korkusundan sustum.

– Cinayetten sonra niçin fikrinizi değiştirdiniz?

– Vicdanım rahat etmedi. Onlar orada acı çekerken ben kanlı parayla yaşayamazdım.

– Bu fotoğrafta gözüme bir şey çarptı. Umut, Mehtap Hanım’ı kucağında taşıırken Mehtap Hanım’ın dizinde yara bandajı var. O sargı bezi neden olmuştur? Nasıl gerçekleşti?

– Ufak bir ev kazası. Elimden bardağı düşürüp kırdım. Temizlerken bacağıma yaraladım. Umut da beni hastahaneden eve getirirken bu resim çekilmiş.

– Son bir soru soracağım Mehtap Hanım, sizce bu fotoğrafları kim çekirmiş olabilir?

– Umut’un bir düşmanı var mıydı bilemiyorum. Bu fotoğrafların niçin çekildikleri hakkında en ufak bir bilgim yok.

– Başka sorum yok.

Bülent yerine oturdu, sırasıyla tüm tanıklar dinlendi. En son dinlenen Mehmet amcanın ifadesinde kullandığı “Benden bin lira kadar para aldı ve bu paranın nereye harcadığımı bilmiyorum.” iddiasına karşılık Bülent mahkeme heyetinden dört tane şahidin dinlenmesini talep etti. Bunlar Gökhan’ın dayısı, hastahane başhekimisi ve komşulardı. İfadeler alınınca iddia makamına Gökhan ile annesinin noter tasdikli mezar yeri belgesi mahkemeye verildi.

Mahkeme heyeti Umut'a dönüp ve söyleyecekleri olup olmadığını sordu. Umut da cevap verdi:

- Ben polise verdiğim ifadenin arkasındayım. O zaman ne söylediysem şimdi de aynısını söylüyorum. Suçlandığım herşeyi reddediyorum, diyerek yerine oturdu.

Mahkeme heyeti son olarak avukat Bülent'e söz verdi.

- Sayın mahkeme heyeti ortada çok büyük bir suç var ve bu suçun delilleri müvekkilim Umut Korkmaz'ı göstermektedir. Ama tüm bunlardan ilginç olanı kimin çektiği belli olmayan üç-beş fotoğrafa dayanarak, bir esrarkeşin sözüne inanarak geleceği olan genç bir avukatın mahkum edilmeye çalışılıyor olması. Fotoğraflara gelince; kimin tarafından ve hangi amaçla çekilip mahkemeye delil olarak sunulduğu merak konusudur. Bunları çekenin birisi veya birileri tarafından tutulduğu kesindir. Mehtap Hanım'ın verdiği ifadeler de özel olarak ezberletilmiş papağan gibi tekrarlanan ifadelerdir.

Bunların sonucunda Umut, başta Bora ailesinin gözünden düşürülmeye çalışılıyor ve herkes tarafından bir cani, katil ve vatan haini olarak görülüyor. Bunu isteyenler emellerine kat kat ulaşmışlardır. Bunun en büyük ispatı da Umut'un ailesinin Umut'a sırtını dönmesidir. Tüm bunları planlayanlar belki şu anda hiçbir şey olmamış gibi bu mahkemede bulunmaktadırlar. Ben onlara şöyle sesleniyorum:

"Eğer biraz vicdanınız varsa ortaya çıkıp konuşun ve bu masum genci, geleceği olan kişiyi temize çıkarın."

Hakim, Bülent'in konuşmasından sonra ona şu soruyu sordu:

- Suçluların aramızda serbest olarak oturabileceğini söylemekle iftira mı atıyorsunuz. Yoksa birileri tarafından bu kişilerin yönetildiğini mi söylemek istiyorsun?

- Kesin olarak ispatı şu an mümkün olmadığından bir yorum yapmak istemiyorum, diyerek yerine oturdu.

Karar duruşması yirmi gün sonraya ertelendi.

Herkes meraklı bir bekleyişe geçmişti. Mahkemede Bülent'in söylediği sözler insanlarda ilgi uyandırmıştı.

Mahkemeden bir gün sonra Bülent, Dilek'e gidip konuşmak istediğini söyledi.

– Umut'u ne kadar zamandır tanıyorsun? diye sordu Bülent.

– Çocukluğundan beri, diye cevapladı Dilek.

– Sana soracağım soruyu yüreğinle yanıtlamanı istiyorum. Sadece yüreğinin sesini dinle. Sence Umut hakkında iddia edilenleri yapmış mıdır? Yani kardeşini öldürüp sizin malınıza el koyup Mehtap'la evlenebilir mi? Tüm bunları Umut yapabilir mi?

Dilek, dikkatlice Bülent'in gözlerine baktı. Uzun bir süre düşündü.

– Benim tanıdığım Umut bunları yapmaz yapamaz, diye cevap verdi.

– Peki madem neden Umut'u aşağılayıcı sözler kullandın? Ayaklı gazetelerin sözlerine bakarak deliler gibi seven bu insanlar için düşünmeden canını verecek olan birini neden bir canı ilan ettiniz? Dahası bu ayaklı gazetelerin söylediğine bakarak oğullarını reddeden annesi ve babası, Umut beraat edince ve suçsuzluğu ispatlanınca hangi yüzle karşısına çıkıp oğlum diye bakacaklar?

Bülent bu sözlerden sonra mücadele isteyip kalktı. Dış kapıda Cengiz ile karşılaştı. Cengiz, Bülent'i kapıda görünce:

– Senin burada ne işin var? diye sordu.

– Seni ilgilendirmez. Ben senin evine değil, Bora ailesinin evine geldim, cevabını verdi.

Bülent, Dilek'e söylendi:

– O seni herşeye rağmen yine de çok seviyor. Sen de beş para etmez birisi için bıraktın onu.

Bülent oradan ayrılınca doğruca Mehtap Solmaz'ın evine gitti. Kendisiyle görüşmek istediğini söyledi. Baştan kabul etmese de Bülent'i ısrarları sonucunda içeri aldı.

– Ne söyleyeceksen çabucak söyle ve git, dedi Mehtap.

– Mehtap Hanım, mahkemede verdiğiniz ifadenin kendi ifadeniz olduğuna inanmıyorum. Dün de söyledim, sizi kullanan birileri var.

– O halde ispat edin Bülent Bey.

– İspat edebilsem şu ana kadar Umut Korkmaz kuşlar gibi özgür olurdu. Dün mahkemede yaptığım çağrıyı tekrarlıyorum. Eğer insanlığınız, biraz vicdanınız varsa çıkıp mahkemede tüm gerçekleri anlatıp masum birisinin katil damgası yemesine göz yummazsınız.

- Uzattınız ama lütfen gidin, dedi Mehtap Hanım.
- Vicdanınızın sesiyle konuşun başkalarının sesiyle değil! diyerek Bülent ayağa kalkıp evden dışarı çıktı.

Bülent cezaevine giderek Umut'la konuştu.

- Sana Umut veremeyeceğim. Büyük ihtimalle ceza alacaksın, tabii ki büyük bir mucize olmazsa. Dua edelim de en hafif cezayı alalım. Bu biraz da senin elinde mahkemede davranışının büyük bir rolü olacak.

- Biliyorum ama ben hafif bir ceza istemiyorum, ölüm cezası istiyorum.

Umut, Bülent'in yanında daha fazla durmak istemedi, sinirle kalkıp gitti. Bülent, arkadaşının bu haline çok üzüldü, elinden de bir şey gelmiyordu.

Ertesi sabah Bülent kalkarak, Hasan Güneşli'nin evine giderek Emine Hanım'la görüştü. Mehtap'a söylediği herşeyi ona da söyledi. Emine Hanım'dan kocasının gerçekleri söyleyip Umut'u kurtarmasını istemesi için ricada bulundu. Emine Hanım hiçbir şey söylemeden Bülent'i uğurladı.

Günler gelip geçmeye devam ediyordu. Karar duruşması yaklaştıkça herkeste heyecanlı bir bekleyiş başladı ve nihayetinde beklenen gün gelip çattı. Karar duruşması için bütün herkes İstanbul Dördüncü Ağır Ceza Mahkemesi'ne gitti. Fakat bu duruşmaya Umut'un ailesi gitmedi. Mahkeme salonunda Umut'un gözleri onları arar ama bulamadı. Mahkeme başlayıp müdahil avukatlarının son sözleri, iddia makamının iddiayı okumasından sonra Umut'un son söyleyeceği olup olmamadığı soruldu. Umut "Bir söyleyeceğim yok!" deyip yerine oturdu.

Söz savunmaya geldikten sonra Bülent, geçen duruşmada yaptığı çağırışı tekrarlayıp yine oturdu. Mahkeme heyeti kendi aralarında konuşurken Mehtap Solmaz ayağa kalktı.

- Durun Hakim bey! diye bağırarak kürsüye doğru yürümeye başladı. Bu hareket karşısında bütün herkes şaşkın bir şekilde neler olup bittiğini anlamaya çalıştılar. Tüm bu şaşkın bakışlar arasında Mehtap Hanım, Hakimden söz isteyerek;

- Yalan konuştum yalan! diye bağırdı.

Bu olay karşısında tüm umutlarını yitirmiş olan Umut ile Bülent birbirlerine bakarak anlamlı biçimde işaretleştiler.

– Sayın mahkeme heyeti, Mehtap Solmaz'ın tanık olarak dinlenmesini talep ediyorum." dedi Bülent.

Müdahil avukatlar derhal bu olaya itiraz ettiler. Mahkeme heyeti Mehtap'ın dinlenmesine karar verdi. Bülent rahat bir nefes alarak yerine oturdu. Mehtap'ı dinlemeye başladılar.

– Sayın hakim, sözlerime başlamadan önce anlatacaklarımın kimserin baskısı altında söylemediğimi bildiririm. Umut Korkmaz ile bir yıl önce tanıştık. Tanışmamız bir tesadüf eseri değildi. Bir kaza anında tanıştık. Umut'un söylediği doğrudur ama onun da bilmediği birşey var. Onun kaza sandığı olay aslında bir kaza değildi, planlanmıştı, yani bilerek ve kasten kendimi dikkatli bir şekilde Umut'un arabasının önüne attım.

Umut'u epeyce takip ettim ve en uygun zamanda bunu gerçekleştirdim. Sonra da onu arayıp bir bahane ile çay içmeye çağırdım. Tüm bu fotoğrafları çekmesi ve bizi takip etmesi için bir adam tutuldu. Fotoğrafta gördüğünüz, Umut'un beni kucağında taşıması kaza gününün akşamında olmuştu. Dizime dikiş atılıp, sargı sarılmış. Beni evime getirdiğinde, mahsus Umut'tan beni kucağına almasını istedim. Çünkü o fotoğrafların çekileceğini biliyordum. Öbür fotoğrafa gelince; onu da planladım. Hasan Güneşli'ye çay bahçesine gideceğimizi biraz sonra tesadüfmüş gibi oradan geçmesini istedim. Üçümüz bir arada iken fotoğraf çekilmesini sağladım. Bu fotoğrafı Engin Bora'yı öldürttükten sonra delil olarak kullanacaktık. Mahkemenin başından beri verdiğim ifadeler planlanmıştı. Gayeleri bana böyle ifadeler verdirerek, Umut'un metresi olduğumu söyleyip onun Dilek'in gözünden düşmesini sağlamaktı. Bütün bunları planlayan kişi şu anda aramızda oturup bizi dinlemektedir. Bu kişi Cengiz Kara'dır. Yani Dilek'in şu an evlenmeye hazırlandığı kişidir. Bu sözü duyan herkes şaşkınlıkla "Nasıl olur?" diyerek birbirlerine baktılar.

Dilek duydukları karşısında, yanında oturan Cengiz'e bir de sanık sandalyesinde oturan Umut'a baktı.

Mehtap henüz sözlerini bitirmemişti ki Hasan Güneşli oturduğu yerden kalktı.

– Mehtap Hanım'ın anlattıklarının hepsi doğrudur, bizler maşâ olarak kullanıldık. dedi.

Bunun üzerine Hakim, Hasan Güneşli'ye sordu:

– Peki seni nereden tanıyor?

– Patronum olan Ekrem Bey'in arkadaşıdır. Bir gün Ekrem Bey geldi ve bana birisini öldürüp suçu Umut Korkmaz'ın üstüne atmamı teklif etti. Yapamayacağımı söyleyince, çocuklarıma bakma güvencesi verdiler. Ben de ailem için kabul ettim, bu korkunç planı uyguladık.

Hasan Güneşli'nin konuşması bitince Mehtap:

– Son bir sözüm daha var. Buradan Dilek'e ve ailesine sesleniyorum. Ne olur Umut'a sahip çıkın. Umut, Dilek'ten başka kimseyi sevmemi. Ben o kadar uğraştım Dilek'i aldatmadı. Bir oğlunuzu kaybettiniz hiç yoktan Umut'u kaybetmeyin.

Bütün bu anlatılanlardan sonra hakim, Umut'a "Bir söyleyeceğinin olup olmadığını" sordu. "Hiçbir diyeceğim yok!" cevabını verdi.

Bunun üzerine Bülent ayağa kalktı.

– Sayın Hakim Bey, az önce hep beraber şeytanca planlanıp masum bir insanın kanıyla yazılmış bir senaryo dinledik. Doğrusunu söylemek gerekirse hayran olmamak mümkün değil (!) Öyle bir plan ki, suçsuz bir gencin hayatına son vermiş ve geleceği olan bir avukatın hayatını karartan bir plan. Bir avukatı herkesin gözünden düşürüp ona kanlı bir katil damgası vurduran bir plan. Az önceki sorunuza "Söyleyeceğim birşey yok!" diyerek tepki göstermesi ve susma hakkını kullanması aslında Umut Korkmaz'ın söyleyeceği çok şey olduğunu gösterir. Zaten tepki göstermesi de doğal birşeydir. Zira herkes tarafından sevilip sayılan bir kişi, kendini bilmez birkaç kişinin ortaya attığı çirkin ve küçük düşürücü sözlere inanıp ona sırtını dönmüştü. Bu zor zamanında onu yalnız bırakmıştı. Bazılarımız kimden bahsettiğimi herhalde anlamıştır.

Evet, Umut'un ailesinden bahsediyorum. Karar ne olursa olsun, şu anda burada olmaları lazımdı. İşte Umut'un suçsuzluğu ispat edildi. Ona hakaret edip tokat atanlar şimdi hangi yüzle karşısına çıkacaklar merak ediyorum.

Son olarak buradan birisine daha seslenmek istiyorum. Sevgili Hukuk Profesörü Orhan Çelik hocamızdan hiç ummadığımız bir davranış gördük. Mahkemenin daha başında hiçbir şey belli değilken sebepsiz yere Umut'u yarı yolda bırakarak gitmişti. Bir avukatın aldığı davayı sonucu ne olursa olsun yarıda bırakmaması gerekirdi.

Bülent sözlerini böyle tamamlamıştı.

Bülent'ten sonra Umut, mahkeme heyetine konuşmak istediğini söyledi. Mahkeme bu isteği kabul etti.

Umut kürsüde söz alarak başladı.

– Bir avukat vardı, memur olan babası zar zor okutup hukuk fakültesine göndermişti. Fakülteyi birincilik ile bitirip avukatlık diplomasını eline alınca herkes onunla gurur duymuştu. Var gücüyle çalışıp bir dava dosyası alacağı günü sabırsızlıkla bekliyordu. Nereden bilsin ki ilk dava dosyasının ona mutluluk yerine hüznü getireceğini. Dosyayı aldıktan çok kısa bir süre sonra ardı ardına kötü şeyler olmaya başladı. Önce kayını olan masum bir genci öldürmekle suçlanıp eli kanlı bir katil gibi gösterildi. Sonra paraya ve kadınlara düşkün bir sapık gibi gösterilerek sevdiklerinin gözünden düşürüldü. Ne yazık ki bir zamanlar gurur duydukları insandan bütün herkes nefret etti. Umut'u yani "beni" terk ettiler. Bu kötü günümde de elimden tutacakları yerde tekme atıp üstüme basmak için birbirleriyle yarıştılar. Bütün bunlara üzülmiyorum. Benim tek üzüldüğüm şey geleceği olan, gencecik birinin yok yere, acımadan hayatına son verilmesi. Beni gözden düşürmek için masum bir genci öldürmeleri mi gerekiyordu? Benim suçsuzluğum kanıtlanırsa da o tertemiz genci geri getirebilirler mi? Soruyorum... Tekrar söylüyorum kimseye kırgın değilim. Az önce sevgili avukatım Bülent Bey konuşmasında bir soru sordu: "Umut'a hakaret edenler, şimdi onun yüzüne nasıl bakacaklar?" demişti. Onlar adına cevap vermek istiyorum. Benim yüzüme hiçbir şey olmamış gibi, utanmadan, sıkılmadan bakabilirler. Herkese hakkımı helal ediyorum. Hakkımda vereceğiniz karara da saygı duyuyorum. Söyleyeceklerim bundan ibarettir.

Umut'un sözleri bittikten birkaç dakika sonra mahkeme heyeti kararını açıkladı:

– Son anda itirafının yaptığı açıklama sonucunda Umut Korkmaz'ın adam öldürmediğine, bir iftiraya kurban gittiğine kanaat getirdik. Umut Korkmaz'ın beraatine; Cengiz Kara'nın taammüden adam öldürmek ve iftira atmak suçundan Bayrampaşa Cezaevi'ne tutuklanarak götürülmesine; sanık Hasan Güneşli'nin tutukluluk halinin devamına; Mehtap Solmaz'ın mahkemeyi bilerek ve kasten yanıltmaya yönelik yalan ifade verme suçundan tutuklanarak Bakırköy Kadın ve Çocuk Cezaevi'ne gönderilmesine karar verilmiştir.

Karar açıklandığında Umut'un sinirleri boşalmıştı, ağlamaya başladı. Umut'un bu halini gazeteciler çekebilmek için birbirleriyle adeta yarıştılar. Umut'un sinirleri o kadar boşalmıştı ki tahliye için cezaevine gittiğinde bile hâlâ ağlıyordu.

Hüseyin ağbi merakla mahkeme sonucunu sordu:

– Beraat ettim! dedi Umut.

– Be oğlum beraat ettiysen, suçsuzluğun kanıtlandıysa neden ağlıyorsun?

– Bana bir çamur atıldı, çamur tutmasa da lekesi kaldı. Her ne kadar suçsuzluğum kanıtlanırsa da milletin kafasında bir "acaba" var. Onların beynindeki ufacık bir acaba beni gördükçe büyüyecek şimdi ben gidip onların karşısına çıkmaya cesaret bulamayacağım.

– Peki ne yapmayı düşünüyorsun? diye sordu Hüseyin ağbi.

– Kimseye görünmeden İstanbul'dan gideceğim.

Bu konuşmadan bir süre sonra arkadaşı ve avukatı Bülent'e bir mektup yazdı. Mektup bitince müdürle görüşmek istediğini gardiyana ilettiler. Birlikte müdürün odasına gittiler. Kapıya vurup içeri girdiler.

– Gel bakalım Umut, tahliye kararın şimdi elime ulaştı.

– Müdürüm sizden bir şey rica ediyorum. Beni arka kapıdan çıkarırmısınız?

– Peki ama neden?

– Biliyorum ki şimdi ön kapıda beni bekleyenler var. Onların karşısına çıkmaya cesaretim yok, o yüzden arka kapıdan çıkmak istiyorum. Bir süre kafamı dinleyip cesaretimi toplayana kadar kimseyle görüşmek istemiyorum.

– Peki Umut, seni anlıyorum.
– Teşekkür ederim Müdür Bey, bir de bu mektubu avukatım Bülent Bey'e verir misiniz, lütfen?

– Tabi, olur. Kendine iyi bak.

Umut mektubu müdüre teslim ettikten sonra koğuşa döndü, arkadaşlarıyla vedalaştı. Cezaevinin arka kapısından ne yapacağını ve nereye gideceğini bilemeden çıkıp gitti.

Arka kapıdan çıkan Umut, yola koyulmuşken ön kapıda ise:

Bülent, cezaevinin önüne geldi. Umut'u çıkarmak için bekleyen Dilek ve ailesine sert çıkarak sordu:

– Sizin burada ne işiniz var?

Umut'un babası cevap verdi.

– Ne desen haklısın oğlum, bir cahillik ettik. Umut bizi affeder.

– Ben olsam kimseyi affetmem. Ama Umut'u çok iyi tanıdığım için burada bekleyin. Ben onu alıp gelirim.

Bülent doğruca müdürün odasına gitti.

– Umut'u almaya geldim. Hazırsa çağırın da gelsin.

Müdür, Bülent'e mektubu uzattı.

– Size bunu bırakıp gitti.

– Nereye?

– Bilmiyorum. Bunu size vermemi isteyip gitti.

Bülent hızla mektubu açtı ve okumaya başladı.

“Sevgili Arkadaşım ve Aziz Dostum, biliyorum bu yaptığım büyük vefasızlık ama dışarıda bekleyenlerle karşılaşma cesaretini kendimde bulamadım. Sana bu mektubu yazıp gitmeyi uygun gördüm. Bu yaptığımı belki de kaçmak denilebilir. Dışarıdakilerin beyninde bir "acaba" kaldığına, bazı soru işaretleri olduğuna inanıyorum. Kanun önünde suçsuzluğum kanıtlandı ama insanlar arasında değil. Aziz Dostum, senden Dilek'e şunları söylemeni istiyorum:

Onu her zaman sevdim ve sevmeye devam edeceğim, onu hiç unutmayacağım. Bana bıraktığı yüzüğü daima boynumda taşıyacağım. Ona, bensiz hayatında mutluluklar dilerim.

Sevgili arkadaşım, inşallah ileride sana olan maddi ve manevi borcumu ödeyeceğim. Bundan şüphelen olmasın. Bana hakkını helal et, benden yana helal olsun.

Mektup bu cümlelerle son buluyordu. Bülent mektubu okuyup bitirdikten sonra "Helal olsun dostum güle güle git!" diye kendi kendine söylendi.

Bülent'in cezaevinden yalnız çıktığını görünce herkes merakla sordu:

- Umut nerede?

Bülent üzgün bir şekilde cevap verdi.

- Umut bu defa beni de yanılttı.

- Dilek heyecanla ne demek istiyorsun sen? diye sordu.

Bülent, Umut'un yazdığı mektubu çıkararak Dilek'e verdi.

- Bunu bırakıp gitmiş.

Dilek mektubu okurken Umut'un ailesi,

- Nereye gitmiş, neden gitmiş? gibi sorular sordular.

Bülent tüm bu sorulara:

- Bilmiyorum, nerededir, nereye gitti ama nedenini çok iyi biliyorum. Varın biraz siz düşünün. Bırakın bir süre kendi kendine kalsın, diyerek oradan ayrıldı.

Tüm bunlar yaşanırken Umut, cezaevinden çıkıp, nereye gittiğini bilmez bir halde sahil kenarında yürüdü, yaşadıklarını düşünüp bir yere oturdu. Denizi seyretmeye başladı. Dalgaları seyrederken gözlerinden yaşlar süzüldü. Öyle kendinden geçmişti ki yanına oturup onu izleyen bir çift yaşlı gözün farkında bile değildi. Ta ki yanındaki yaşlı kişinin kâşası Umut'un omzuna düşene dek.

Umut bu temastan sonra dönerek yanındakine baktı. Yaşlı amcanın başı Umut'un omzuna yaslanmış, zor nefes alır bir haldeydi. Umut kendine geldi.

- Bey baba neyiniz var? diye seslendi.

Bey babadan ses gelmedi. Nefes alması zorlaşmaktaydı. Adamı yere yatırıp, gömleğinin yakasını açıp ve nefes almasına yardımcı oldu.

Adamın kalp krizi geçirdiğini anladı. Kalp masajı yapmaya çalıştı. Bir yandan da "Yardım edin!" diye bağırdı.

Umut'un sesini duyan insanlar başına toplandı. Devriye gezen polis arabası, kalabalığı görüp yanlarına geldi. Neler olduğuna baktı ve sonra acil ambulans çağırdı. Gelen ambulansa hastayla beraber Umut da bindi.

Hastahaneye geldiklerinde hemen muayeneye alındı. Umut, hiç tanımadığı bir adamı, kendisinin de bilmediği bir sebepten dolayı hastahane beklemeye başladı.

Saatler sonra yaşlı adamın kendine geldiğini öğrenince birazcık rahatladı. O geceyi sanki bir yakınıymış gibi hastahane bekledi.

Ertesi sabah yaşlı adama bakan doktor hastayı kontrol ettikten sonra odasına çekilip gazete okumaya başladı. Doktor gazeteye bakarken bir fotoğraf dikkatini çekti. Fotoğrafın altında şöyle yazıyordu:

"Etiler cinayetinde azmettirici olarak yargılanan avukat enişte suçsuz çıktı. Yaklaşık yedi ay önce Etiler'de öldürülen Engin Bora'yı öldürmek suçundan yargılanan avukat Umut Korkmaz, tanık olarak ifade veren Mehtap Solmaz'ın son anda yaptığı itirafla serbest bırakıldı. Karar açıklandıktan sonra avukatın gözyaşları dikkat çekti."

Doktor, yazıyı okuyunca "Allah Allah, acaba bu adamla bir alakası var mı?" diye söylendi. Hemşireyi çağırdı.

– Dünkü kalp krizi geçiren hastayı bekleyen şahsı çağırır mısınız? diye talimat verdi.

Hemşire gidip bakındı. Umut'u sandalye üstünde uyurken gördü. Uyandırarak doktorun çağırdığını haber verdi. Beraber doktorun yanına gittiler. Doktor:

– Gel bakalım Umut, diyerek karşıladı.

Umut oldukça şaşırdı. Sandalyeye oturdu. Umut'un şaşırdığını gören doktor sordu:

– Hayırdır neden şaşırdın?

– İsmimi nereden biliyorsunuz?

Doktor, gazeteyi uzattı. Umut aceleyle yazıyı okudu.

– Siz beni bırakın da hastanın durumu nasıl? dedi Umut.

– Gayet iyi, onu nereden tanıyorsunuz? Neden bu kadar ilgileniyorsunuz? Bir akrabalık var mı?

– İlgilenmek için illa akraba mı olmak lazım?

– Hayır, merakımı gidermek için sordum.

– Hiçbir akrabalık yok sadece insanlık.

Doktor Umut'un çok sinirlenerek cevap verdiğini görünce;

– Çok sinirli ve gerginsiniz biraz sakin olun.

– Kusura bakmayın! Ne yapacağımı ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

Yaşadığım olaylar sinirlerimi oldukça yıprattı. Tahmin edersiniz herhalde.

– Anlıyorum, Allah sana kolaylık versin.

– Beklerken sabah kahvaltısı yapmadınız değil mi?

Doktor hemen hademeyi çağırarak Umut'a kahvaltılık bir şeyler istedi. Umut kahvaltı ederken hemşire odaya girdi.

– Doktor Bey, dün gelen hastanın yakınları sizi görmek istiyor, dedi.

Bunun üzerine doktor Umut'a,

– Sen karnını doyurmana bak, ben birazdan dönerim." diyerek odadan çıktı.

– Umut kahvaltısını yaptı, beklemeye başladı. Bir süre sonra doktor Umut'un yanına geldi.

– Ne oldu? Bir sorun yok değil mi? diye sordu Umut.

– Dün getirdiğin adam kimmiş biliyor musun? İzmir'in en zengin iş adamlarından biriymiş. Adı Hakkı Yıldırım. İzmir'de Yıldırım Holding'in sahibi ve sayısız şirketi olan biri İstanbul'a bir iş için gelmiş, kalp krizi geçirmesinin en büyük nedeni sen olmuşsun.

– Neden benim yüzümdenmiş?

Doktor gülerek yanıtladı:

– Sakin ol, korkacak birşey yok. Hakkı Bey'in oğlu varmış. 17 Ağustos depreminde Gölcük'te annesiyle birlikte ölmüş ve oğlu aklına gelince üzüntüden kalp krizi geçirmiş. Zaten bir kalp hastasıymış.

– Peki ama oğlunun ne işi varmış orada?

– Dayılarına gitmişler. Ecel bu, ertesi sabah İzmir'e döneceklermiş. Giderken otobüsle gitmişler ama gelirken tabut içinde dönmüşler. Hakkı Bey'in o günden sonra hiç kimsesi kalmamış. Seni görünce içinde yara kanamaya başlamış.

– Peki benim kim olduğumu biliyor mu?

– Evet biliyor, bütün herşeyi anlattık. Şimdi seni bekliyor. gel bakalım.

Birlikte hastanın odasına gittiler. Doktor. Umut'u gösterdi

– Bak sana kimi getirdim?

– Hakkı Bey'in gözleri Umut'u görür görmez buğulandı.

– Geçmiş olsun efendim, diyerek Umut, onun elini öptü.

– Sağol evladım. Teşekkür ederim. Hayatımı sana borçluyum.

– Sizin bana borcunuz yok, aksine size acınızı hatırlattığım için ben özür dilerim.

– Senin suçun yok, gel şöyle yanıma otur. Doktor Bey siz İzmir'i aramış mıydınız?

– Evet, arayıp haber verdik. Her neyse, gelirler, merak etmeyin. Şimdi ben sizi başbaşa bırakayım, yalnız kendinizi fazla yormayın.

Hakkı Bey ve Umut derin bir sohbete daldılar. Umut, başından geçen tüm olayları anlattı. Hakkı Bey de onu dikkatlice dinledi.

– Evlat sana bir teklifim var, benimle beraber İzmir'e gelir misin? Hatta benimle yaşayıp şirketin avukatlığını da yapmanı istiyorum. Hem nasıl olsa gidecek bir yerim de yok diyorsun.

Umut hiç düşünmeden teklifi kabul etti. Onlar böyle konuşurlarken şirket yöneticisi Erol Sarı odaya girer. Hakkı Bey'in elini öptü.

– Geçmiş olsun, bizi çok korkuttunuz. Duyar duymaz uçağa atlayıp hemen geldim, nasılsınız? dedi.

Hakkı Bey elini uzatıp tokalaştıktan sonra,

– Sağol Erol. Seni hayatımı kurtaran delikanlı ile tanıştırayım. Bizimle beraber İzmir'e gelip bana yoldaş olacak. Şimdi sen Umut'u bir mağazaya götür, üstüne giyecek malzemeler al. Tepeden tırnağa giydir. Sonra da benim kaldığım otele gidin. Hem benim borcumu ödeyin, hem de Umut bu gece dinlensin.

– Peki efendim.

Erol Bey, Umut'u, Hakkı Bey'in talimatları doğrultusunda bir mağazaya götürerek tepeden tırnağa giydirdi. Sonra da otele götürdü.

Umut o gece iyi bir uyku uyudu. Sabah olunca Hakkı Bey'i çıkarmak

için hastahaneye gittiler. Taburcu işlemleri bitince ikindiden sonra uçağa binerek İzmir'e döndüler.

Uçakta Umut'un gözleri dolu dolu olmuştu. Bunu fark eden Hakkı Bey ve Erol Bey, Umut'a ne olduğunu sordular.

- İstanbul'dan böyle ayrılmak zoruma gitti. Bunu hak edecek ne yaptım acaba? Hakkı ve Erol Bey'ler Umut'u teselli etmeye çalıştılar. Yaklaşık olarak bir saat sonra İzmir'e indiler. Kendilerini bekleyen arabaya binerek Hakkı Bey'in evine ve sonra Umut'un da kalacağı o büyük eve gittiler.

Umut eve girdiğinde şaşkınlığını saklayamadı. Ev o kadar büyüktü ki adeta saray gibiydi. O gece eve alışmaya çalıştı. Sabah olunca Hakkı Bey'in hizmetçisi Safiye Hanım, Umut'u uyandırdı, kahvaltıya çağırdı. Kahvaltıda Hakkı Bey sordu:

- İlk akşamın nasıl geçti Umut? Alışmak kolay olacak mı?

- İyi geçti ama alışmak pek kolay olmayacak. Bunun için sizin desteğinize ve yardımınıza ihtiyacım var.

- Hiç şüphelen olmasın Umut ben ve Safiye Hanım sana geçmişte yaşadığın acıları unutturacağız, öyle değil mi Safiye Hanım?

- Tabii efendim Umut oğlumu anlattığınıza göre çok acılar çekmiş ama bütün bunları hep birlikte unutturacağız.

- Safiye Hanım yaklaşık olarak 20 yıldır bizimle beraber bu 20 yıl içinde acı-tatlı günlerimiz oldu. Hepsinde de birbirimize destek olduk. İnşallah sana da olacağız.

Kahvaltıdan sonra Umut, balkona çıkıp denizi seyretmeye başladı. Dalıp gitti, Erol Bey'in yanına geldiğini fark etmedi.

- Hayırdır Umut, bu dalgınlık... Yoksa İstanbul'u mu düşünüyorsun?

- Ben de bilmiyorum ağabey öylesine işte, yaşadıklarımı düşünüyordum önce güzel şeyler yaşadım sonra adeta bir karabasan gibi her şey üstüme üstüme geldi acaba bana yaptıklarının farkına varmışlar mıdır?

- Boşver şimdi bunları kötü şeyler düşünme. Bak benim aklımdakini de unutturdun. Hakkı Bey seni çağırıyor. Hadi gidelim zira beklemekten hiç hoşlanmaz.

Hakkı Bey'in odasına girdiler.

- Gel Umut, şöyle otur bakalım. Seninle konuşacaklarım var. Bak oğlum! Sen de ben de çok acılar yaşadık. Benim acım başka, senin acın başka. Ortak olan tek bir yanımız var. Sen de yalnızsın ben de. Birbirimize destek olup yaşadığımız kötü günleri unutacağız, unutmaya çalışacağız. Bunun için bir arkadaş gibi sıkıntılarımızı paylaşalım, oldu mu oğlum?

- Peki efendim.

- Bak bu olmadı. Bana burada herkes "Hakkı baba" der. Sen de bana Hakkı baba dersen mutlu olurum.

- Tamam Hakkı baba.

Bu konuda anlaştıktan sonra masanın üzerinde duran bir cep telefonu, bir kredi kartı ve bir araba ruhsatını Umut'a verdi.

- Bunlar yaşadığın kötü günleri unutmanda yardımcı olacak. Yaşadıklarına bir sünger çek. Birkaç gün biraz kendini topla, sonra ne yapacağına karar verimiz.

Hakkı baba, Umut'a moral vermeye çalışırken, Umut da İzmir'i gezip tanımaya çalışıyordu. Ne kadar unutmaya çalışsa da Dilek'i kafasından atamıyordu. Ara sıra telefon açıp ses çıkarmadan dinleyip kapatıyordu.

Bir gün sahil kenarında otururken üstü başı perişan bitkin bir çocuk geldi.

- Abi karnım çok aç, iki gündür birşey yemedim. Para verirsen yiyecek bir şeyler almak istiyorum, dedi.

- Kimin kimsen yok mu senin? diye sordu Umut.

- Yok abi, ne kalacak yerim, ne de tutunacak dalım var, sokaklarda yatıyorum.

Umut, çocuğu alarak bir lokantaya götürdü. Karnını doyurdu, biraz para verip, gönderdi. Bu olaydan çok etkilendi, üzüldü.

Ertesi gün Umut'la Hakkı Bey kahvaltı sırasında konuşuyorlardı.

- Kendini nasıl hissediyorsun Umut?

- Yavaş yavaş kendime geliyorum ama ailemi ve Dilek'i unutamıyorum. Onları çok özledim, fakat hâlâ karşılarına çıkacak cesaretim yok.

– Peki ne yapacaksın?

– Yedek subaylık sınavlarına girip askerliğimi yapacağım. Sonra da kabul ederseniz gelip yanınızda çalışacağım.

– Tabii ki kabul ederim, seni buraya boşuna mı getirdik, benim baş avukatım olacaksın.

– Sağolun efendim, yalnız bir problemim var. İstanbul'a gidip askerlik kâğıdımı alacağım ama benim oraya gitmem sakıncalı olur.

– Tamam evladım şirketin avukatını yollarız, sen hiç üzülme.

Umut İzmir'de günlerini böyle geçirirken İstanbul'dakiler de Umut'u aramaktaydılar. Babasının yorgun kalbi, Umut gittikten sonra iyice teklemeye başlamıştı.

Dilek'in sıkıntıları ise başka türlüydü. Önce kardeşini kaybetmişti. Peşinden de sevdiğinden ayrılmıştı. Bu olaylardan sonra da babasının şirket giderlerini ve borçlarını ödeyememesi nedeniyle evine ve işyerine icra gelmişti.

Dilek ve ailesi ne var ne yok kaybettiler, onca servetten geriye Dilek'in ve annesinin üstüne kayıtlı bir ev ve araba kalmıştı.

Tüm bunlardan habersiz Umut, Kıbrıs'ta askerlik yapıyordu. Aylar geçti, Umut'un askerliği bitip İzmir'e döndü. Bu arada Engin'in öldürülme davasında karar verilmiş, Cengiz Kara taammüden adam öldürtmek suçundan ve suçsuz birine iftira atmak suçlarından on beş yıl hapis cezasına çarptırılmıştı.

Mehtap Solmaz bu oyunda işbirlikçi olarak yargılanıp iki yıl hapis cezasına ve Hasan Güneşli'ye adam öldürtmek suçundan on iki yıl hapis cezası verilmişti. Cengiz'in Umut'a olan sinir ve öfkesi bir kat daha artmıştı. Bülent verilen bu karardan çok memnundu. O akşam eve güler yüzlü ve mutlu bir şekilde geldi.

Bülent'in babası, kendisinden bankada bulunan yaklaşık sekiz yüz lirayı çekip vergileri ödemesini istedi. Bülent, banka cüzdanını çıkardı.

– Benim yarın işim var, sen çekip ödeyebilir misin? dedi.

Ertesi gün Bülent büroda işlerini yaparken babası çıkageldi.

– Bülent oğlum, sen bana bankada sekizyüz lira var demedin mi?

– Evet sekizyüz lira vardı, yoksa parayı bulamadın mı?

– Bilakis, peki bir yerden beklediğin para var mıydı?
– Hayır, baba ne oldu söylesene?
– Bankaya gittim ve sekizyüz lira yerine binbeşyüz lira olduğunu gördüm. Bu kadar parayı faize koysan bile alamazsın, mutlaka birisi yatırmıştır.

– Ama kim yatırabilir? Kimse hesap numaramı bilmiyor ki.
– Ben de bilmiyorum ama sen iyice bir düşün, farkında olmadan birine vermiş olmayasın. Hadi ben kalkıyorum.

Babası gittikten sonra Bülent iyice düşündü sonra sekreterini çağırdı.

– Benim banka hesap numaramı benden habersiz birine verdin mi?

Sekreter biraz düşündü.

– Bülent Bey, bundan iki hafta önce bir arkadaşınız sizi arayıp banka hesap numaranızı istedi. Ben de arkadaşınız olduğuna göre herhalde haberiniz vardır diye numaranızı verdim, dedi.

– Peki adı neymiş?

– Umut.

Bülent, Umut adını duyunca:

– Ne, sen Umut mu dedin?

– Evet efendim, size selam söyledi. Ben bunu söylemeyi unutmuşum affedersiniz.

– Tamam çıkabilirsin.

Sekreter çıktıktan kısa bir süre sonra geri döndü.

– Affedersiniz Bülent Bey, bu mektup size gelmiş, diyerek mektubu uzattı.

Bülent mektubu elinde evirip çevirdi, adressiz olduğu dikkatini çekti. Şaşırdı ve merakla açtı.

Mektup şöyle başlıyordu:

Sevgili Aziz Dostum,

Nasılsın? İyi misin? Bana kırgın olduğunu biliyorum. Yaptığımı büyük vefasızlık örneği olarak kabul etme. Sen de biliyorsun ki o gün herkes bana cephe alıp bir cani gözüyle bakıyorlardı. Bunların başında da sevgili ailem vardı. Nereye gideceğimi ve ne yapacağımı

bilmez bir haldeydim. Onların karşısına çıkmaya cesaret bulamadım. En kolayını seçtim, kaçmayı uygun gördüm. Şimdi çok rahat bir yerdeyim. Yerimi ve adresimi belirtmek istemiyorum. Çünkü bir süre daha kimseyi görmek istemiyorum. Açıkçası olayın şokunu atabilmiş değilim. Söylediğim gibi rahat ve huzurlu bir yerdeyim.

Hapishaneden çıktığım gün tesadüfen bir iş adamının kalp krizi geçirmesine şahit olup onu hastahaneye kaldırdım, o andan sonra bana kanı ısındı, kendi oğlu gibi seydi, yanına alıp bana iş verdi. Bu arada askerliğimi yaptım.

Sevgili dostum, sana olan borcumu belki şu an için ödeyemedim ama maddi borcumu bankadaki hesap numarana yatırıp ödemiş bulunuyorum. Ne olur hakkını helal et. Bu arada senden bir ricam var. Dilek'e onu unutmadığımı, tüm olumsuzluklara rağmen, o bent suçlu görse de görmese de ben onu ölene kadar sevmeye devam ederek, mahkemede "değmezmiş" diye elime koyduğu yüzüğü ölene kadar boynumda taşıyacağımı söylemeni rica ediyorum. Yaptığın tüm iyilikler için teşekkür ederim.

Seni daima hatırlayacak olan arkadaşın Umut Korkmaz.

Bülent bu mektubu okuduktan sonra hemen kalkarak havalesinirini nereden geldiğini öğrenmek için bankaya gitti. Uzun bir beklemeden sonra havalenin İzmir Göztepe Şubesi'nden yapıldığını öğrendi. Umut'un nerede olduğunu öğrenme sevinciyle Dilekler'e giderek mektubu gösterdi. Olaylarla ilgili konuştular.

İstanbul'da tüm bunlar yaşanırken Umut İzmir'de Hakkı Bey'in şirketinde avukatlık yapmaya başladı. Bir gün Hakkı Bey'in odasına girmek üzereyken Hakkı Bey'le Erol Bey'in hararetli konuşup tartıştıklarını gördü. Tam kapıyı açıp içeri girecekken, Erol Bey'in "Ne yapacağız?" dediğini duydu.

- Hayırdır neyi ne yapacaksınız, söyleyin? Belki bir faydamız olur, diyerek Umut söze karıştı.

- Yararı olacağını pek sanmıyorum ama bilgin olmasında fayda var. Benim yaklaşık 150 dönüm kadar bir arazim var. Burayı arazi

mafyası işgal etti. Şu anda otopark olarak kullanıyorlar. Yıllardır bu araziyi kurtarmaya çalışıyoruz. Mahkemeye veriyoruz, fayda etmiyor. Her defasında avukatlarımızı tehdit edip mahkemeden vazgeçiyorlar. Bir türlü çözüm bulamadık, dedi Hakkı Bey.

Umut anlatılanları dikkatlice dinledi.

– Peki bu arazinin tüm belgeleri tamam mı? Tamamsa hemen bana verin. Bu davayı ben kazanacağım ama Hakkı baba senden bir istediğim var. Bu araziye çocuk yurdu gibi birşey yapacağız. Tüm sokakta kalmış, kimsesi olmayan, yatacak yeri, yiyecek yemekleri olmayan herkese bakacak bir yurt yapalım. Adını da “Oktay Yıldırım” koyalım.

Hakkı baba, Umut’un anlattıklarını dinledikten sonra ona buğulu gözlerle baktı.

– Peki evlat, sen daha iyi bilirsin, dedi.

Erol Bey’e dönerek Umut’a o arazinin dosyasını vermesini istedi. Umut dosyayı alıp vakit kaybetmeden incelemeye başladı, tüm zamanını çalışmakla geçirdi.

Ertesi gün arazinin bulunduğu yere gidip araziye dikkatlice inceledi. Orayı işgal eden arazi mafyasının bir adamı Umut’u fark edince yanına geldi ve sordu:

– Birşey mi bakmıştın?

– Bu arazi sizin mi?

– Bizim sayılır.

– Peki tapu da sizin mi?

– Hayır, zengin bir işadaminin üstüne kayıtlı. Biz de bundan faydalanıp ekmek paramızı kazanıyoruz.

Umut bu cevaba sinirlendi.

– Ben o zengin adamın avukatıyım ve sizin burasını tahliye etmenizi istiyorum. Burayı kimsesiz çocuklar için büyük bir yurt yapmak için kullanacağız.

Umut’un konuştuğu adam üslubunu değiştirdi.

– Avukat Bey, herhalde siz bu işlere yeni başladınız, daha önceki avukatların başlarına gayet ciddi şeyler geldi. Umarım inatçı değilsinizdir. Sizin de başınıza bir şey gelmesini istemem.

- Siz beni merak etmeyin, başıma hiçbir şey gelmez.

Umut oradan ayrılmış gitti. Birkaç gün sonra o yeri boşaltmadıklarını görünce mahkemeye verip tahliye davası açtı. Davayı açtıktan sonra tehdit telefonları almaya başladı. Tüm tehditlere rağmen ilk davaya girerek ne kadar kararlı olduğunu gösterdi.

Davanın ertesi günü ofise iki adam gelerek,

- Davadan çekil diyerek tehditte bulundular.

Umut çok sinirlendi.

- Beni davamdan vazgeçiremezsiniz. diyerek kapıyı gösterdi.

Adamlar giderlerken;

- Çok yazık olacak sana! diye söylendiler.

Umut, bu tehditlere aldırış etmeden, kaldığı yerden çalışmaya devam etti. O akşam eve geldiğinde evde bir bayan misafirin olduğunu gördü.

Hakkı baba;

- Gel evlat, seni misafirimizle tanıştırayım. Bu Safiye Hanım'ın yeğeni, Ankara'da öğretmenlik yapıyor. Ebru kızım, sana az önce bahsettiğim Umut, işte bu...

Umut, Ebru'yu görünce hem biraz şaşırdı hem de biraz üzüldü.

- Hoşgeldiniz, dedi ve hemen oradan ayrıldı.

Bu davranışa bir anlam veremeyen Hakkı baba,

- Allah Allah, bu çocuk böyle yapmazdı, neyi var acaba? Ebru kızım kusura bakma, herhalde kafası bir şeye takıldı, ben bir bakayım, diyerek Umut'un yanına gitti. Onu balkonda oturmuş, kara kara düşünürken buldu.

- Hayırdır evlat, bir derdin mi var? Az önce senden hiç beklemediğim şeyler yaptın. Ebru'ya karşı çok ayıp ettin, nedenini açıklar mısın?

- Farkındayım Hakkı baba, ama bu hareketimde ne sana ne de Ebru Hanım'a bir kasıt yoktu. Ebru Hanım'ı görünce aklıma bir anda o geldi.

- O da kim?

- Dilek. Ebru Hanım, Dilek'e o kadar benziyor ki. Gördüğümde Dilek geldi sandım, siz tanıştırdınca duygularıma hakim olamayıp yanınız

dan ayrıldım, ne olur affedin. Ebru Hanım'la konuşup hatamı telafi ederim.

– Anlıyorum evlat, Allah yardımcın olsun.

Hakkı baba, Umut'un yanından ayrılarak onu kendisiyle başbaşa bıraktı.

Umut gece geç vakte kadar balkonda oturdu.

Bir ara Ebru Hanım,

– Merhaba! diyerek yanına geldi.

– Rahatsız etmiyorum değil mi?

– Rica ederim, buyrun.

– Belli olmaz, galiba benden hoşlanmadınız.

– Yo yo, öyle değil! Akşamki olay için özür dilerim, ama kendime göre nedenlerim var. Katiyen sizden hoşlanmadığımı, rahatsız olduğumu düşünmeyin.

Ebru Hanım gülümsedi.

– Biliyorum, şaka yaptım. Bazı sorunlarınız olduğunu duydum. Hakkı baba birazcık bahsetti. Bir rehber öğretmen olarak size yardımım dokunabilir mi? Eğer sakıncası yoksa derdinizi dinleyip yardımcı olmak isterim.

– Ne ben derdimi anlatayım ne de siz bu olay için kafanızı yorun.

– Benim kafamın yorulması önemli değil, hayatınızı, yaşadıklarınızı dinlemek isterim. Hakkı baba biraz anlattı ama devamını sizden duymak isterim. Hem böyle biraz siz rahatlarsınız, biraz da benim merakım gider.

– Peki ama bugün çok geç oldu. İsterseniz yatalım ben size yarın anlatırım.

– Tamam ama, söz mü?

Umut gülümsedi.

– Peki peki, söz.

Umut, ertesi akşam eve elinde bir demet gül ile geldi.

Hakkı baba buketi görünce sordu:

– Hayırdır evlat, bu güller kimin için?

– Ebru Hanım için diyerek, gül buketini Ebru'ya uzattı.

- Akşam yaptıklarım için beni affedin.

Hakkı baba Ebru'ya döndü:

- Bak kızım, ben sana Umut iyi çocuktur demiştim, değil mi? İnsanların gönlünü nasıl alacağını çok iyi bilir. Dünkü davranışını yaşadığı olayların yorgunluğunun sonucu olarak gör.

Umut tebessüm ederek söz istedi.

- Hakkı baba eğer izin verirseniz ve Ebru Hanım için de sakıncası yoksa, yemekten sonra kendisiyle sahile çay içmeye gitmek istiyorum, dedi.

- Tabii Umut, hem Ebru kızım biraz gezmiş olur, hem de kendini ona daha iyi tanıtırısın, değil mi kızım?

- Tabii efendim, benim için de iyi olur.

Ebru da kararı onaylayınca yemekten sonra çıktılar. Sahilde bir çay bahçesinde oturdular. Çaylarını içince Umut,

- Biraz yürüylim mi? dedi.

Yürürken bir ara Ebru, Umut'a

- Evet, seni bekliyorum Umut, diyerek onu şaşırttı.

- Neyi bekliyorsun?

- Hani dün akşam bana söz vermiştin, seni dinlemeye hazırım. Mesela Dilek'ten bahsedebilirsin, onu anlatabilirsin.

Umut hafifçe tebessüm edip ve konuşmaya başladı.

- Dilek'le çocukluğumuz beraber geçti. Ortaokula kadar beraber okuduk. Babam emekli olduktan sonra bir sokak ötelinde ev alıp oraya taşındık. Yollarımız lisede ayrıldı. Ben Anadolu lisesine gittim, o meslek lisesini tercih etti. Buna rağmen hiçbir zaman birbirimizden ayrılmadık. Sonra ben üniversite sınavına girdim. Tek hedefim vardı, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi. Büyük bir başarı göstererek hedefime ulaştım. Dönem sonunda da birinci olarak kürsüye çıktım. Bu başarı benim için büyük bir sevinç, ailem için de gurur kaynağı olmuştu.

Mezun olunca fakülte hocalarımdan Orhan Çelik'in yanında stajyer olarak avukatlığa başladım. Tüm azmimle çalışıp ilk davamı alacağım günü bekliyordum. Bütün hayallerimi ve umutlarımı bağladığım bu

davanın bana acılar getireceğini nereden bilebilirdim ki. İlk dava dosyasını hocam elime verdi ve "Hazırlan!" dedi. Heyecan ve sevinçle çalışmaya başladım.

Davaya başladıktan sonra Dilek'le sözlendim; bitmesine yakın bir zamanda da nişanlandım. Dava bittiğinde kazandığım ilk zaferin sevinci kursağımda kaldı. Kısa bir süre sonra Dilek'in kardeşi Engin'in öldürülmesiyle başlayan olaylar benim cezaevine girmemle devam etti. O gün Engin'i toprağa verip mezarlıktan çıkarken cinayet masasından beni gözaltına aldılar. Önce hiçbir anlam veremedim. Emniyete gidip neyle suçlandığımı öğrenince başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. Tüm dünya üstüme yıkıldı zannettim. Engin'i öldürme suçundan gözaltına alınma haberim herkeste soğuk душ etkisi yarattı. Avukatlığını yaptığım Hasan Güneşli, hakkımda korkunç bir iddia ortaya atmıştı. Kendisini savunmaya başlamadan önce Engin'i öldürtmesini istediğimi ve buna karşılık bin lira teklif ettiğimi, ayrıca cezaevinden çıkarma garantisi verdiğimi söylemişti.

Yaşadığım ikinci şok birincisinin hemen peşinden geldi. Hani derler ya "Ummadığın taş, baş yarar!" diye. Tam öyleydi. Bir kaza sonucu tesadüfen tanıştığımız Mehtap Solmaz adlı bir bayan polise gidip metresim olduğunu söylemiş, ayrıca Hasan Güneşli'nin ifadelerini de doğrulamış. Bütün bunları mahkemede, herkesin huzurunda da anlatınca davamı üstlenen hocam Osman Çelik "Ateş olmayan yerden duman çıkmaz!" deyip beni yolun başında bırakıp gitti. Bundan sonra herkes bana bir cani, para hırsıyla dolu bir sapık gözüyle bakmaya başladı. Bu olay yani Mehtap'la Hasan Güneşli'nin anlattıkları ailemi bile etkiledi. Bana olan güvenlerini kaybettiler, beni terkettiler. Çok geçmeden bir mahkeme çıkışında Dilek nişan yüzüğünü avucuma bırakıp "Değmezmiş sana!" dedi ve çekip gitti. Yani hocam Orhan Bey ardından ailem derken Dilek'in de beni terk etmesi uzun sürmedi.

Artık tek başıma kalmıştım. Dört duvar arasında ne yapacağımı düşünürken gardiyan geldi, ziyaretçim olduğunu söyledi. Görüşme odasına gittiğimde hem şaşırdım hem de sevindim. Gelen, fakülteden arkadaşım Bülent'ti. Aynı sınıfta okumuştuk ve dönemin ikinci öğrencisiydi. Bülent'in gelişi karanlık dünyama bir ışık gibi doğmuştu.

Beni saç sakal karışmış perişan bir halde görünce, önce kendime getirdi. Fakülte birincisi, örnek bir öğrencinin bu kadar çabuk pes etmeyeceğini hatırlattı. Özellikle fakültede yaptığım konuşmada kullandığım "Umudunu kaybetmiş insan her şeyini kaybetmiş demektir." sözünü hatırlattı. Saç sakal traşı oldum, kafama hiçbir şey takmayarak duruşmaya çıktım.

Bütün olumsuzluklara rağmen iyi bir savunma yaptım. Suçsuz olduğuma mahkeme heyetini inandırmak için elinden geleni yaptım. Herkes, ben de dahil kurtulamayacağımı düşünüyorduk ama Bülent bana moral vererek, kurtulacağımı söylüyor ve sürekli teselli veriyordu.

Karar duruşmasına kadar herkes ceza alacağımı düşünüyordu, işte o an bir mucize oldu. Mahkeme heyeti kararını açıklayacağı sırada metresim olduğunu söyleyen Mehtap Hanım "O suçsuz!" diye bağırarak kürsüye yürüdü. Heyet onu dinlemeye karar verdi. Dinleyenlerin kanını donduracak açıklamalar ve itiraflarda bulundu.

Bütün olanları, Dilek'i elde etmek için Cengiz'in planladığını söyledi. Bunun üzerine Hasan Güneşli, Mehtap'ı doğruladı. Dolayısıyla ben tahliye oldum. Eşyalarımı toplamak için cezaevine gittim. Beraat etmiştim ama ben üzülüyordum. Beni suçlayanların karşısına çıkacak cesaretim yoktu. Bilmiyorum, belki de kırgınlıktandı. Bu üzüntü ile Bülent'e vermesi için bir mektup yazarak cezaevi müdürüne bıraktım. Kendisinden beni arka kapıdan çıkartmasını istedim. Sağolsun anlayışla karşıladı.

Cezaevinden çıktıktan sonra amaçsızca yürümeye başladım. Bir müddet sonra oturup denizi seyretmek için bir bank buldum. Düşünmeye başladım, farkında olmadan gözlerimden iki damla yaş süzülüyordu. Ben böyle dalmışken Hakkı baba beni görmüş. Aklına depremde kaybettiği oğlu gelmiş, üzülünce kalp krizi geçirmiş ve üzerime yığılıp kalmıştı.

Hastahane de kendine gelince her şeyi anlattım. Kim olduğumu, nasıl yaşadığımı, neler yaptığımı... Öğrenince beni alıp İzmir'e getirdi. Bundan sonrasını zaten biliyorsun.

– Birşeyi merak ediyorum Umut, beni görünce neden çekip gittin?

– Seni görünce aklıma Dilek geldi. O yüzden kaçtım, kusura bakma.

Biraz da sen anlat bakalım kendini.

– Tabii, neden olmasın, benim hayatım senden farklı. Sekiz yaşındayken, bir trafik kazasında annemle babamı kaybettim. Beni Safiye teyzem ve eniştem büyüttü. Kendi çocukları olmadığından beni çocukları yerine koydular. Eniştem hasta olduğu için çalışmıyor, Safiye teyzem de evlere temizliğe giderek evin geçimini sağlıyordu. Hakkı baba ile bu vesile ile tanıştık.

– On yaşındayken eniştemi de kaybettim. Teyzem beni yanına alarak sahip çıktı. Beni Oktay'la beraber okutup öğretmen yaptılar. Hakkı baba ve hanımı Fatma ana, beni Oktay'dan ayrı tutmadılar, kendi çocukları gibi baktılar. Hakkı babaya çok şey borçluyum.

– O korkunç depremde karısı Fatma ana ile Oktay'ı kaybettiği için çok üzüldü. Kalp krizi geçirerek uzun müddet hastahanede yattı. Seni bulması, tanışmanız kötü olmuşsa da onu yeniden hayata bağlamışsın. Geldiğim gibi bana, senden bahsetti. Seni görür görmez sen olduğunu anlamıştım. İnşallah ikimiz de ona layık olmaya çalışırız.

Bu arada Ebru saatine baktı:

– Artık eve gitsek, epeyce geç olmuş, diyerek Umut'u uyardı. Beraber arabaya binip gittiler.

Ertesi gün Umut, büroda gazetelere göz atarken bir yazı dikkatini çekti. Haber şöyleydi:

“Etiler cinayeti olarak bilinen Engin Bora'nın öldürülmesi olayında tetikçi olarak yargılanan ve iki yıl hapis cezasına çarptırılan Hasan Güneşli akşam cezaevinde çıkan bir kavgada şişlenerek öldürüldü. Güneşli, mahkemenin sonlarına doğru ifadesini değiştirerek Umut Korkmaz lehine ifade veren Mehtap Solmaz'ı doğrulamıştı. Bu aşamadan sonra avukat Umut Korkmaz beraat etmişti. Hasan Güneşli evli ve bir çocuk babasıdır. Polis, Güneşli'nin öldürülmesinin Etiler cinayeti ile bağlantılı olup olmadığını araştırmaktadır. Bu arada Engin Bora'yı öldürtmek suçuyla yargılanan ve son anda suçsuzluğu anlaşılarak serbest bırakılan Umut Korkmaz'dan hâlâ bir haber yok.

Haberi okuyan Umut "Kahretsin!" diyerek gazeteyi fırlatıp attı. Olaya çok üzüldü. İçeriye Erol girdi. Umut'un halini görünce,

– Hayırdır, neyin var? diye sordu.

Umut masada duran gazeteyi gösterdi.

- Hasan Güneşli'yi öldürmüşler! diye cevap verdi.

- O da kim? diye sordu Erol.

- Hani benim hapishaneden kurtardığımı, sonra bana iftira atan ve de Mehtap Solmaz'ın ifadesiyle pişman olup doğruları söyleyen kişi.

- Üzülme Umut, herkes yaptığını çeker.

- Öyle, ama insan gene de acıyor. Üstüne üstlük iki masum çocuk olunca üzülmemek elde değil.

- Haklısın Umut, hadi boşver şimdi onları, gel yemeğe gidelim. Aslında ben sana yemek yiyelim, demeye uğramıştım.

Akşam, birlikte yemeye çıktılar. Üzüntüsünü atamayan Umut isteksizce yemeğini yedi. Durumu fark eden Hakkı baba ve Ebru birbirlerine baktılar, işaretleşerek Umut'un neyi olduğunu sordular. Hakkı baba merak ederek sordu:

- Evlat neyin var senin bu akşam? Daha yemeğini bitirmedin ve oldukça üzgün görünüyorsun. Bugün seni üzen birşey mi oldu?

- Evet Hakkı baba, bugün gazetede okuduğum bir haber beni oldukça üzdü.

- Neymiş bu haber?

- Hani Dilek'in kardeşini öldüren, sonra da bana suç atan, Mehtap'ın ifadesinden sonra pişman olan Hasan Güneşli vardı ya... Akşam çıkan bir kavgada cezaevinde şışlenerek öldürülmüş ona üzüldüm. Yazık oldu.

- Evet yazık olmuş, çocukları var mıydı? diye sordu Ebru.

- Evet Ebru, iki tane oğlu vardı. Ben onlara üzüliyorum.

Hakkı baba yeniden söze aldı.

- Hadi oğlum, boşver şimdi geçmiş, yemeğini yemeye bak. Kafana takma. Sahi sen o davayı ne yaptın?

- İki gün sonra ikinci duruşmaya gireceğim. İnşallah bu davayı alacağız. Verdiğin sözü unutma Hakkı baba.

- Unutmadım unutmasına ama bu dava beni korkutuyor sana bir şey olacak diye korkuyorum.

Ebru şaşırarak sordu:

- Hakkı baba, bu ne davası? Neden korkuyorsun Umut'a bir şey olacak diye?

– Umut anlatsın kızım.

– Bakın Ebru Hanım, Hakkı babanın yüz dönümlük bir arazisi varmış. Bu araziye fırsatçılar ele geçirip otopark olarak kullanıyorlarmış. Hakkı baba çıkmalarını istemiş, çıkmayınca onları mahkemeye vermişler. Her defasında davadan vazgeçilmişler. Kimine para vermişler, kimini de tehditle vazgeçirmişler. Ben de tesadüfen büroda öğrendim. Hakkı babadan davayı kazanmama karşılık bir şey istedim. Ama kendi menfaatime değil. O araziye mafyanın elinden kurtarınca kimsesiz çocuklara yurt yapmayı düşünüyorum. Sokakta kalanlar hem karnını doyursun, hem de yatacak sıcak bir yerleri olsun diye düşündüm. Adını “Oktay Yıldırım” koymayı düşünüyorum. Sen ne dersin Ebru Hanım bu işe?

– İyi düşünmüşsün ama anlattığına göre biraz tehlikeli bir iş bu zarar görmeni ben de istemem.

– Korkmayın, Allah'ın izniyle bir şey olmaz.

Umut İzmir'de bunları yaşarken İstanbul'da Bora ailesi kötü günler geçirmekteydi. Dilek'in babası, Engin öldükten sonra işlerini iyice boş vermiş borçlarını umursamamaya başlamıştı. Bu yüzden her şeylerine icra gelmiş, onca servetten sadece annesinin üstüne kayıtlı üç daire ve Dilek'in üstünde bir otomobil kalmıştı. Dilek üç acıyı bir arada yaşıyordu.

Önce kardeşini kaybetti, sonra sevdiği erkeği kaybetti, en sonunda da malını mülkünü. Ama bunların içinde Dilek'i en çok üzen, suçsuz olmasına rağmen başkalarının sözlerine bakarak Umut'u suçlamasıydı. Umut'u bulup af dileyceği günü sabırsızlıkla bekliyordu.

Bu arada Umut açtığı arazi davasının ikinci duruşmasına girmişti. Mahkemede iyi bir savunma yapıp somut deliller sunmuş, mahkeme heyetini etkilemeyi başarmıştı. Mahkeme delilleri incelemek ve tapu dairesine sormak için duruşmayı ileri bir tarihe erteledi.

Ertesi gün Umut, şirkete giderken arabasının yanına bir araba yaklaşarak, ateş etmeye başladı. Umut hemen fren yapıp, kurşunlardan kaçmaya çalıştı. Arabanın kırılan camları kollarını kesti. Saldırganlar uzaklaştıktan sonra yaralarına ilk müdahaleyi yaptı. Sonra emniyete ifade vermeye gitti. Yolda Erol'u arayarak arabasının kurşunlandığını

söyledi.

- Arabanın kırılan camlar kolumu kesti, sen hemen gel, dedi.

Erol şirkettekilere bir şey söylemeden aceleyle çıktı. Emniyete geldiğinde Umut'un komiserin odasında olduğunu öğrendi. İzin alarak içeri girdi. Umut'u sağ salım görünce biraz da olsa rahatladı.

- Bunu kim yaptı biliyor musun?

- Yok birşey Erol ağabey, sadece fincancı katırlarının nasırına bastık cevabını, verdi.

Şirkette Hakkı Bey, Umut ve Erol'u göremeyince aramaya başladı. Sekretere nerede olduklarını sordu, bilmediğini söyleyince biraz şüphelendi. Sonra da sekretere,

- Eve gidiyorum. Umut ve Erol'u bulun. Acele kendileri ile mutlaka görüşmem gerekiyor, dedi.

Umut ve Erol emniyetten çıkınca cep telefonlarını açar açtılar.

Erol'un telefonu hemen çaldı, arayan Hakkı Bey'di.

Umut, ona telefonda bir şey söylememesini tembihledi. Erol da bunu uygun bularak,

- Efendim Hakkı Bey, merak etmeyin. Umut benim yanımda, eve geliyoruz, dedi ve telefonu kapattı.

Arabayla bir süre gittikten sonra Umut ile Erol eve geldiler. Hakkı baba, Umut'un kolunun sargılı olduğunu görünce:

- Umut, eline ne oldu? Bu zamana kadar neredeydiniz?

- Sakin olun Hakkı Bey, Umut ufak bir kaza geçirdi o kadar, dedi Erol.

Umut, Erol'un sözü bitince konuşmaya başladı.

- Bugüne kadar hiç yalan söylemedim, şimdi de söylemeyeceğim Hakkı baba, saldırıya uğradım. Yolda giderken arabamı kurşunladılar.

Kurşunladılar sözü Hakkı babanın beyinde yankılanıyordu adeta.

- Kim yaptı bunu? Hangi vicdansız söyle?

- Fincancı katırlarının nasırlarına bastık.

- Peki Umut, senin başka bir şeyin var mı?

- Hayır efendim, yalnız arabada büyük hasar var.

- Ateş açılınca ne yazık ki tüm camlar kırıldı. Kontrolü kaybedip bariyerlere çarptım camlar da elimi kesti. Dediğim gibi araba hasarlı.

– Bırak oğlum şimdi arabayı, sen kendi hayatını kurtardığına şükret. Para her zaman bulunur ama biz seni kolay kolay bulamayız.

Bu arada Erol;

– Evet Hakkı baba Umut'un birkaç gün dinlenmesi gerek, işe gelmesin bir müddet.

– Doğru söyledin Erol, biraz dinlensin.

Umut müsaade isteyerek odasına çıktı. Umut yanlarından ayrılınca Hakkı baba, Erol'la konuşmaya başladı.

– Hakkı baba, bu çocuğu bu davadan vazgeçirmeliyiz. Yoksa şerefsizler bunu harcayacaklar.

– Doğru söyledin Erol, ama Umut'un ne kadar inatçı olduğunu bilirsin. Kesinlikle bu davanın peşini bırakmaz.

– Bilirim, ama göz göre göre kendini ölüme atmasına izin mi vereceğiz?

– Hayır tabi ki bir şeyler düşüneceğiz.

– Affedersiniz Hakkı baba, sözünüze karşıyorum ama müsaade ederseniz Umut'la bir de ben konuşayım.

– Yapabilir misin, yani ikna edebilir misin?

– Bir deneyelim.

– Tamam, ama inatçı olduğunu unutma.

– Olsun, ben yine de bir kez şansımı denemek istiyorum.

– Peki o halde, yarın bir ara çıkıp konuşursun şimdi bırakalım da biraz dinlensin.

Ertesi gün öğleden sonra Ebru, Umut'un kapısını çaldı.

– Kapı açık gelebilirsiniz! diye içeriden Umut seslendi. Ebru içeri girdi.

– Ne yapıyorsun burada bugün aşağıya neden inmedin? diye sordu.

– Dinleniyordum, hem de film izliyorum.

– Peki yaraların acıyor mu?

– Hayır acımıyor.

– Davadan çekilecekmişsin.

– Öyle bir şey düşünmüyorum, bunu da nereden çıkarttın?

– Hakkı baba çok üzülüyor seni kaybetmekten korkuyor. Gel vazgeç bu işten o adamı üzme hakları yok.

- Ne yani. onlar gibi korkak ve satılmış mı olayım?

- Elbette bunu biz de istemiyoruz ama sen onun için çok önemlisin.

Biliyorum ama bir bakıma ona olan borcumu ödemek için bu işe kalkıştım kaderimde ölüm varsa onu da görürüz. Nasıl olsa elbet bir gün öleceğiz.

- Haklısın Umut, inşallah kötü bir şey olmaz, başarısın.

Ebru odanın içinde dolaşmaya ve eşyaları incelemeye başladı. Gözti masanın üstündeki bir yazıya takıldı, yazılı olan kâğıdı eline aldı.

- Bu şiiri sen mi yazdın Umut?

- Hangisi?

- Kim demiş erkekler ağlamaz diye?

Bak işte ağlıyorum annesini kaybetmiş bir çocuk gibi

Vatanından koparılmış bir insan gibi,

Dalından kopmuş bir gül gibi,

Şimdi ben ağlıyorum,

Seni benden ayıran kaderime ağlıyorum.

- Evet ben yazdım.

- Şiir yazdığını bilmiyordum.

- Ara sıra saçmalıyoruz işte.

- Ama güzel olmuş, peki gerçekten ağladın mı?

- Ağladım sayılır, insan erkek de olsa ara sıra ağlaması gerekmez mi? Erkekler ağlamaz, sözünü de saçma buluyorum. Cinsiyeti ne olursa olsun insan gözyaşlarına hakim olamıyor.

- Haklısın Umut, ama sen de ağlatma. Eğer bir sakıncası yoksa şiirlerini okuyabilir miyim?

- Tabii ama benim şiirlerimde neşeli sözler olmadığını belirteyim.

Ebru defteri alıp çıktı. Akşam Hakkı baba geldiğinde olanları anlattı. Umut'un davadan caydıramadığını söyledi.

- Demiştim kızım ben sana. Ne inatçıdır o.

- Evet inatçı ama hiç belli etmese de oldukça duygusal, yazdığı şiirleri okudum. Ben davadan vazgeçmesini söylediğimde, "Diğerleri gibi satılmış ve korkak mı olayım?" diye itiraz etti. Bırakın dava devam etsin ölürse de onuruyla ölür.

– Başka çaremiz de yok galiba. Zaten başka kimse de onu bu davadan vazgeçiremez.

Ertesi sabah Umut şirkette çalışırken çalan telefonu açtı. Karşısındaki kişi oldukça tehditkârdı. Bir ara telefonu çalar.

– Avukat bey, geçmiş olsun. İnşallah daha büyük kazaları yaşamazsın, bilmem anlatabiliyor muyum?

– Beni böyle korkutamazsınız, ben bu yola baş koydum.

– Bir dahaki sefere bu kadar iyi niyetli olmayız, diyerek telefon kapanır.

Umut bu olaydan kimseye bahsetmedi. Akşam eve gelip, yemek yerlerken,

– Ben yarın gidiyorum haberin var mı? diye sordu Ebru.

– Nereye gidiyorsun? Okulların açılma vakti geldi mi? dedi Umut.

– Tam olarak değil. Bugün okuldan aradılar. İstanbul'a tayinim çıkmış. Zaten yaklaşık üç hafta sonra açılacak. Yarın beni uğurlamaya gelirsın herhalde.

– Tabii gelirim. Hatta istersen ben götürürüm. Neyle gideceksin?

– Otobüsle gidecektim ama sağolsun Hakkı baba, bana bir iyilik daha yapıp beni uçakla gönderiyor.

– Tabii yapacağım kızım. On saat yol çekilir mi hiç? dedi Hakkı baba.

– Sağolun efendim.

Ertesi gün saat birde Ebru ve Umut havaalanına gittiler. Ebru vedalaşırken;

– Biliyor musun, bu yaz burada geçirdiğim en güzel tatildi. Senin gibi birini tanıdığım için çok mesudum. Duygularıma hakim olamasaydım sana aşık olacaktım. Ama bu aşkın karşılıksız olacağını biliyordum. Bunu bildiğim için duygularıma hakim oldum. İnşallah Dilek'e kavuşursun, acıların sona erip gözlerinden mutluluk yaşları akar. Hoşçakal!

Ebru bunları söyledikten sonra uçağa binmek için uzaklaştı.

Umut eve dönerken Ebru'nun son sözlerini düşünür. Birkaç zaman bu sözler aklından hiç çıkmadı.

Mahkeme günü geldiğinde Umut, kendinden emin olarak salona

girdi. Araziyi izinsiz kullananlar bakışlarıyla adeta Umut'u korkutmak istediler ama o bunlara aldınış etmedi.

Mahkeme başladı, deliller incelendi ve arazi Umut'a verildi. Umut bu karara çok sevindi. Mahkemeden çıkarken arazi mafyası onu durmadan tehdit etti. Umut bunların hiçbirisine aldınış etmedi.

Kazandığı zaferin mutluluğunu yaşamaktaydı. Hemen şirkete gitti. Müjdeli haberi Hakkı baba ve şirket çalışanlarına verdi. Herkes kararlılığından ve başarısından dolayı Umut'u tebrik etti. Hakkı baba biraz endişeliydi. Çünkü Umut'u hem seviyor ve hem de ona değer veriyordu. "İnşallah sonunda kötü bir şey olmaz!" diye mırıldandı.

Bu zaferden iki gün sonra Hakkı baba şirkete erken gitti. Evden çıkarken Safiye Hanım'a:

– Umut saat on üçe kadar gelip toplantıya yetişsin, diye tembih etti.

Saat on üçü geçmiş Umut hâlâ gelmemişti. Safiye Hanım'a durumu sordu. Umut hâlâ ortada yoktu, cep telefonu da cevap vermiyordu. Mecburen o olmadan toplantıyı başlatma kararı aldı.

Hakkı Baba toplantı boyunca Umut'u düşündü. Saat on beşe doğru şirketin telefonu çaldı. Sekreter İnci telefonu açtı. Telefondaki ses, oranın Yıldırım Holding olup olmadığını sordu. Evet cevabını alınca da,

– Hanımefendi ben Göztepe Devlet Hastahanesi'nden arıyorum. Umut Korkmaz diye birini tanıyor musunuz? diye sordu.

– Evet tanıyorum, şirketimizin avukatı ve sahibinin yakınıdır.

– Hanımefendi, Umut Korkmaz kaza geçirmiş. Göztepe Devlet Hastahanesi'ne getirdiler. Lütfen yakınlarına haber verir misiniz?

Bunu duyan İnci, doğruca toplantı odasına gidip aceleyle kapıyı açtı ve içeri girdi. Onun bu halini gören Hakkı Baba:

– Hayırdır kızım, ne bu telaş? diye sordu.

– Affedersiniz Hakkı Bey, diye söze başlayan İnci olanları hızlıca anlattı. Toplantı salonundaki herkes şaşırarak ayağa kalktı.

– Erol hemen çıkalım, biliyordum böyle bir şey olacağını, diyerek Hakkı baba alelacele hastahaneye doğru yola çıktı.

Hastahaneye geldiklerinde Umut'un ameliyathanede olduğunu öğrendiler.

Umut Korkmaz'ın yakınları olarak Hakkı Bey ve Erol'a hastahane polisi sorular sormaya başladı:

– Geçmiş olsun, Umut Korkmaz sizin yakınınızmış, bir düşmanı var mıydı?

– Hayır, niçin sordunuz?

– Kaza esnasında orada bulunan görgü tanıkları fren yaptığını, defalarca frene bastığı halde frenlerinin tutmadığını ifade ettiler. Bunun üzerine arabayı incelemeye aldirttik. Şu anda onun raporunu bekliyoruz.

– Ne diyorsunuz amirim? Yoksa bir suikastten mi şüpheleniyorsunuz?

– Tam olarak bunu şimdi söyleyemem ama yanlış hatırlamıyorsa Umut'un arabası kurşunlanmıştı öyle değil mi?

– Evet, arazi mafyasının işidir.

– Hani Umut'un bir düşmanı yoktu?

– Kusura bakmayın amirim, davayı kazanmıştı. Ne dediğimin farkında değilim. Bunu yapsa yapsa onlar yapmışlardır.

– Peki Hakkı Bey, sizi anlıyorum. Allah yardımcınız olsun.

Polis memuru ayrılırken, Hakkı Bey'den cep telefonun numarasını istedi.

– Bir değişiklik olursa sizi ararız, diyerek oradan ayrıldı.

Yaklaşık yarım saat sonra bir hemşire ameliyathaneden çıkarak bekleyenlere doğru geldi.

– Hakkı Bey hanginiz? diye sordu.

– Benim kızım, hayırdır?

– Biraz benimle gelir misiniz efendim. Doktor bey sizinle görüşmek istiyor.

Birlikte doktorun odasına gittiler. Doktor olanları kısaca anlattı.

– Umut için elimizden geleni yaptık, yapmaya da devam edeceğiz.

Yirmi dört saat içinde kendine gelirse tehlikeyi atlarmış olacak. Şimdi tek işimiz oturup dua etmek. Kendine geldiğinde, eğer tespitlerimizde yanılmıyorsak, korkarım ki yürüyemeyecek. Kazanın etkisiyle omurilik kemiğinde zedelenme var. Şimdi bunu düşünmemeliyiz, önemli olan, şu yirmi dört saati atlatabilmesi.

Hakkı Bey bunları duyunca âdeta yıkıldı.

- Sakin olun Hakkı Bey, üzülmek hiçbir fayda sağlamaz. Aksine kendinize zarar verirsiniz. Üstelik bir de kalp hastasıınız.

Doktorun uyarısından sonra Hakkı Bey toparlanmaya çalıştı.

- Affedersiniz, kalp hastası olduğumu nasıl bildiniz? Hem ben sizi tanıyor gibiyim.

Doktor gülümseyerek konuşmasına devam etti.

- Böyle hissetmeniz normaldir. Biz Umut'un sayesinde tanıştık. Ne kötü kader ki bizi Umut'un kaza geçirmesiyle yeniden karşılaştırdı. İstanbul'da kalp krizi geçirmiştiniz. Bundan bir buçuk yıl önce Umut sizi alarak hastahaneye getirmiş ve hayatınızı kurtarmıştı. İşte sizinle o zaman tanışmıştık hatırladınız mı?

- Evet doktor bey, hatırladım. Peki ama sizin burada ne işiniz var?

- Beni buraya başhekim olarak atadılar ve bugün yirmi yıllık meslek hayatımda belki de en zor ameliyatımı yaptım.

Hemşire bana; "Kaza geçiren bir hastanın acil olarak geldiğini kalbinin durmak üzere olduğunu" söyleyince aşağıya indim. Umut'un yüzünü görünce hem şaşırdım hem de üzüldüm, hemen müdahale ettik, kalp atışları düzelince ameliyata aldık. Hastahane polisi Umut'un üstünde kimlik bulamadı. Benim aklıma siz geldiniz, neyse ki sizi zamanında buldular.

Bunlar böyle konuşurken Erol'un cep telefonuna emniyetten haber gelir. Erol içeri girerek;

- Affedersiniz Hakkı Bey, az önce emniyetten aradılar, Umut'la ilgili önemli bir gelişme varmış, sizi emniyete çağırıyorlar, diyerek Hakkı Bey'i alıp emniyete götürdü.

Emniyet amiri konuşmaya başladı:

- Gelin Hakkı Bey oturun lütfen, çok önemli gelişmeler oldu önemli bilgiler de elde ettik, Umut nasıl?

- Umut'un durumu kritik. Yirmi dört saati atlatsa daha rahat olacağız.

- Allah yardımcısı olsun. Gelelim öğrendiklerimize. Bu olay taa İstanbul'a dayanıyor. Umut yaklaşık bir-bir buçuk yıl kadar önce İstanbul'da bir iftiraya kurban giderek hapis yatmış. Son anda pişman olan iftiracı ve tetikçi ifade değiştirince kurtulmuş.

- Peki ama bütün bunların bu olayla ne alakası var?

- Sabırlı olun, lütfen hepsini anlatacağım. Doğru, ilk bakışta hiç kimse bağlantı kurmayı başaramaz, bırakın bağlantı kurmayı bazı olaylar var ki kimsenin aklının ucundan bile geçmez. Bu arazi mafyasının perde arkasındaki patronu Birol Kara yani Umut'a iftira attıran Cengiz Kara'nın babası. Umut'un bu arazi mafyasını mahkemeye verdiğini duyunca, intikam almak için yani Umut'u ortadan kaldırmak için adamlarının anlatığına göre şöyle bir plan kurmuş: Mahkeme sonuçlanıp Umut'un kazandığını öğrenince, arabasının frenlerini boşaltmışlar. Bundan haberi olmayan Umut, yola çıktıktan sonra fren yaptığında arabanın durmadığını fark etmiş. Başka insanlara çarpmamak için arabasını boş bir araziye sürmüş ve birkaç takla atarak durmuş. Bu olay gerçekleşirken adamlar da izlemişler. Sonra çekip gitmişler.

Çetenin buradaki bütün adamlarını gözaltına aldık. İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne haber verdik ve Birol Kaya'nın gözaltına alınmasını istedik. Onu da yakalamaya çalışıyorlar.

Hakkı Bey ve Erol tüm bu anlatılanları dehşet içinde dinlediler. "Umut için ne bahtsız çocukmuş." dediler sonra emniyet amirine teşekkür ederek hastahaneye döndüler. Hastahaneye ulaştıklarında meraklı bekleyişin devam ettiğini gördüler.

Umut yoğun bakımda Dilek'i sayıklamaktaydı. Hemşire sayıklamaların kendine geleceğine işaret ettiğini söyleyerek doktoru çağırdı. Doktor içeri girdiğinde, Umut "Ben öldürtmedim Dilek, seni de asla aldatmadım, ben suçsuzum" diyerek sayıklıyordu. Doktor Selçuk Bey bunları duyunca hem sevindi hem üzüldü; sevinmesi hastanın kendisine gelmesinden, üzülmesi de sürekli suçsuzluğunu sayıklamasındandı. Muayeneden sonra yanından ayrılarak dışarıya çıktı. Hakkı Bey'e iyi haberleri verdi.

- Umut kendine gelmeye başladı, ama hâlâ kendini bilmez bir halde, inşallah bunları da atlatacak, hayata dönecektir.

Sabaha karşı Umut'un bilinci yerine geldi, o kritik anı, ölümle yaşam arasındaki çizgiyi aşarak yaşama döndü. Gözlerini açtı. Hemşireye;

- Neredeyim ve bana ne oldu? diye sordu.

Hemşirede, "Kaza geçirdiğini, hastahanede olduğunu," söyledi. Bu sırada doktor Selçuk içeri girdi:

- Geçmiş olsun Umut, nasılsın?
- İyiyim, Hakkı Bey nerede, nasıl?
- Merak etme sen, hepsi buradalar, senden haber bekliyorlar, sen dinlenmene bak.

Doktor çıkacakken Umut seslendi.

- Doktor Bey bakar mısınız?
- Evet Umut, bir şey mi oldu?
- Sizi nereden tanıyorum? Yüzünüz hiç de yabancı değil, daha önce karşılaştık mı?

- Ne güzel geçmişe dair bir şeyler hatırlıyorsun demek.

Bu sözlerden sonra doktor tebessüm ederek kendini tanıttı. Biraz konuştuktan sonra,

- Bunlar uzun hikaye, sonra anlatırım, hadi sen dinlen," diyerek odadan çıktı, doğruca Hakkı ve Erol Beyler'in yanına getti, müjdeli haberi verdi.

- Peki doktor bundan sonra ne olacak?" diye sordu Erol.
- Şu anda bir şey söyleyemem, öğleden sonra omurilik filmi çektikten sonra ne yapacağımıza karar vereceğiz, diye cevap verdi doktor.
- Umut'u ne zaman görebilir acaba? diye sordu Hakkı Bey.
- Ancak öğleden sonra görebilirsiniz.

Öğlene doğru doktor, Umut'u yoğun bakımdan aldırarak film çek-tirmelerini sağladı. Filmlerin sonucu tam doktorun söylediği gibiydi. Sonuçları Hakkı babayla paylaştı.

- Evet, daha önce de konuştuğumuz gibi, sabır ve zaman isteyen bir tedavi sonucunda Umut iyileşebilir. Tabii yürümeyi kendisinin de istemesi lazım.

- Peki tüm bunlardan Umut'un haberi var mı?
- Hayır, henüz söylemedik.
- Umut, cesur bir çocuktur, bilmesinde fayda var. Bence herşeyi açıkça anlatmak gerek.
- Peki, birazdan ben onunla konuşur herşeyi açıklarım. Daha sonra

da sizinle konuştururum, diyerek odadan çıktı.

Doktor bey doğruca Umut'un yanına gitti.

– Kendini nasıl hissediyorsun?

– İyiyim, Hakkı babayı ne zaman görecekim?

– Merak etme, yakında görüşeceksiniz ama önce seninle biraz konuşmamız lazım.

– Ne konuda konuşacağız?

– Bak Umut, sen bugüne kadarki hayatında çok zorluklar yaşadın, birçok fırtına atlattın, hepsinin de üstesinden geldin. Şimdi anlatacağım şeyin, üstesinden de geleceğinden eminim, diyerek herşeyi anlattı.

– Yani sakat mı kalacağım, yani herkese muhtaç mı olacağım? diye sordu Umut.

– Hayır Umut, sakat kalmayacaksın, kimseye de muhtaç olmayacaksın. Sadece belli bir zaman yürüyemeyeceksin.

– Bu zaman ne kadar? Bir yıl mı, iki yıl mı?

– Bu tamamen sana, senin azmine bağlı Umut.

Umut artık gözyaşlarını tutamıyordu.

– Peki bunları Hakkı baba da biliyor mu? diye sordu.

– Evet biliyor, seninle konuşmamı o istedi. Umut yürekli bir çocuktur, herşeyi öğrenmesi gerekir dedi. Fakat bunu kendisi yapamadı, benim yapmamı istedi. Ağlama, Hakkı babayı yanıltma, sen cesur ve yürekli birisin. Gözyaşlarını sil, onların karşısına böyle çıkma.

Bunları söyledikten sonra dışarı çıkıp Selçuk bey, Hakkı baba ve şirketin diğer yönetim kurulunu çağırdı. Hakkı baba içeri girdiğinde Umut, yüzündeki sahte tebessümle onları karşıladı.

– Nasılsın evlat? diye Hakkı baba sordu.

– İyiyim, hem de çok iyiyim.

Hakkı Baba daha fazla kendini tutamadı.

– Değer miydi oğlum? 100 dönümlük arazi için bu acı çekilir mi?

Umut, titreyen sesiyle cevap verdi:

– Değer Hakkı baba, bu soğukta dışarıda yatan kimsesiz, aç, çocuklar için değer. Birkaç çocuğu bile kurtarsak onlar için bir umut ışığı olacak bu arazi.

- Ne biçim insansın Umut? Bu kötü anında bile başkalarını düşünüyorsun. Ne biçim kalbin var senin? Sana kötülük yaptıklarında bile sen insanlara iyilik yapmayı düşünüyorsun.

Hakkı babanın sinirlendiğini görünce Umut, Erol'a döndü:

- Ağabey, Hakkı babayı eve götür, burada daha fazla yorulmasın.

Herkes dışarı çıkınca Umut gözyaşlarına hakim olamayıp ağlamaya başladı. Kısa bir süre sonra Erol geri geldi.

- Ağlıyor musun?

- Evet Erol ağabey. Sen neden buradasın? Hakkı babayı götürmedin mi?

- Gitti Umut, Asım Bey götürdü. Biliyor musun o şerefsizler yakalandı. Seni öldürmek isteyenlerin başı kim, biliyor musun?

- Birol Kaya adında birisi. Yani Cengiz Kara'nın babası.

- Onunla bu çetenin ne alakası varmış peki?

- Birol Kaya bu çetenin reisiymiş, yani mafya babası. Yapmadığı halt, bulaşmadığı pislik yokmuş. Bu arazi davasının açıldığını, üstüne üstlük davayı açanın sen olduğunu öğrenince, fırsat bu fırsat deyip seni ortadan kaldırmak istemiş. Ama Allah'a şükür sen hayattasın.

- Hayatta olsam ne çıkar? Bundan sonra yarım bir insan olarak herkese muhtaç olup sevdiklerimin önüne bir engel olarak çıkacağım ve engel olarak duracağım.

- Hayır Umut, böyle karamsar olma. Sen iyileşeceksin, herkese yeniden faydan dokunacak. Hiç kimseye engel olmayacaksın. Hadi at kafandan bu saçma düşünceleri, uyumana, dinlenmene bak.

Erol daha sonra dinlenmek üzere onu yalnız bıraktı.

Umut kaza geçireli iki gün olmuştu, arazi mafyası yakalanıp cezaevine konulmuştu. Birol Kaya yurtdışına çıkmak üzereyken, tutuklanarak cezaevine konulmuştu. Umut bedenen gittikçe iyileşiyor ama ruhen gittikçe kötüleşiyordu. Olur olmaz şeylere kızıp bağırmaya başlamıştı.

Bir gün Erol, Umut'a:

- Her şeye çok çabuk sinirleniyorsun farkında mısın, olur olmaz şeylere kızyorsun sanki yaşamak istemiyorsun, dedi.

- Evet Erol ağabey, yaşamak istemiyorum. Yaşamaktan da insanlardan da nefret ediyorum.

- Peki Umut, seni değiştiren şey nedir? Sen yaşamayı seven, insanlar için aklından hiç kötölük geçirmeyen biriydin, peki ne oldu? İçindeki o umuta ne oldu?

- Öldü Erol ağabey, öldü o. Bahsettiğin Umut'un ne umutları kaldı ne de beklentileri. Hepsini yok ettiler.

Erol daha fazla konuşmanın anlamsız olduğunu düşünerek odadan çıktı. Hakkı babanın yanına gitti.

- Hakkı baba, şimdi Umut'un yanından geliyorum. Yaşamaktan kopmuş ve hayattan bezmiş bir şekilde. "Neden böyle değiştin?" diye sorduğumda, "Yaşamdan ve insanlardan nefret ettiğini." söyledi. "Eski Umut nerede?" diye sorduğumda bana ne dese beğenirsin "Öldürdüler." dedi.

- Birşey yapmamız gerek, onu yeniden yaşama döndürmemiz lazım.

- İyi güzel söylüyorsun da nasıl olacak bilemiyorum. Bir kere doktorla konuşsak mı acaba? Belki önereceği birşey vardır.

- İyi o zaman, konuşuruz.

Ertesi gün Erol ve Hakkı Bey hastahaneye giderek doktorla konuştular:

- Doktor Bey, bilmem farkında mısınız ama Umut çok değişti, yaşamdan koptu, onu yeniden hayata döndürüp eski Umut'u kazanmamız için ne önerirsiniz?

- Evet Hakkı Bey, size katılıyorum, Umut gerçekten de hayattan koptu, insanlardan ve yaşamdan nefret ediyor. Onu hayata döndürmek için hep birlikte hareket etmeliyiz.

- Ama ilk önce kafasındaki gelecek korkusunu yok etmemiz gerek, bunu da ancak çok sevdiği birisi yapabilir. Öyle birini nasıl buluruz?

- Doktor bey sözünüzü kestim ama o kişi Dilek olamaz mı?

- Tebrikler Erol Bey, çok güzel düşündünüz. Umut komadayken sürekli adını sayıklıyordu. Belki önce istemez ama Dilek'in ısrarıyla hayata dönebilir.

- Peki doktor bey, Umut, bizim kendisini istemediğimizi düşünüp kırılmasın.

– O da olabilir ama, Umut'un söylediklerine aldırış etmeden onu ne kadar sevdiğinizi göstermeniz lazım.

– O halde ben hemen gidip Dilek'i bulayım. İstanbul'a gidince onu bulacağımdan eminim.

Hakkı Bey hemen çalışmalara başladı. Önce sekreteri İnci'yi aradı.

– Kızım yanında kim var, kim yoksa hepsini al, Umut'un odasına gir. Her yeri didik didik aramanız gerekse de Avukat Bülent'in adres veya telefonunu bularak acele bana bildir, diye talimat verdi.

Bu arada Erol, postahane kayıtlarından Bülent'in üstüne kayıtlı telefon aradı ama bulamadı. Öyle birisi yoktu. Merakla İnci'den gelebilecek haberi beklediler.

Nihayet beklenen telefon geldi.

– Buldum efendim! diyerek Dilek söze başladı. Hemen telefon numarasını verdi.

Hakkı Bey, Dilek'e:

– Yirmi dakika içinde havaalanında olacağım, hemen bir uçak kiral, diyerek talimat verdi.

Erol verilen numarayı hemen aradı, telefona Bülent'in sekreteri çıktı. Avukat Bey'in "Şu an büroda olmadığını" söyledi ve cep telefonunu verdi.

Hakkı Bey, havaalanına giderken Bülent'in cebini aradı. Önce kendini tanıttı. Önemli bir konuda görüşmek istediğini söyledi. Bülent, şu an bir iş yemeğinde olduğunu daha sonra görüşebileceğini söyledi. Fakat Hakkı Bey, bunun iş yemeğinden daha önemli olduğunu, konunun Umut Korkmaz'la ilgili olduğunu söyleyince Bülent oturduğu yerden kalktı, masadakilerden izin alıp sessiz bir yere gitti.

Bülent, Hakkı Bey'e hemen Umut'un, yanında olup olmadığını sordu.

– Hakkı Bey hepsini anlatırım, şu an uçakla İstanbul'a gelmek üzere havaalanındayım. Beni özel hat terminalinden alabilir misiniz? diye sordu. Ayrıca Dilek'i ve ailesini de bulmamız gerekiyor deyince;

– Tamam beyefendi ben hepsini bulurum, görüşürüz, diyerek telefonu kapattı.

Bülent tüm bunları Dilek'e anlatınca Dilek yerinde duramadı. Heyecanlandı, sevindi. Hemen anne ve babasını alarak Umutlar'ın evine gittiler. Merakla beklemeye başladılar. Herkes heyecan duyuyor, Umut'u düşünüyordu. Her araba sesinde camlara koşuyorlardı.

Onlar bekleye dursun Bülent havaalanından Hakkı Bey'i aldı.

– Merhaba avukat bey, hemen gidelim. Dilek'e ve ailesine haber verdiniz mi?

– Siz merak etmeyin ama Umut nerede?

– Umut İzmir'de çok kötü bir kaza geçirdi. Yürüyemez hale geldi. Tedavisine başlaması gerek. Ruhsal bunalım içinde. Gerçi şu anda tedaviye cevap vermeyecektir. Çünkü gittikçe asabileşti, herkese bağırıp çağırıyor, yaşama isteğini yitirdi. Doktor onu yeniden hayata döndürecek, geleceğe umutla baktıracak bir olayı bekliyor. Bunu ancak Dilek'in yapabileceğini söyledi. Her ne kadar yaşamı sevmediğini söylese de Dilek'i deliler gibi seviyor. Daha doğrusu yaşamı, o yok diye istemiyor. Onuruna dokunduğu için de Dilek'i aramıyordu. Biraz da öfke duyuyordu. Ama bu öfkeyi içindeki sevgi öldürebilir. Doktor, komadayken hep onun adını sayıkladığını söyledi. O yüzden hem Dilek'i hem de ailesini alıp İzmir'e götüreceğim. Umut, buna itiraz etse bile eminim sonra sevinecektir.

– Peki efendim ama bu kazayı Umut nasıl yaptı?

– Benim 100 dönümlük bir arazim vardı ve arazi mafyası buraya el koymuştu. Mahkemeye versek bile ya avukatlarımızı tehdit ediyor veya davayı aleyhlerine çevirmeleri için satın alıyorlardı. Bir ara bu konuyu şirkette konuşurken Umut duydu. Bana, araziyi kimsesiz çocuklar hayırna kullanılması karşılığında kurtarabileceğini söyledi. Ben de kabul ettim. Kabul etmez olaydım. Daha davayı açtığı günden beri tehditler, kurşunlamalar bitmedi. Mafyanın başı bu kazadan sonra bulundu ve yakalandı.

– Meğerse Umut'a yabancı değillermiş. Birol Kara yani Cengiz Kara'nın babası, mafyanın başıymış. Umut, tüm bunları öğrenince hayattan koptu. Onlar yakalandı yakalanmasına ama benimki benden gittikten sonra neye yarar?

Bülent, tüm bunları şaşkınlıkla dinledi.

- Ne bahtsız çocukmuş! diyerek derin bir of çekti.

Bu arada eve ulaşmışlardı. Bülent'in arabasını görünce evdekilerin heyecanı doruk noktasına çıktı. İçeri gidip oturdular. Bülent Bey, herkese Hakkı Bey'i tanıştırdı.

Hakkı Bey özellikle Dilek'i karşısına alarak bütün olanları anlattı.

- İşte kızım herşey böyle, şimdi hep beraber giderek Umut'u hayata döndürmek için elimizden geleni yapacağız. Sana çok büyük görevler düşüyor. Umut kırsa, bağırса da sabredip elinden geleni yapmalısın. Hadi hazırlanın aynı uçakla geri dönelim.

Hakkı Bey, Bülent'e döndü:

- Mümkünse sen de gel, bunca yıllık arkadaşısın, bu kadar fırtınaya direnirken yanıdaymışsın, şimdi de yanında olmalısın, dedi.

Hakkı Bey'in söylediklerini biraz düşününce,

- Hakkı Bey! dedi Bülent Bey ve birlikte arabaya bindiler.

Yolda Hakkı Bey, Erol'u arayarak "Onları bulduğunu havaalanına doğru gittiklerini yaklaşık iki saat sonra İzmir'de olacaklarını, şirketin minibüsünü alıp gelmesini, Umut'a da hiçbir şey belli etmemesini," istedi.

Hakkı Bey telefonu kapatınca Dilek:

- Bütün bunlardan Umut'un haberi yok mu? diye sordu.

- Hayır, kızım yok. Söylemeyi uygun bulmadım. Çünkü haberi ol-
sa böyle bir şey yapmamıza izin vermezdi. Zaten bana kızıp küsecek,
ama bizim ona kızmaya hakkımız yok. Bütün herşeyi gururundan ya-
pıyor. Size haber vermeden kaçıp gelmesi de gururundan, öyle değil
mi Dilek kızım?

- Hakkı Bey, ona çok kötülük yaptık. Farkında olmadan hak etmediği
sözler söyledik. Bir bakıma sizin söylediğiniz gibi gururunu incittik. O
da kırılan gururunu kurtarmak için bizden kaçtı. Haklıydı...

Uçak İzmir'e indiğinde saat, yirmi bir otuz olmuştu.

Erol, saatin geç olmasından dolayı hastaneye gitmek yerine eve
gitmeyi teklif etti. Bu teklif hepsine mantıklı geldi.

Hakkı Bey, eve geldiklerinde Safiye Hanım'a misafirlere bir şeyler

hazırlamasını, kendileri yemek yerken misafirlerin odasını hazırlamasını rica etti. Ertesi sabah erkenden kalkıp Umut'u görmeye gidecekleri için dinlenmelerini istedi. Safiye Hanım bu talimatları uygulayıp herkesi yerine yerleştirdi.

Telefon çaldı. Arayan Ebru idi. Hakkı Bey telefonu aldı. Ebru hal hatır sordu.

– Nasılsınız efendim?

– Hiç sorma. Başımıza neler geldi bir bilsen? Umut beş gün önce kaza yaptı. Daha doğrusu kaza yapmaya zorladılar. Şu an sağlık durumu iyiye gidiyor ama kolay değil, kazadan ağır yaralı olarak kurtuldu. Yalnız sinirleri yıpranmış, herşeye kızıyor, bağınıyor.

– O adamlar mı yaptı?

– Evet ama Umut'la meseleleri sadece arazi davası değil, onun İstanbul'daki yaşadığı olayla ilgili. Ben de İstanbul'dan şimdi döndüm.

– İstanbul'da ne yaptınız?

– Umut'un ailesini ve Dilek'i alıp buraya getirdim. Umut'un onlara ihtiyacı var. Komadayken bile Dilek'i sayıklamış. Doktor tavsiyesiyle onları bulup getirdim. Yarın sabah görüşecekler. Tüm bunlardan Umut'un haberi yok biliyor musun? Yanlış bir şey yapmaktan çok korkuyorum. Umut beni yanlış anlayıp küserse diye korkuyorum.

– Korkma Hakkı baba, sen doğru olanı yapmışsın. İnşallah yanlış anlamaz. Ama yanlış anlasa ve sana kızsı da eninde sonunda onun mutluluğu için yaptığını anlayacaktır.

Ebru bu şekilde Hakkı babayı teselli etti.

Ertesi sabah Hakkı baba, Dilek'i ve Umut'un ailesini alarak hastahane'ye götürdü. Dilek, hastahane'ye girince heyecanı giderek artmaya başladı.

Hakkı Bey, doktorun odasına girdi. Umut'un ailesini ve o kızı getirdiğini (yani Dilek'i) ama Umut'un göstereceği tepkiden korktuğunu, bu insanları getirmekle kendisine kırılıp üzüleceğinden endişeli olduğunu söyledi.

Buna karşılık doktor:

- Korkma. için rahat olsun. Şimdi gel, hep beraber Umut'un odasına gidelim. Bu arada Dilek'e herşeyi anlattın öyle değil mi?

- Evet doktor bey, herşeyi biliyor. Onlar da Umut'u arıyorlarmış.

- Pekala, hadi buyurun! Önce şu insanlarla beni bir tanıştırın.

Dışarı çıkıp Hakkı Bey, hepsini tanıştırdı. Doktor Bey elini Dilek'in omzuna koydu.

- Bak kızım belki sen farkında değilsindir ama Umut seni o kadar çok seviyor ki, sana öyle bir bağlanmış ki komadayken senin adını sayıklayıp durdu. Bunları sana neden söylüyorum biliyor musun? Umut şu anda kazanın verdiği etki ile ruhsal bir bunalım içinde herkese sert bir tepki veriyor, bu tepkinin bir kat fazlasını sana da verecektir. Bunu normal karşılayıp hazırlıklı olmalısın. Sana bu tepkiyi kininden değil, gururundan ve geçirdiği bunalımdan dolayı verecek, belki bağırıp çağıracaktır. Korkmadan onun yanında kalıp ona yardımcı olacaksın. Eğer tüm bunlara hazırlıklıysan gir içeri.

Dilek çok heyecanlandı, doktorun söylemek istediklerini anlamıştı bir an bile tereddüt etmeden kapıyı açıp içeri girdi.

Umut herşeyden habersiz uyumaktaydı. Dilek, Umut'un yanındaki sandalyeye oturup ve elini tuttu. Uyuyan Umut'a bakarken sessizce ağlamaya başladı. Umut yavaş yavaş uyanmaya, avucunda hissettiği sıcaklığı anlamaya, kendine gelmeye başladı. Elini sımsıkı tutan Dilek'i görünce gözlerini tekrar kapattı. "Olamaz, Allah'ım olamaz! Gerçek değil bu!" diye kendi kendine söylendi.

- Ne olamaz bitanem! deyince Dilek, Umut sert bir tavır takındı.

- Senin ne işin var burada? diye sordu.

- Seni görmeye geldim. Üstelik yalnız da değilim. Dışarıda seni bekleyen bir yığın insan var.

Umut bunları duyunca daha da sinirlendi. Sert bir şekilde bağırıp çağırmaya, yatağını dövmeye başladı.

- Çık buradan, seni istemiyorum. Hiç kimseyi istemiyorum, diye bağırdı.

Doktor Umut'a sakinleştirici yaparken, Dilek'e odadan dışarı çıkması için işaret etti.

Dışarıda Hakkı baba ile karşılaşınca:

– Ah be kızım, seninle ne konuşmuştuk? Hani o, ne derse darılmadan, kırılmadan ona yardım edecektik? Ne bu gözyaşları? diye sordu.

– Ben onun söylediklerine ağlamıyorum efendim, ben Umut'un bu hallere düşmesine ağlıyorum. Onu bu hale düşürenler bizleriz. Onun için kırılmaya, hiç hakkımız yok. İnşallah en kısa zamanda kendine gelir de bizi affeder.

İçeriden Umut'un kesik kesik bağırımları duyuluyordu, hemşireler ve doktorlar adeta canını dişine takarak onu sakinleştirmeye çalışıyorlardı. İğnelerin etkisi ile uykuya dalınca herkes rahat bir nefes aldı. Doktor odadan çıktı. Dışarıdaki herkes Umut'un durumunu sordu.

– Bu duruma hazırlıklı olmak gerek. Umut, söylediğim gibi büyük bir bunalım geçiriyor. Ne olursa olsun, onun yaptıklarına aldırış etmeyeceğiz, söylediklerini duymayıp ona var gücümüzle yardımcı olmaya çalışacağız.

Doktor bekleyenlere bu açıklamayı yapınca Dilek tekrar Umut'un odasına girer. O uyanana kadar sessizce bekledi. Umut gözlerini açtığında Dilek'i görür.

– Sen gitmedin mi?

– Kovan da gitmeyeceğim, birbirimizi bir kere kaybettik, bir daha kaybetmeye niyetim yok.

– Benim perişan olup mahvolduğumu görmeye geldiniz. O eski Umut'u öldürdünüz, suçlayıp yargısız infaz ettiğiniz. İyi niyetli Umut yok artık, hepinizden nefret ediyorum, kimseyle de görüşmek istemiyorum. Onun için beni rahat bırakın, kaderimle başbaşa kalmak istiyorum.

– Biliyorum suçluyum, hepimiz suçluyuz, senin yüzüne bakacak halimiz yok, senden af dilemeye bile hakkımız yok. Yeter ki sen eski Umut ol, yine herkese yardım eden, herkes için canını vermeye hazır olan Umut ol, hayata umutla bak. Umudunu kaybetmemiş Umut ol. Senden yalnız bunu istiyoruz.

– Dedim ya sana, öldü o Umut. Engin'le beraber canlı canlı toprağa gömdünüz. Tüm bunları hak etmemişken, kendini savunmasına bile fırsat vermeden hakkımda ölüm cezası verip yaşayan bir ölü haline getirdiniz. Bakın, gurur duyun eserinizle.

- Hayır Umut, gurur falan duymuyoruz.

- Tabii artık bana ancak acıyabilirsiniz. Artık kimseyi sevmiyorum, seni de sevmiyorum. O büyük aşk bitti artık. Bana öyle acıyan gözlerle bakma, acınmak da istemiyorum. Hadi durma git artık, beni kaderimle yalnız bırak. Ha, bu arada dışarıdakilere söyle benim şu anda da yanımda olmasınlar.

Dilek daha fazla dayanamadı, ağlayarak dışarı çıktı. Tüm bunları dışarıdakilere anlattı. Aralarında bulunan Bülent;

- İzin verirseniz bir de ben şansımı deneyeyim, diyerek içeri girdi.

Umut sessizce ağlamaktaydı. Sessizce Umut'un yanındaki sandalyeye oturdu. Umut onun geldiğinin farkında bile değildi, ta ki Bülent;

- Merhaba Umut, nasılsın? diyene kadar.

Umut başını çevirdi, Bülent'e baktı.

- Nasıl olmamı bekliyorsun?

Bülent tebessüm etti.

- Bırak şimdi, var mıydı böyle habersiz gitmek?

- Haklısın Bülent, yaptığım büyük vefasızlık örneği idi. Sana veda etmeye gelseydim eminim beni bir şekilde vazgeçirecektin ve kendime olan güvenimi kaybedecektim. Mektupta yazdığım gibi dışarıda bekleyenlerin karşısına çıkacak cesaretim yoktu. Ne kadar masum ve niyetim apaçık ortada olsa da bunca hakaretten sonra onların yüzüne bakamazdım. Ama şimdi daha beter bir halde buldular beni. En çok üzüldüğüm şey ise Dilek'i kaybetmem.

- Madem onu bu kadar çok seviyorsun ve bunu ben de dahil bütün herkes biliyor o halde neden ona öyle kötü davranıp yanından kaçırıyorsun? Bana sakın onu sevmiyorum deme.

- Evet seviyorum. Yaklaşık on gün öncesine kadar onu deliler gibi seviyordum. Mahkeme günü "değmezmiş" diye elime verdiği yüzüğü boynumda taşıyordum, belki bir gün kavuşuruz, diyordum ama şimdi birleşmemize hiçbir olasılık kalmadı.

- Neden peki Umut, sen onu seviyorsun, o da seni seviyor. Birleşmenize engel olan şey nedir?

– Dedim ya on gün önce bu büyük aşkı öldürdüler, yaşayan bir cesetle evlenecek hali yok ya Dilek'in. Ömrünü bakıma muhtaç biriyle geçirecek değil ya...

– Demek bütün o Dilek'e bağırıp çağırımların o yüzdendi. Ama kim dedi ki sana başkalarına muhtaç olacağını? Sen tekrar yürüyebileceksin ama senin savaşman, çaba göstermen gerekir. Çabucak pes edip bu yatağa mahkum olmaman gerek. Benim tanıdığım Umut, her zamanki gibi istediklerini elde eder yeter ki canı gönülden istesin. Ben o tanıdığım Umut'a inanıyorum, istediklerini elde etmek için kaderiyle savaşıp kazanacaktır. Benim tanıdığım Umut derdi ki "Umudunu kaybetmiş bir insan herşeyini kaybetmiş demektir." Ben bu Umut'u arıyorum. İnsanları seven, insanlardan kaçmayan, ona ne kadar kötülük yapsalar da onlara iyilik yapan Umut'u arıyorum ve o, şu anda burada. Yanılmıyorum değil mi?

Bütün bu sözlerden sonra Umut başını öbür tarafa döndürerek düşündü. Bülent, durumun farkındaydı, hemen atağa geçti.

– Hadi Umut, benim tanıdığım Umut'u göstermek için dışarıda beklemekte olan, seni görmek isteyen hatta buna can atan ailen ve Dilek'i çağırayım. Hadi Umut, lütfen izin ver!

Umut bu ısrar üzerine başını Bülent'e çevirerek uzun uzun baktı, hafif bir tebessüm etti.

– Peki madem, hepsini çağır gelsinler dedi.

– Biliyordum zaten, eski Umut'un geri döneceğini.

Bülent oturduğu yerden kalktı, dışarıda beklemekte olan bütün herkese seslendi:

– Gelin, Umut sizi görmek istiyor.

Bunu duyan herkes sevinerek Umut'u görmek için içeri girdiler. Herkes, eski Umut'u gördüğü için çok mutluydu ama Dilek'in mutluluğu bir başka türüydü.

Hakkı baba Umut'a seslendi:

– Bizlere eski Umut'u verdiğin için teşekkür ederim. Şimdi hep beraber çalışacağız. Allah'ın izniyle ve doktorların yardımıyla yürüyeceksin

ve yarım kalmış iki işi tamamlayacağız. Önce düğünü sonra da o kimsesizler yurdunun açılışını yapacağız. İnşaati yapmak için izin alınıp temel atıldı bile. İnşallah beraber açılışını yapacağız.

– Teşekkür ederim Hakkı baba, sizden son bir isteğim var. Eğer mümkünse beni İstanbul'da bir hastahaneye yatırın. İstanbul'un havasını çok özledim.

– Peki Umut, sen nerede tedavi olmak istiyorsan, oraya gidelim.

Umut'un babası ile Hakkı baba doktora giderek durumu anlattılar. Bunun uygun olup olmadığını sordular. Doktor buna çok sevindi.

– Bunları duyduğuma çok sevindim. Bu demek oluyor ki Umut yeniden yaşama isteğini kazanmış ve hayata bağlanmak için ilk adımını atmıştır. O zaman hiç vakit kaybetmeden Cerrahpaşa Tıp Fakültesi'ne sevkedelim. Ambulans helikopteri ile göndeririz.

Bunları konuştuktan sonra Umut'un yanına gittiler.

– İstanbul'a gitmek istiyormuşsun doğru mu?

– Evet doktor bey, İstanbul'a gidip tedavimi orada yaptırmak istiyorum. Hem İstanbul'u çok özledim. Bir sakıncası yok değil mi?

– Hayır yok, senin adına çok sevindim. İstanbul'a gidip tedavi olmak istemen, doğduğun toprakları özlemen senin hayata yeniden dönmek istediğini gösterir. Bu bir adımdır. Sakıncası olmadığı için Hakkı Beyler İstanbul'a götürecek, ambulans helikopteri kiralamaya gittiler. Bu akşam seni göndereceğiz.

– Teşekkür ederim Doktor Bey.

İçeride bunlar olurken Bülent, Umut'un hocası Orhan Çelik'i aradı. Olanları anlattı. Hocası ne zaman İstanbul'a geleceklerini sordu. Bu akşam geleceğini ve hemen tedaviye başlanması gerektiğini söyledi ve telefonu kapattı.

Akşam saat on dokuzda Umut, İstanbul'a sevk edildi. Ertesi sabah kontrolden sonra odasına çıktı. Kısa bir süre sonra kapı çalındı ve içeriye hocası Orhan Bey girdi.

– Merhaba Umut, geçmiş olsun! diyerek yanına sokuldu.

Umut heyecanlı bir şekilde hocasını karşıladı.

- Sağolun hocam, hoşgeldiniz.

Orhan Bey sıkıntılı bir şekilde konuşmasına devam etti..

- Sana ne diyeceğimi, söze nasıl başlayacağımı bilemiyorum. Beni affet bile diyemiyorum. Kendimi herkes gibi sana karşı suçlu hissediyorum. Sana o davayı keşke vermeseydim ve keşke başkalarının sözüne bakıp seni yan yolda bırakmasaydım.

- Üzülmeyin hocam, olan oldu bir kere. Ben de dahil olmak üzere herkes bir hata yaptı. Hem nereden bilebilirdik umutlarımı bağladığım o ilk davanın bana mutluluk yerine acı ve üzüntü getireceğini. Hem ben size kırgın değilim. Deliller beni suçlu gösteriyordu ve Mehtap konuşmasaydı ben belki şimdi hastahane de değil ömrümün geri kalanını adı bir suç yüzünden cezaevinde geçirecektim.

Konuşma devam ederken kapı çalındı ve içeriye Hakkı baba, Dilek ve ailesi girdiler.

Umut, Hakkı babayla hocası Orhan Bey'i tanıştırdı.

Hakkı baba içeride bulunanlara bir konuşma yaptı:

- Buraya yarım kalmış bir işi tamamlamak için geldik. İsterdik ki bu yarım kalmış işi, bu hastahane odasında değil de bir evde yapalım. Ama buna da şükür. Herhalde bu yarım kalan işin ne olduğunu tahmin etmişsinizdir. Bir anlık öfkeyle çıkarılıp atılan nişan yüzüklerini yeniden, bir daha çıkarmamak üzere takacağım. Bu yüzükler belki parmaklardan çıktı ama hiçbir zaman gönülden ve boynundan çıkmadı. Bu boynundan çıkmadığının ne anlama geldiğini merak ediyorsunuzdur. O gün paraktan çıkan yüzükler adeta bugünü bekler gibi Umut'un boynundan hiç çıkmadı. Kaza geçirip hastahaneye getirdiklerinde bile boynunda takılıymış. Bu yüzükleri bana, Umut'u buraya getiren doktor verdi. Durumunu anlattıktan sonra bir kez daha inandım ki gerçek sevgiler hiçbir zaman ölmüyor. Şimdi ben bu yüzükleri boynundan alıp parmaklara takacağım. İnşallah ölene kadar bir daha hiç çıkmazlar.

Bu konuşmadan sonra her ikisine yüzüklerini taktı. Dilek ve Umut çok mutluydu. Ama Umut'un ki buruk bir mutluluktu. Hakkı baba Umut'un bu buruk mutluluğunu farkettiler. İlerleyen saatte herkes gittikten sonra Umut'la konuşmak için kaldı.

- Hayırdır evlat, neyin var? Yüzükleri takarken zoraki tebessüm ediyordun. Canını sıkan bir şey mi oldu?

Umut oldukça üzgün bir şekilde cevap verdi.

- Korkuyorum Hakkı baba, korkuyorum! Onu mutlu edemeyeceğimden, birbirimize baktıkça aklımıza o kötü gün ve Engin gelecek. Hem ne kadar iyileşsem de eskisi kadar sağlıklı birisi olamayacağım. Onun bazı isteklerini, tam olarak karşılayamayacağımından korkuyorum. Babası, zengin bir adam. İstediklerini alıyor, giydiriyor. Ben bunları yapamayacağım, diye üzüliyorum.

Hakkı baba, Umut'u sabırla dinledi. Sonra konuşmaya başladı.

- Bak evlat, sen yürüyeceksin ve eskisi kadar sağlıklı olacaksın, korkma. İkincisi belki birbirinizi gördükçe Engin'i hatırlayacaksınız ama. Bu sizi ne kadar üzse de bunun için yapılacak hiçbir şey yok. Geçmiş geçmişte bırakıp o kötü günlerin yerine yaşadığınız güzellikleri, sevgi dolu günleri hatırlayın. Ayrıca senin haberin yok. Dilek ve ailesi artık eskisi kadar zengin değiller. Belki inanmayacaksın ama o olaydan sonra senin gibi, Dilek de çok acılar çekmiş. Babası o olaydan sonra şirketi boş verip işleri önemsememiş, ne kadar malı varsa hepsine icra yoluyla el konulmuş. Onca servetten geriye Dilek'in annesinin üstüne dört daire ve Dilek'in üstüne bir araba kalmış. Senin anlayacağın sen şu anda Dilek'ten daha zengin durumdasın. Senin en azından yapabileceğin bir mesleğin var. Kısa zamanda iyileşip evleneceksiniz. Sana burada güzel bir avukat bürosu açarız. Bir bakıma bizim şirketin İstanbul yöneticisi olursun. Gül gibi geçinip gidersiniz. Ondan yana bir kuşkun olmasın.

- Peki ama bundan benim neden haberim yok. Bu olanları neden bana anlatmadı.

- Bilmiyorum, belki de senin üzülmeyi istememiştir.

Ertesi gün Umut, Bülent ile konuşurken kapı çalındı. İçeri Ebru girdi.

- Hoşgeldiniz öğretmen hanım! diye Umut onu karşıladı.

- Hoşbulduk, geçmiş olsun Umut.

- Sağol Ebru.

Konuşma devam ederken söze Bülent girdi.

- Afedersin Umut, bu hanım arkadaş kim?

– Kusura bakmayın, bir anda heyecandan sizi tanıştırmayı unuttum. Bu, sana bahsettiğim Ebru Hanım. Bu da kötü günlerin dostu, hakiki bir arkadaş avukat Bülent.

Her ikisi de memnun olduklarını ifade ettiler. Üçü, koyu bir sohbe daldılar ve zamanın nasıl geçtiğini farketmediler. Ta ki Dilek içeriye girene kadar. Ebru, Dilek adını duyunca;

– Umut, nişanlın Dilek bu mu? diye sordu.

– Evet Ebru, diyerek birbirlerini tanıştırdılar.

Ebru, Dilekle tanıştıktan hemen sonra,

– Benim gitmem gerekiyor, çok geç kalmışım, müsaadenizle, diyerek izin aldı.

Ebru gitmeye hazırlanırken Bülent de kalkmaya yeltendi.

– Benim de gitmem gerek, bir sakıncası yoksa sizi gideceğiniz yere bırakayım, dedi.

– Bir sakıncası yok ama size zahmet olmasın, dedi Ebru.

– Yok canım ne zahmeti, buyurun çikalım.

Onlar çıktıktan sonra Dilek, Umut'a Ebru'nun kim olduğunu sordu. Umut, kısaca Ebru'yu anlattı.

Bir ara Dilek'e;

– Babanın iflas ettiğini benden neden sakladın? diye sordu.

– Sen nereden duydun bunu?

– Hakkı babadan, ama nereden duyduğunu bırak sen neden sakladığını söylesene.

– Bunu sana söylemenin şu anda uygun olmayacağını düşündüm.

– Hem ne önemi var artık bunun.

Umut İstanbul'a geledi yaklaşık bir ay kadar olmuştu. Günden güne iyileşmekteydi. Gelen ziyaretçilerle moral buluyor ve iyileşmek için para sarfediyordu. Bir gün gelen bir ziyaretçi onu hem sevindirdi hem de şaşırttı. Gelen Gökhan'ın dayısıydı. Umut hayretle sordu:

– Beni burada nasıl buldun?

– İstanbul'a bir iş için geldim. Avukatlık bürosuna gidip seni bir öreyim, dedim. Orhan Beyle karşılaştık ve herşeyi anlattı. Ben de bu-

raya kadar gelmişken, ziyaret etmeden gitmeyeyim, dedim.

Umut bu duyduklarından çok mutlu oldu. Gökhan'ın dayısıyla uzunca bir süre sohbet ettiler.

Günden güne iyiye giden Umut, artık ufak adımlarla yürümeye başladı. Bir gün doktor yanına gelerek;

– Sen artık iyileştin, seni buradan kovalım, dedi.

– Kovmak mı?

Doktor, Umut'un şaşkınlığına güldü.

– Yani seni taburcu edeceğiz, iki günde bir gelirsin, tedavine öyle devam ederiz. Sonra yavaş yavaş haftada bire indiririz, dedi.

Umut bu habere çok sevindi. Akşam üzeri Hakkı baba ve Umut'un babası onu hastaneden çıkarmak için geldiler, çıkış işlemleri için uğraştılar ve hastahaneden ayrıldılar. Umut eve giderken çok heyecanlıydı. Uzun zamandır evinden ayrıydı.

Bunu fark eden Hakkı baba "Hayırdır!" dedi.

– Ne yapayım Hakkı baba, yaklaşık olarak üç yıldır evimden ayrıyım, evimi çok özledim. Kovuşacağım için çok mutluyum, dedi Umut.

Evine yaklaştıkça Umut'un heyecanı bir kat daha arttı, sanki kalbi duracakmış gibi oldu. Mahallesine geldiğinde büyük bir sürprizle karşı karşıya geldi. Bütün mahalleli kapısının önüne toplanmış, Umut'un gelmesini bekliyorlardı. Umut çok duygulandı ve mutlu oldu. Üç yıl sonra doğduğu mahalleye, baba evine dönmek onu çok duygulandırdı.

Umut'un evindeki ilk akşamı misafirlerle geçti. Ertesi sabah Hakkı baba Umut'a geldi.

– Benim görevim burada bitti. Şimdi İzmir'e döneceğim. Gitmeden Dilek ve sana bir hediye vermek istiyorum, dedi.

– Nedir o hediye? Hem ne gereği var? Benim için zaten yeterince zahmete girdiniz, ne lüzumu var? diye dile getirdi Umut.

– Var, var evlat var. Hem bu hediye başka hediye. Hadi hazırlan bakalım. Önce gidip Dilek'i alalım, sonra da sürpriz hediye görmeye gidelim.

Umut hazırlandıktan sonra Dilek'i almaya gittiler. Dilek'i alarak yollarına devam ettiler. Yolda her ikisi de meraklanmaya başladılar.

– Daha var mı, ne kadar gideceğiz? diyerek Umut sabırsızlığını dile getirdi.

Hakkı baba, her seferinde kısa cevaplarla Umut'u susturdu. Yolculuk Ortaköy'e kadar sürdü. Boğaza bakan bir evin önünde durdular.

– İşte geldik. Hadi inin bakalım! dediğinde ikisi de birbirine baktı.

Umut'u arabadan indirip tekerlekli sandalyesine bindirdiler.

– Arkamdan gelin! diyerek Hakkı baba eve doğru yürüdü.

– Haydi girin bakalım!" dedi.

İkisi de şaşkınlıktan donakaldılar. Hakkı baba söylendi.

– E hadi... Şaşkın şaşkın bakacağınıza içeriye girin.

Umut eve girdi, eşyaları göz ucuyla inceledi. Sonra niçin buraya geldiklerini düşündü.

– Kime ait bu ev, neden buraya geldik? diye Umut sordu.

Hakkı baba gülerek yanıtladı.

– Sizin eviniz Umut! cevabını verdi.

– Bizim mi?

– Evet.

– Yok artık, bu hediye kabul edemeyiz. Biliyoruz bizi çok seviyorsun ama yine de bu hediye kabul edemeyiz. Sonra sana karşı hep kendimizi ezik hissederiz.

– Hayır Umut, ezik hissedecek bir şey yok. Bak oğlum, benim sizden başka kimsem yok. Bunca serveti bu yaşıma kadar çalışıp kazandım. Biricik oğlum ve annesini kaybedince hiç kimsem kalmadı ve Allah sanki halime acıyıp seni karşıma çıkardı. Bundan sonra servetim sizindir. Ben ölünce Ebru ve sen paylaşacaksınız ikiniz de benim evlatlarım sayılırsınız. Allah benden bir oğlumu aldı, üç evlat verdi.

– Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Sana borcumuzu nasıl ödeyeceğimizi de bilemiyorum, dedi Umut.

– Ne borcu oğlum? Baba oğul arasında borç olur mu? Hem ben sana az önce ne dedim? Siz benim evlatlarımsınız. Hadi beni havaalanına bırakın, siz de evinize gidin.

Hakkı babayı uçağa bindirip evin yolunu tuttular. Eve geldiklerinde olan biteni herkese bir bir anlattılar.

Birkaç gün sonra Dilek, Umut'a:

- Seni birisi görmek istiyor! dedi.

- Ya öyle mi? Kimmiş o?

- Emin dayı.

- Emin dayı mı? O hâlâ yaşıyor mu?

- Evet yaşıyor, seni unutmadı, durmadan bana seni sorup duruyor.

Doğrusunu söylemek gerekirse o kötü anda bizim aileden sana inanan tek insan oydu. Bana defalarca "O böyle bir şey yapmaz!" dese de ben ona aldırış etmedim. Söyledikleri doğru çıkınca bana fena halde kızıp bağırdı. Şimdi ne zaman konuşup görüşsek bana, seni soruyor.

- E, hadi gidelim öyleyse.

- Şimdi mi?

- Tabii ki şimdi. Bir sakıncası mı var?

- Yok, hiçbir sakıncası yok.

- O halde gidelim.

Umut, Emin dayıyı görünce elini öpüp yanına oturdu. Emin dayının ağladığını görünce sebebini sordu. Cevap oldukça ilginçti.

- Sen bütün bu olanları hak etmedin evlat. Allah seni bundan sonra güldürsün. İnşallah bundan sonra eski rahatına kavuşursun.

- Sağol, Allah belki beni eski rahatıma kavuşturacak ama bu, Engin'i geri getirmeyecek. Beni asıl üzen işte bu.

- Üzülme evlat, demek onun ömrü oraya kadarmış, ona yapılacak hiçbir şey yok. Belki sen, kendini sorumlu tutuyorsun ama senin hiçbir suçun yok. Üçünün de kaderi kötü yazılmış ama bundan sonra ikinizin kaderi de iyi olur inşallah! diye Umut'u teselli etmeye çalıştı.

Umut o konuyu kapatıp başka bir mevzu açtı. Akşama kadar sohbet ettiler, günün nasıl geçtiğinin farkına varmadılar.

Günler gelip geçmekteydi. Umut İstanbul'a geleli epey olmuştu. Sağlık durumu doktorların beklediğinden daha da iyiye gidiyordu. Umut sanki kötü kaderine inat, herkesin beklediğinden çabuk iyileşiyordu. Tek koltuk değneğiyle de olsa yürümeye başlamıştı.

Bir gün Umut evde oturmuş kitap okurken Bülent aradı.

– Seninle bir şey konuşmak istiyorum.

– Tabii gel konuşalım.

Umut telefonu kapattıktan sonra yaklaşık yarım saat içerisinde Bülent geldi. Ama yalnız değildi, yanında sürpriz bir misafir vardı. Bu kişi Ebru'dan başkası değildi.

Umut, Bülent'le Ebru'yu bir arada, içeri girerken görünce şaşırdı.

– Siz nerede buluştunuz? Ben senin yalnız geleceğini sanıyordum, dedi Umut.

– Anlatırım Umut, hele bir oturalım.

Biraz havadan sudan konuştular.

– Evet Bülent, benimle ne konuşacaktın? diye sordu Umut.

– Anlatacaklarım gizli değil, özellikle Ebru ile geldim. Senden bir konuda yardım istiyorum. Biz uzun zamandır Ebru ile beraberiz. Birbirimizi seviyoruz evlenmeye karar verdik. Ama ikimiz de ne Hakkı Bey'e ne de Ebru'nun teyzesine söyleyemiyoruz. Senden bu konuda yardım istiyoruz, dedi Bülent

Umut, tebessüm ederek Bülent'in anlattıklarını dinledi.

– Haberimiz olmadan, herkesten gizli saman altından su yürütmüşsünüz. Üzülmeyin, hallederiz! dedi Umut.

Onlar konuşurken içeriye Dilek girdi. Bülent ile Ebru'yu görünce;

– Hoşgeldiniz! dedi ve Umut'un yanına oturdu.

Umut, Dilek'e:

– Kız istemeye gidiyorum sen de gelsene, dedi.

Dilek bu sözü duyunca şaşkın bir şekilde:

– Kız istemeye mi? Kimin kızını, kime istiyorsun? diye sordu.

– Ebru'yu Bülent'e isteyeceğiz.

Umut olanları kısaca Dilek'e anlattı, şaşkınlık ve sevinç içinde onları tebrik etti. Umut'a dönerek;

– Peki biz ne zaman evleneceğiz? diye sordu.

– En yakın zamanda inşallah! yanıtı verdi.

O gün aralarında bir karar aldılar. "Ebru hemen İzmir'e gidecek, iki gün sonra da Bülent'le beraber Umut'lar gidecekti. Bütün ayarlamaları Umut üstlenmişti. Yeni çifti yolcu ederken.

– Kendimi sizin yüzünden 50-60 yaşlarında hissettim, diye takıldı. Onlar gidince hemen Hakkı babayı aradı.

– Hakkı baba eğer kabul edersen Dilek ve birkaç misafir sana gelmek istiyoruz, dedi.

– Tabii Umut, çok sevinirim. Diğer misafirler kim?

– Kim olduklarını söylemeyeyim, sürpriz olsun ama yabancı değiller.

– Tamam bekliyorum.

Ertesi gün planı uygulamaya koydular. Uçakla İzmir'e gittiler. Hakkı baba misafirleri karşılayıp evine götürdü. Akşam yemeği yedikten sonra Umut, konuyu açtı. Hakkı baba gülerek;

– Demek öyle Umut, benim için bir sorun yok ama bir de Safiye Hanım'a soralım. Biliyorsun yakını olarak onun da rızasını almak gerekir.

– Tabii Hakkı baba, haklısınız.

Safiye Hanım'ı çağırıp olan biteni anlattılar. Ebru'yu resmen Bülent'e istediler.

– Madem Ebru kızım istiyor, Allah mesut etsin, diyerek Safiye Hanım bu evliliği onayladı.

Tatlı bir akşam böylece bitti. Herkes yattıktan sonra Hakkı baba ile Umut, tam bir baba oğul gibi konuşup dertleşmeye başladılar. Hakkı baba Umut'a:

– Bundan sonra ne yapmak istiyorsun? diye sordu.

– Avukatlık yapmak istiyorum. Herşeye rağmen mesleğimi seviyorum, dedi Umut.

– Tabii... Ne kadar zorlukları olsa da insan mesleğini sevmeli. Daha önce de söylediğim gibi, avukatlık büron hazır. Yarın sabah ben telefonu ederim. İstanbul'daki arkadaşlar büronu hazırlarlar.

– Teşekkür ederim efendim.

Ertesi sabah, söylediği gibi İstanbul'u arayarak Umut'un bürosunu

hazırlamaları için talimat verdi. Bir daireyi düzenleyerek büro haline getirmelerini istedi. Bülent ve Umut'lar da İstanbul'a döndüler.

İki gün sonra Umut'un zili çaldı. Kapıyı açtığında karşısında Hakkı babayı gördü.

– Hoşgeldiniz, sizin burada ne işiniz var? Geleceğinizi söyleseydiniz karşılardım.

– Sağol oğlum, hadi hazırlan. Seni almaya geldim. Sana bir sürprizim var.

– Hayırdır inşallah!

– E hadi, dedik.

Umut'u alıp aşağıya inen Hakkı baba, evin önünde duran bir Mercedes'in yanına gelip durdu.

– Bin bakalım şoför koltuğuna, bakalım beğenecek misin?

– Beğendim beğenmesine de, araba kimin, ben şoförlük mü yapacağım.

– Hey Allah, şaşkın çocuk! Ne şoförlüğü? Arabayı sana aldım, kendine ve Dilek'e şoförlük yapabilirsin.

– Bana mı, fakat bu çok büyük bir hediye.

– Dur dur, konuşma daha sürpriz bitmedi! Hadi şimdi de hazırladığım büroya gidelim!

Umut'un heyecan ve sevinçten içi içine sığmıyordu. Hakkı babanın tarif ettiği yere gidince kapıda biraz durakladı. Kapının üzerindeki tabelada "Av. Umut Korkmaz" yazıyordu. İçeriye girerken bir kız gülerek kapı önündeki karşıladı. Hakkı baba, Umut'a:

– İşte Avukat bey! Avukatlık bürosu ve sekreterin. Avukata lazım olacak herşey var. Bu da sekreterin İrem Hanım. Hadi şu koltuğuna bir otur da göreyim, hem rahat mı diye de denemiş olursun.

Umut hâlâ şaşkınlığını üzerinden atamamıştı.

– Rüya görmüyorum değil mi? diye Hakkı babaya sordu.

– Tabii ki, burada gördüğün herşey gerçek. Sen bunları çoktan hak ettin. Şimdi yapılacak tek bir şey kaldı, o da Dilek'le evlenmen. Onu da en yakın zamanda yapacağız. Şimdi benim gitmem lazım. Sen

biraz kal, hem yeni yerine alış hem de sekreterinle tanışırsın. Hadi kolay gelsin!

Hakkı baba gittikten sonra odaya İrem Hanım girdi.

- Avukat Bey çay veya kahve içer misiniz? diye sordu.

- Bana kahve getirirsen iyi olur. Kendine de içecek bir şey al, hem beraber içelim, hem de tanışalım.

- Tabii efendim.

Sekreter çıkınca Umut başını geriye yaslayıp şu andaki durumunu düşünmeye başladı. İrem'in içeriye girdiğini farketmedi. İrem Hanım birkaç kez seslendi, sonra kendine geldi.

- Neyiniz var, hasta mısınız? diye sordu.

- Yok bir şeyim, korkma, dalmışım. Geçmişte yaşadığım, zorluklarla avukat olduğum o günler ve ondan sonra yaşadığım kötü günler aklıma geldi. Bir onları düşündüm, bir de şu anki halimi. Dalıp gitmişim.

- Anlıyorum Avukat Bey. Başınızdan geçen tüm olayları biliyorum. Anlattıklarına göre çok kötü günler yaşamışsınız.

- Evet ama siz bunları nereden biliyorsunuz?

- Bir sekreter, patronu hakkında herşeyi bilmelidir. Ben de bunun için işi kabul etmeden önce hakkınızdaki bütün herşeyi öğrenmek istedim. Bunun için bana kızmadınız inşallah.

- Hayır kızmadım, aksine bu davranış hoşuma gitti. Biraz da sen anlat öyleyse.

İrem kısaca kendisinden bahsetti, sonra Umut'a elindeki zarfları uzattı.

- Affedersiniz Avukat Bey, bunları unuttum.

- Bunlar da ne?

- Pazar günkü açılış davetiyeleri. Bu pazar büronun resmen açılışı var.

- Peki teşekkür ederim.

"Her şey, en ince ayrıntısına kadar planlanmış." diye Umut gülümseyerek düşündü. Sonra İrem'e, Dilek'in numarasını vererek aramasını söyledi.

– Telefonu açan kız kimdi Umut?

– Sekreterim.

– Sekreterin mi? Ne sekreteri? Ben evde otururken bir de sekreter mi tuttun?

– Evet Dilek Hanım, kendime bir sekreter tuttum. Sonra bir de daire tutup, avukatlık bürosu yaptım. Bu pazar da resmen açılış yapacağız, sizi de bekleriz.

– Umut, sen ciddi misin?

– İnanmazsan gel de gözlerinle gör.

Büronun adresini verince Dilek'in biraz inancı arttı. Ama hâlâ şüpheleri vardı.

– Allah, Allah ne zaman tuttun da hazırladın, iki gün içinde. Hayret.

– Hiçbir şeyi ben hazırlamadım. Herşeyi düzenleyen Hakkı baba sağolsun. Büroyu hazırlatmış, beni alıp getirdi. Üstelik yetmezmiş gibi bana bir Mercedes araba almış. Ne baba adammış değil mi?

– Evet. Sağolsun. Demek adam seni çok sevmiş. Ne yapsak hakkını ödeyemeyiz.

Umut telefonu kapattıktan sonra bir müddet daha büroda kaldı, sonra evine gitti. Evde herkes Umut'un ne yaptığını sordu. Umut elindeki davetiyeleri göstererek olanları anlattı.

– Açılışa hepinizi bekliyorum, hem o gün sizlere bir sürprizim olacak! dedi Umut.

Nihayet pazar günü gelip çattı. Umut büroya gitmeden Dilek'i aldı, öyle gitti.

– Herkese bir sürprizden bahsetmişsin, nedir bu? diye sordu Dilek.

– Sabret Dilek Hanım, sen de herkes gibi sırası gelince öğrenirsin, deyip geçiştirdi.

Büroya geldiklerinde kimseler yoktu. Önce Dilek'e büroyu gezdirdi. Bu esnada Dilek sürprizle ilgili bilgi almak istedi ama başaramadı. Bir süre sonra misafirler de gelmeye başladı.

İlk önce Hakkı Baba, Ebru ve Bülent geldiler. Bülent, Umut'a:

– Haftaya bizim nişanımız var, dedi.

Umut tebessüm etti.

– Öyle mi? Hayırlı olsun. Allah tamamına erdirsin. İnşallah en kısa zamanda düğün pastanızı da yeriz, dedi.

– İnşallah, ama biz önce sizin pastanızı yemeyi düşünüyorduk.

– Ben daha evlenmeyi düşünmüyorum. Böyle bir yükün altına girecek cesareti henüz kendimde bulamıyorum.

Umut'un ağzından bu kelimeler çıkar çıkarken Dilek'in yüzü asıldı. Umut bunun farkında değilmiş gibi görmezlikten geldi. Dilek oturduğu yerden kalktı. Kimseye bir şey söylemeden balkona çıktı. Bülent ile Ebru, Umut'a çıkıştılar.

– Yaptığını beğendin mi Umut? Dilek'in canını sıktın, sen ne yapmaya çalışıyorsun?

– Ben ne yapmak istediğimi çok iyi biliyorum.

Umut'un böyle önemli bir konuyu kısaca kestirip atmasına hayret ettiler.

Umut açılış saati geldiğinde güzel bir konuşma yaptı. Sözünü sonlandırdırken;

– Size bir sürprizim var demiştim. Biliyorum herkes onu merak ediyor. O sürprizin ne olduğunu söyleyeyim. Yarım kalan işi en fazla bir buçuk ay sonra tamamlamaya karar verdim, yani evleneceğim.

Bunu duyan herkes sevindi.

Dilek kendi kendine, “Yarım saat önce evlenmeyi düşünmeyen Umut, şimdi nasıl oluyor da fikrini değiştirdi?” diye düşündü ve bunu tuhaf buldu.

Bülent, Umut'a;

– Senin de ne dediğin belli değil, yarım saat önce evlenmeyi düşünmüyorum deyip Dilek'i üzdün, şimdi de kalkmış bir buçuk ay sonra evleneceğim diyorsun.

– Yarım saat önceki olay Dilek'in sevgisini ölçmek için bir plandı. Ama şimdi söylediğim plan, oyun değil, tamamen gerçek.

Sonra herkesin içinde Umut, Dilek'e döndü.

– Dilek benimle evlenir misin? diye sordu.

– Deli çocuk, ben sana bu kadar okuma, kafayı bozarsın demiştim. Deli de olsan bu kez seni bırakmayacağım. Tabii ki evet...

O günden sonra Dilek ve Umut gün saymaya başladı. Herşey Hakkı baba tarafından hazırlandı. Evleri, işleri, arabaları vardı. Yapmaları gereken tek şey; gidip nikah masasına oturmaktı. Bu sürede Bülent ile Ebru'nun nişanı oldu.

Umut düğün için gün sayarken büroda çalışıyor, gelen dava dosyalarını inceleyerek uygun olmayanları geri çeviriyordu.

Nihayet beklenen gün geldi. Hem nikahları hem de düğünleri olacaktı. Umut ve Dilek çok heyecanlıydı. Nikaha gelen herkes, yarım kalan bu sevda masalının tamamlanmasını bekliyordu. Yeni bir aksilik olmaması için adeta nefesler tutulmuştu. Dilek ve Umut'un "evet"lerinden sonra herkes rahat bir nefes aldı.

Nikahtan sonra yine Hakkı babanın düzenlediği düğün salonuna gittiler, düğün pastalarını yediler. Herkes Umut ve Dilek için Allah'a dua edip, mutluluk dilediler...

Birkaç gün sonra Hakkı baba, Umut'u arayarak Dilek'le beraber İzmir'e çağırdı.

– Umut, oğlum en geç cumartesi günü burada olmalısınız.

– Neden Hakkı baba? Kötü birşey mi var?

– Hayır canım. Hani senin uğruna ölmeyi göze aldığın arazi vardı ya, oraya sana verdiğimiz söz gereği bir barınma yeri yaptık. Pazar günü saat on üçte açılış yapacağız. Senin mutlaka burada olman gerek, şu eser senin eserin, hem Dilek'i de gezdirmiş olursun.

– Peki Hakkı baba, orada olacağız.

Cumartesi sabahı olunca Dilek ve Umut erkenden uçakla İzmir'e gittiler. Onları Erol karşıladı ve birlikte eve gittiler. Yemekten sonra Dilek ve Umut İzmir'de küçük bir gezinti yaptılar. Akşam saat on dokuz gibi eve döndüler. Oturup sohbet ederken Safiye Hanım geldi.

– Umut oğlum, şiir defterini burada unutmuşsun, diyerek defteri uzattı.

Dilek Umut'tan önce uzandı.

– Şiir yazdığını bilmiyordum. Dur bakalım neler yazmışsın? diyerek defteri açtı. İlk şiiri sesli bir şekilde okumaya başladı.

*Sanma seni unuttum / Mutluyum sanma şimdi / Sen gittin gideli
/ Dinmedi gözümün yaşı / Kimsenin eli gözümün/ Yaşını silmeye
yetmedi / Arıyorum seni yine / Bekliyorum anılarımla / Belki döner
gelirsin / Her yerde arıyorum seni / Doymadım sana / Dön artık
sevdiğim / Ben seni unutmak değil / Bir ömür boyu sevmek iste-
miştim...*

– Bunu sen mi yazdın Umut?

– Evet.

– İnanmam.

– Neden peki?

– Senin böyle yeteneklerin olduğunu bilmiyordum. Peki burada kaç şiir var?

– Bilmiyorum yaklaşık kırk tane vardır.

– Ne zaman yazdın bunları?

– Adliyede avucumun içine yüzük bıraktığında.

– Demek seni çok üzmüşüm.

– Önemli değil, şiirde söylediğim gibi, döndün ya bana. Geçmişte kalanları artık düşünmeyelim.

– Artık sana söz veriyorum; bir daha seni üzmeyeceğim bir tanem. Ama senden bir şey rica ediyorum. Bunları bir kitap olarak çıkarmalısın.

– Bakınız, hadi şimdi yatalım, hem yorulduk hem sabah işimiz var.

Ertesi sabah uyandıklarında, Hakkı baba çoktan kalkıp açılış programını kontrol etmek için gitmişti. Safiye Hanım'a Umut ile Dilek'i saat on bir buçukta aldirtacağını tembih etmişti. Dediği gibi de saatinde onları arabasıyla aldırdı. Hakkı baba davetliler gelmeden onlara yurdu gezdirdi. Gezerken Dilek, Umut'a sordu:

– Böyle bir şey aklına nereden geldi?

– İzmir'e geldiğimde, gezerken bir çocuk yanıma gelerek "Karnım çok aç ağabey, bana para verebilir misin?" dedi. O çocuğun o perişan

ıalini görünce alıp bir lokantaya götürdüm. Yemek yerken kimsesiz olduğunu, sokakta yaşadığını öğrendim. Sonra bir fikir geldi aklıma. Ne gariptir ki iki gün sonra Allah'ın işine bak ki Hakkı babanın yanına gittim. İçeri girdiğimde bu arazi meselesi konuşuluyordu. Konuyu öğrendikten sonra, benim kurtarabileceğimi ama böyle bir planımın olduğunu söyledim. Böyle bir şart koydum, kabul ettiler ama beni de uyarmayı ihmal etmediler. Kaç defa tehdit edip beni vazgeçirmeye çalıştılar hatta arabamı bile kurşunladılar, pes etmedim ama davayı kazandığımda yapacaklarını yaptılar. Allah'a şükür olsun ki öldürmeyen Allah öldürmez. Allah razı olsun Hakkı baba verdiği sözü tutarak benden habersiz burayı bitirmiş. İnşallah dışarıda bu kadar gariban insan kalmayacak.

Açılış saati geldiğinde konuklar yerlerine oturmuşlardı. Yüzlerce perişan insan ve gariban çocuk da oradaydı. Hakkı baba kürsüye çıkıp konuklara seslendi.

– Hoşgeldiniz! dedi ve böyle bir planın nereden çıktığını, binanın hikayesini kısaca anlattı. Sonra da “Bu projenin gerçek mimarını kürsüye davet ediyorum.” diyerek Umut’u kürsüye çağırdı.

Umut konuşmasına başlamadan, binanın gerçek sahipleri olan kimsesiz çocukları kürsünün önüne çağırdı ve konuşmasına başladı:

– Bizler soğuk gecelerde sıcak ve yumuşak yataklarımızda uyurken onlar soğuk kaldırımlarda yatarak, çöpten buldukları karton veya gazetelerle ısınmaya çalışıyorlar. Bir gün böyle birine rastladım. Üstünde yırtık ve kirli giyecekleri, aç bir halde bana gelerek, karnını doyurmamı istedi. O zaman böyle bir fikir doğdu kafamda. Fakat ne yerim ne param vardı. İşte, işin para ve yer kısmını yani esas kısmını bize Hakkı baba temin etti. Daha önce arazi mafyasının elinde olan bu araziye bize bağışladı. Kendisi bir deprem mağdurudur ve oğlunu depremde kaybetmiştir. Ben bu binaya Hakkı babanın oğlunun adının verilmesini teklif ettim, sevinçle kabul ettiler.

Umut daha sonra mafya ile başından geçenleri özetledi ve sözüne devam etti.

– Haklı mücadelemizi zor da olsa kazandık. Şimdi onların da sıcak bir yuvaları olacak. Buyurun yuvamıza yerleşin.

Umut iyi bir şey yapmanın sevincini yaşıyordu. Akşam üzeri açılıştan sonra Dilek'le beraber İstanbul'a döndüler.

Ertesi gün büroya gittikten sonra gazetede bir yazı dikkatini çekti. Büyükçe de bir manşet vardı. "Onların da artık sıcak bir yuvaları var." Umut gazeteyi okurken bir kez daha bir işi başarmanın mutluluğunu yaşıyordu.

Bir ara yanına Bülent geldi. Gazetelerin yazdığı başarısından dolayı tebrik etti. Konuşmaları sırasında Bülent:

– Birol Kaya'dan haberin var mı? diye sordu.

– Çete kurmak ve adam öldürtmek suçundan yirmi yıla mahkum edildi.

– Desene yirmi yıl sonra hapisten çıkacak.

– Öyleydi ama azrail peşinde koşuyormuş. Kansere yakalanmış doktorlar değil yirmi yıl, bir yıl bile yaşayamaz diyorlar.

– Üzüldüm şimdi, ne de olsa insan.

Günler gelip geçiyor, Umut davadan davaya koşuyordu. Bir akşam Dilek, Umut'a:

– Canım sıkılmaya başladı, izin verersen bir şey yapmayı düşünüyorum, dedi.

– Neymiş o?

– Dükkân tutup, butik açmak istiyorum.

– Yanına arkadaş buldun mu?

– Evet, yeri bile ayarladım.

– Ya öyle mi, neresi peki?

– Bebekte bir dükkân, şu an tek sorun para. Onun için de altınlarını satmak istiyorum. Biraz da borç alalım.

– İyi, tamam. Kimden borç buluruz?

– Hakkı baba.

– Son bir iyilik daha yapsa olmaz mı?

– Ben söyleyemem. Dükkânı sen açacağına göre sen telefon et.

Dilek başka çaresinin kalmadığını anlayınca Hakkı babayı aradı, durumu anlatarak para istedi. Hakkı baba, Dilek'in isteğini olumlu buldu. Parayı yarın sabah yatıracağını, öğleden sonra da çekebileceğini söyledi.

Ertesi gün Dilek parayı çekti. Umut'un yanına gitti. Birlikte tutmak istediği dükkâna bakmaya gittiler. Anlaştıktan sonra para verip dükkânı tuttular.

– Bundan sonrası sana ait, desene artık sen de bir iş kadını oluyorsun diye takıldı Umut.

Dilek çok kısa zamanda dükkânı düzenleyip çalışmaya başladı. Umut ise davadan davaya koşturuyor, deyim yerinde ise başını kaşıyacak zaman bulamıyordu.

Umut eve geldiğinde Dilek'in gelinliğine süsler diktiğini gördü.

– Hayırdır. Dilek Hanım, yeniden evlenmeye mi karar verdiniz?

– Ne yapalım avukat kocamız bizimle ilgilenmiyor.

Umut'la Dilek böyle konuşurken mutfaktan Ebru geldi.

– Kim seninle ilgilenmiyor? diye sordu.

Umut, Ebru'ya:

– Senin burada ne işin var? diye sordu.

– Ne işim olacak, gelinliğimi hazırlatıyorum, görmüyor musun? On beş gün sonra düğünüm var, bilmiyor musun?

– Ne, on beş gün sonra mı?

– Evet, Avukat Bey'in dünyadan haberi yok.

Bu arada Dilek konuşmaya katıldı.

– Öyle Ebru, ama ben buna da şükrediyorum. Evinin yolunu unutmuyor ya...

Bir gün Umut büroda çalışırken, aşağıdan çay istedi. Çayını getiren çocuk dikkatini çekti. Bu çocuk on bir-on iki yaşlarındaydı.

– Senin adın ne?

– Tahir efendim.

– Peki bu saatte senin okulda olman gerekmiyor mu?

– Ben okula gitmiyorum.

– Giderim de, babam maddi sorunu nedeniyle beni okuldan alıp çaycının yanına vermeye mecbur kaldı.

– Peki sen okumak istiyor musun?

– İstiyorum ama babam altı kardeşime bakmaya yetişemiyor.

– Baban ne iş yapıyor?

– Asgari ücretle çalışan bir işçi. Dedemden kalan bir mirasla zar zor bir ev aldık. Şimdi maaşıyla geçimimizi temin edemiyor. Yoksa beni okutmayı babam da çok istiyordu ama olmayınca ne yapsın?

– Peki ne olmak istiyordun?

– Pilot, okusaydım pilot olacaktım.

– Tamam, hadi sen işinin başına dön.

Tahir gittikten sonra Umut, çocuğun haline üzüldü. Akşam Tahir'i alıp çocuğu kendi evine bıraktı. Umut çocuğun anne ve babasına onu okutmak istediğini, işten çıkarıp tekrar okula vermelerini istedi. Babası bu teklifi kabul etti, Tahir çok sevindi. Ertesi sabah da kendi eliyle okula yazdırdı.

Günler gelip geçmiş, Bülent ile Ebru'nun düğün töreni gelip çatmıştı. Dilek düğüne hazırlanırken Umut'a:

– Sana bir şey söyleyecektim ama vazgeçtim, akşama söylerim. Şimdi Ebru ile Bülent'i terk etmeyelim, dedi.

Umut biraz ısrar etti sonra vazgeçti.

Düğün tıpkı kendilerinininki gibi sade ama güzeldi.

Aradan bir iki gün geçince Umut'un aklına Dilek'in söylemek istediği konu geldi.

– Sahi sen, geçen gün bana ne söyleyecektin? O günden sonra unuttum sormayı, sen de söylemedin...

– Sıkı dur, bir bebeğimiz olacak. O gün bunu sana söyleyip heyecanlandırmak istemedim.

– Hayret bir şeysin bu haber geciktirilir mi?

Umut, çok sevinçliydi. Artık bir bebekleri olacaktı.

Aradan bir hafta geçti. Bülent, Umut'u aradı.

– Duydun mu, kim ölmüş? diye sordu.

– Hayır duymadım, kim?

– Birol Kara... Ardından konuşmak gibi olmasın da bir pislik kalktı ortadan.

– Öyle konuşma, ne de olsa insan yaptığı kötülüklerin cezasını öbür dünyada görür.

– Haklısın Umut.

Akşam eve geldiğinde bu haberi Dilek'e de verdi. O da Bülent gibi düşündü.

– Cezasını bulmuş, bundan sonra kimseye zarar veremeyecek, dedi.

Ertesi gün, sabah Umut bürosuna gitti. Bir ara sekreteri:

– Üç adam sizinle görüşmek istiyor! diye haber verdi.

– İçeri al.

Adamlar odadan içeri girdiğinde Umut sordu:

– Ne istiyorsunuz?

– Avukat Bey, bizim çok büyük bir sorunumuz var. Bize yardımcı olabileceğini söylediler. Biz Sultanbeyli'de Yeşiller Mahallesi'nde oturuyoruz, mahalleliyi evlerinden çıkarmaya çalışıyorlar. Anadolu İnşaat diye bir şirket mahalleyi satın almış, oradaki bütün evleri yıkıp yerine site yapacaklarmış. Bize para da veriyorlar ama verdikleri para çok az. Hem de hepimizin çocukluğunun geçtiği mahalleyi terk etmek istemiyoruz. Zaten bu kış gününde çoluk çocuk, nereye çıkarız? Çadırlarda yaşamak lazım. Bizi size yollayan şahıs bu işin üstesinden gelebileceğinizi söyledi.

– Kimmiş o?

– Avukat Orhan Bey.

– Neden kendisi ilgilenmedi.

– Onun çok işi varmış.

Umut, gelenlere dava dosyasını inceleyeceğini ancak ondan sonra kararını söyleyebileceğini bildirdi. Onlar gidince de hocası Orhan Bey'i aradı. Gerçekten kendisinin gönderip göndermediğini sordu. Evet cevabını alınca yine de bu davayı almak istemediğini, sonunun ne olacağı belli olmayan böyle bir davada onlara ümit verip vebal alamayacağını

söyledi. Esas korkusu insanların ümidini boşa çıkarıp onları kırmaktır. Hocası yine de dosyayı ve mahalleyi gördükten sonra kararını vermesini istedi. Çaresiz "peki" dedi.

Akşama kadar dosya ile ilgilendi. Evdeki dalgın hali Dilek'in gözünden kaçmadı. Umut herşeyi anlattı. Umut'un sıkıntısı, mahalleli için tam bir çözüm yolu bulamamıştı. Dilek bir öneri getirdi.

– Madem bu insanlar bu kadar mağdur, şirketten mahalleli adına, iki site isteyip onları oraya yerleştirebilirsin, hem doğdukları yerden de ayrılmamış olurlar.

Bu fikir Umut'un da aklına yattı. Tek problem şirket sahibini ikna etmektir. Araştırmalarını genişletmek için ertesi sabah işe gitmeden önce mahalleye uğradı. Oldukça şaşırdı. Mahallenin hepsi gecekondur ve eski evlerden oluşmaktaydı. Yolları çamur içindeydi. Mahallenin bu halini görünce: "Acaba neden bu şirket burayı istiyor?" diye kendi kendine düşündü. Bir kahvenin önünde durup, geçen gün büroya gelen adamları sordu ve kahveden içeri girdi. Biraz sohbet etti. Sonra kahvedekilere:

– Siz şimdi bu perişan yerde mi oturmak istiyorsunuz? diye sordu.

– Avukat Bey, siz buranın perişanlığına ve çamuruna bakmayın. Yazın burası çok güzel olur. Burada bulunan ormanlık alan ve piknik yeri yüzünden, burayı satın almak isteyen firma bu araziyi işletmek ayrıca yapacağı binalarla kazancına kazanç katmak istiyorlar, dedi.

Umut mahalleden ayrılmadan önce bahsedilen alanı görmek için biraz dolaştı. Gerçekten de çok güzel bir yerdi. Burayı kurtarmanın yolunu düşünerek büroya gitti. Dosyayı yeniden inceledi, aradığı şeyi buldu. Oradaki insanları ve piknik alanını kurtarmak için davayı açmaya karar verdi.

Günler gelip geçti ve ilk duruşma için hakim önüne çıktı. Oldukça etkileyici bir konuşma yaparak, mahkeme heyetini etkisi altına aldı.

Öte yandan hem Dilek'i hem Umut'u tatlı bir heyecan sarmıştı. Gelecek olan küçük misafir için hazırlık yapıyorlardı. Misafirin kız olması onları daha da heyecanlandırıyordu.

Bir gün acı bir haber aldılar. Gazi Emin dayı, 100 yaşını aşmış bir şekilde ölmüştü. Bu haber Dilek ve Umut'u derinden yaraladı. Ama herşeye rağmen hayat devam ediyordu. Açtığı Yeşiller Mahallesi davasının ikinci duruşmasına çıkmak zorundaydı. Mahkeme heyetine sunduğu delillerle adım adım zafere yaklaşıyordu. Hayat çok hızlı geçiyordu, beklenen misafir üç buçuk ay sonra geliyordu.

Günün birinde büroda çalışırken sekreteri, biri bayan ikisi çocuk, üç kişinin kendisiyle görüşmek istediklerini ama ısrarla adlarını söylemediklerini haber verdi. Umut meraklandı.

– Hayırdır inşallah! Onları içeri alabilirsin! dedi.

Gelenler, Umut'u hem şaşırtmış, hem de moralini bozmuştu. Bunlar Hasan Güneşli'nin hanımı ve çocuklarıydı.

– Ne istiyorsunuz? diye sordu Umut.

Emine Hanım ezile büzüle konuştu.

– Avukat Bey, sizi rahatsız ettik, kusura bakmayın. Rahmetli size çok çekti ama utana sıkıla geldik. Lütfen affedin. Orhan Bey göndermese yine gelmezdik. Bize son bir iyilik yapmanızı istiyoruz.

Umut, bu iyiliğin ne olduğunu sordu.

– Bana bir iş bulabilir mısınız, maddi yönden çok zor durumdayım. Nereye gittiysem kötü gözle baktılar. En son Orhan Bey'e gittiğimde beni size yolladı. Biliyorum sen bize iyilik yaptın, biz sana kötülük. Ama son bir kez daha iyilik istiyoruz. Kendim için değil, şu iki masum çocuk için. Zaten yeteri kadar damga yediler, bir de annesinin yüzünden damga yemesinler.

– İyi ama ne yapabilirsin? Biliyorsun her yerde işsizlik var, dedi Umut.

– İyi dikiş dikerim, böyle bir iş bulabilirseniz seviniriz. Nasıl söyleyeyim bilmem ki, eşiniz butik açmış. Biliyorum zor olacak ama bana orada bir iş verirsiniz çok mutlu olurum.

– Bunu sana kim söyledi?

– Orhan Bey, bana iş verebileceğinizi de söyleyince sadece bu yüzden buraya geldik.

– Sen şimdi git, biz sana haber veririm.

Umut biraz şaşırılmış, biraz da morali bozulmuştu. Emine Hanım'ı gönderdi. Sonra Orhan Bey'in bürosuna gitti.

– Neyin var Umut, bir şeye kızmış gibisin? diye sordu Orhan Bey.

– Yok hocam kızmadım ama biraz size alındım. Emine Hanım'a Dilek'in butik açtığını, üstelik iş verebileceğimizi söylemişsiniz. Şimdi ben Dilek'e ne derim? Hayatımızı mahveden, hem de kardeşini öldüren bir adamın karısını işe almasını nasıl söyleyebilirim?

– Evet Umut, aynen dediğin gibi. Bak oğlum, belki kötülük yapmış olabilir, katil de olabilir ama ailesinin ne günahı var? O iki masum çocuğun ne günahı var? Yani o kadın kötü yola düşse siz mutlu mu olacaksınız? Çocuklar hırsız, esrарkeş olsa, siz rahat mı edeceksiniz? Tamam babaları katil ve sizin canınızı yakmış olabilir. Sizin canınız yandı diye ülkeyi feda edemezsiniz. Eğer bu aile dağılırsa sizin vicdanınız sızlamaz mı? Eğer bunlar başkalarına zarar verirse siz vicdan azabı çekmez misiniz?

– Bilmiyorum hocam. Galiba haklısınız ama bütün bunları Dilek'e nasıl anlatacağımı bilmiyorum.

Umut o akşam eve oldukça morali bozuk bir şekilde geldi. Sanki zoraki yemek yedi. Dilek, sevgili eşini konuşturmaya çalıştı.

– Umut neyin var? Yemeği beğenmedin mi?

– Hayır, ondan değil.

– Peki canın neden sıkın öyleyse?

– Bugün büroya Emine Hanım geldi.

– O da kim?

– Emine Güneşli, yani Hasan Güneşli'nin hanımı.

– Bunu duyunca Dilek'in sinirleri gerildi.

– Ne istiyormuş senden? Hangi yüzle karşına gelmiş? Kocasının yaptığını ne çabuk unutmuş? Peki senin yerini nereden öğrenmiş?

– Sakin ol Dilek. İş anyormuş, yerimi Orhan Bey söylemiş.

– Neden kendisi iş bulamamış da sana yollamış?

– Senin yanında iş verebileceğimizi düşünmüş.

– Ne? Yok artık! Kardeşimin katiline iş mi vereceğiz?

– Ben de aynı senin gibi söylemiştim. Ama sonra mantıklı düşününce fikrimi değiştirdim. Evet babaları bize kötülük yaptı ve senin kardeşini öldürdü. Fakat onun işlediği suç için çocuklarını da suçlamak olmaz. Herşeye rağmen onlara sahip çıkmamak bize yakışmaz.

– İnanmıyorum Umut, böyle düşündüğüne inanmıyorum.

Dilek ağlayarak Umut'un yanından ayrıldı. O akşam ikisi için de kötü geçti. Sabahleyin de birbirlerini görmediler. Dilek uyurken Umut çoktan evden çıkmıştı.

Öğlene doğru Umut, büroya Dilek'in geldiğini görünce şaşırdı.

– Hayırdır, sen buraya pek uğramazdın, bir şey mi var?

– Senden özür dilemeye geldim. Siz haklıdınız. Suçsuz insanları mahkum etmenin doğru olmadığını düşündüm. Akşamki kararımı Engin de onayladı zaten.

– Engin mi?

– Evet, seninle tartıştıktan sonra rüyamda gördüm. Bana sürekli yanlış yaptığımı söyleyip durdu. Sabah uyandığımda sen yoktun. Hem bunu anlatmak hem de özür dilemek için geldim. Emine Hanım istediği zaman işe başlayabilir.

– Bu güzel haberi niçin kendin vermiyorsun? Hem böylece kinini yenersin. Tabi sinirlerine hakim olmak şartıyla, ikimiz birlikte de gidebiliriz.

– Bilemiyorum ama denemekte fayda var.

Bunun üzerine birlikte Emine Hanım'ın oturduğu yere gittiler. Dilek oturdukları evi görünce şaşırdı. Yıkık dökük tek odalı bir evdi. İçeri girdiklerinde söze Umut başladı:

– Emine Hanım sana iş bulduk. Dilek Hanım sana iş vermeyi kabul etti.

– Peki efendim sağolun ama oldukça uzakta nasıl gideceğimi bilemiyorum.

– Demek ki yol problemi ve çocukların bakımı hariç bir sorun yok. Bu esnada Dilek söze karıştı.

– Şöyle yapalım. Haftada bir, dikilecek malları evinde dicsin. Hem böylece çocuklarını yalnız bırakmaz hem de her gün Bebek'e gelmek zorunda kalmaz.

Bu fikir herkesin aklına yattı. Anlaştıktan sonra Umut ve Dilek oradan ayrıldılar. Yolda Dilek, Umut'a:

– Çok haklıymışsınız! Gururuma yenilip iki masum çocuğun hayatını mahvedecektim, dedi.

– Neticede gururuna yenilmedin ya ona bak, diye karşılık verdi Umut.

Aradan birkaç gün geçmişti ki akşam yemeği esnasında Dilek, Umut'a:

– Bugün dükkâna kim geldi biliyor musun? diye sordu.

– Kim geldi?

– Mehtap Solmaz. Ama benim olduğumu bilmiyordu. Bir elbise almış, kızlara parayı öderken içerden ben çıkınca çok şaşırdı ve beni böyle görünce utancından kıpkırmızı oldu. Bir şey demeden de çekip gitti.

– Dükkânın senin olduğunu bilmediğini nereden çıkardın?

– Çünkü ben yokken birkaç kez gelmiş, kızlar söyledi.

– Demek cezası bitip çıkmış. Dünya küçük.

Günler gelip geçiyordu, küçük misafirin gelmesine kırkbeş gün kalmıştı. Her geçen gün heyecanları artıyordu. Bu sayılı günler geçmek bilmiyordu.

Bu arada Sultanbeyli'nin Yeşiller Mahallesi davasını beklenmedik bir zaferle sonuçlandırdı. O güzel piknik alanı, beton yığını olmaktan kurtuldu. Tam bu güzel haberi mahalle sakinleri ile paylaşırken beklediği haber geldi. Dilek hastahanedeydi. Acele hastahaneye gitti. Oraya ulaştığında küçük kızını annesinin kucağında görünce çok şaşırdı.

– Bak babası, kızın kime benziyor, kararı sen ver, dedi Dilek.

– Tabii ki annesine, diye yanıt verdi Umut.

İkisinin de mutlulukları gözlerinden okunuyordu. Bir ara Umut'a annesi;

– Adını ne koyacaksınız? diye sordu.

Bu soruya karşılık Dilek;

– Evet ne koyacağız? diye sordu.

Umut bir kızına, bir Dilek'e baktı.

– Annesi gibi güzel olacak, inşallah bahtı da güzel olur. Ömür boyu saadetle gülsün. Madem saadetle gülecek o zaman "Saadet Gül" olmaz mı? diye sordu Dilek.

– Neden olmasın, güzel isim sen zaten hep doğruyu bulursun babası, diyerek gülümsedi.

Günler gelip geçmekteydi. Saadet günden güne büyüyüp kendini sevdirmeye başladı. Günün birinde Umut büroda çalışırken beklemediği bir misafir geldi. Bu gelen Dilek'in babası Zafer Bey'di. Umut, kayınpe-derini karşılayıp hal hatır sorduktan sonra babasının canının sıkkın olduğunu farketti.

– Baba biraz canın sıkkın, bana mı öyle geliyor?

– Evet oğlum, sana akıl danışmaya geldim. Başım, altından çıkamayacağım kadar büyük bir dertte.

– Hayırdır, bu büyük problem neymiş?

– Bundan dokuz yıl önce fabrikada çalışan otuz iki-otuz üç yaşlarında genç bir dul hanımla önce duygusal bir ilişki ile başlayan ve sonra aşka dönüşen bir beraberlik yaşadım. Kocasını ve çocuklarını bir kazada kaybeden bu bayanla ilişkimiz giderek büyüdü ve bir gün en büyük hatalarımdan biri olarak ondan bir çocuğum oldu.

– Ne, sizin bir de çocuğunuz mu var?

– Evet oğlum, sekiz yaşlarında "Armağan" adında bir oğlum var. Bundan ne Dilek'in ne de annesinin haberi yok. Bunu uzun zaman sakladım, ama artık saklayamayacağım. Çünkü Armağan'ın annesi dört gün önce geçirdiği feci bir trafik kazasıyla öldü. Armağan'ın benden başka hiç kimsesi yok. Ona bakmak zorundayım. Bunu Dilek ile annesine nasıl açıklayacağımı bir türlü bilmiyorum. Bana yardımcı olur musun?

– Nasıl yaptın bu hatayı baba? Hele senin gibi birisi nasıl bu kadar sorumsuz olabilir?

– Haklısın oğlum, ama herkes hata yapabilir.

– Kusura bakma baba, beni bu işe karıştırmasan daha iyi olur. Yanlış anlama sana kızmadım, zaten kızamam da. Elli yaşına gelmiş birisi olarak ne yapacağını benden iyi bilirsin ama sana sadece oturup karını ve kızınla konuşmanı tavsiye edebilirim. Keşke böyle bir şey olmasaydı. Allah yardımcın olsun. İnşallah bu yuva yıkılmaz ve inşallah annemle Dilek seni anlar.

– Haklısın oğlum, seni bu işe karıştırmamalıyım, kendi hatamı kendim düzeltmeliyim.

Umut akşam eve geldiğinde oldukça sinirliydi. Her ne kadar babasına kızmadım dese de ister istemez gerilmişti. Dilek bu gerginliğinin sebebini sorduysa da anlatmadı zaten anlatamazdı da.

Bir ara çalan telefona Dilek cevap verdi. Arayan annesidir. Ağlamaklı bir sesle "Size geliyorum, bir yere gitmeyin!" dedi. Dilek oldukça meraklandı. Umut'un yanına geldi:

– Arayan annemdi, ağlıyordu. Size geliyorum, diyerek telefonu kapattı, ne oldu acaba? diye sordu.

– Dilek'çiğim, karışmayacaktım ama öğrenmende fayda var. Şimdiden duy ve rahatla. Baban bugün büroya geldi ve bana asla inanamayacağın şeyler anlattı. Babanın dokuz yıllık bir karısı daha varmış.

– Ne dediğinin farkında mısın dalga mı geçiyorsun?

– Hayır Dilek, sözümü kesme de anlatacaklarımı dikkatlice dinle! Evet babanın bir karısı daha varmış ve ondan 'Armağan' adında, sekiz yaşında bir oğlu yani senin kardeşin varmış. Dört gün önce diğer karısı ölmüş, çocuğun tek yakını babası yani senin baban kalmış. Şimdi onu yanına alması gerekiyor. Bunu size nasıl açıklayacağını, yardım etmemi isteyince beni bu işe bulaştırmamasını söyledim. Annemle galiba bu konuyu konuştu.

Dilek ne söyleyeceğini bilmez bir haldeydi. Sadece kendi kendine; "Böyle bir şey yapmış olamaz, babam gerçekten böyle bir şey yapamaz.

Onu kesinlikle affetmeyeceğim.” diye söylendi. Bu arada kapı çalındı gelen annesiydi. Onu içeriye aldı. Dilek annesine Umut’un anlattıklarının doğru olup olmadığını sordu. “Evet” cevabını aldı.

– Nasıl olur, babam bunu bize nasıl yapar? Onu affetmeyeceğim, diye söylendi.

– Hemen karar vermeyin, şimdi ikiniz de sinirlisiniz, size tavsiyem, sakinleştikten sonra üçünüz birden oturup sakın sakın konuşursunuz, sonra ne yapacağınıza karar verirsiniz. Sinirle yapılan her işin insana zarar vereceğini unutmayın. Ben sizi baş başa bırakayım ana kız dertleşin. Ben dışarıya çıkıyorum, bana ihtiyacınız olursa telefonum açık, diyerek Umut oradan ayrıldı.

Dilek ve annesi uzun uzun dertleştiler, fakat çıkış yolu bulamadılar, o akşam ne yapacaklarını bilmez bir halde yattılar.

Sabahleyin Umut onları uyandırmadan evden çıkıp büroya gitmek için hazırlanıyordu. Kapı çaldı, gelen Tahir’di. Umut’a karnesini gösterdi.

– Bak karnemin hepsi pekiyi, senin sayende yeniden okula gitmeye başladım, inşallah seni utandırmayacağım. Pilot olmaktan vazgeçtim. Çok çalışıp doktor olacağım Umut ağabey, dedi.

– Aferin sana.

Umut çocuğun başını okşadı, ona harçlık vererek evine yolladı. Oldukça duygulandı. Kendisi de büroya gitti. Günün tamamını burada geçirdi. Umut eve döndüğünde gergin ortamın devam ettiğini gördü. Evdekilere sordu:

– Ne yapacağınıza karar verdiniz mi?

– Evet, düşündük taşındık ve boşanma kararı aldık. Dava açacağız.

– Anne, karar biraz erken olmadı mı? Biraz daha sakinleşip sağlıklı bir karar verebilirdiniz.

– Verdiğim kararın doğru olduğuna inanıyorum. Gururum incindi, eğer bu kararı vermeseydim, kendime olan güvenimi kaybederdim.

Umut bir şey söylemeden Dilek’in yanında mutfığa doğru gitti.

– Peki sen ne karar verdin? Yoksa sen de annen gibi kadınlık gururunu öne mi çıkardın hanımefendi?

– Bugün babam kaç defa aradı, ama hep konuşmadan kapattık.

– Çok ayıp etmişsiniz. Bir kez savunma yapmasma izin vermelisiniz. Sakin sakin dinleyip, çok iyi düşünerek karar vermelisiniz.

– Ne yapacağımızı gerçekten bilmiyorum. Galiba her zamanki gibi sen haklısın.

Yemek yerken Umut'un telefonu çaldı. Arayan Dilek'in babasıydı.

– Evde durum nasıl? diye sordu.

– İyiyiz baba, ikisini de sakinleştirmeye çalışıyorum. Sana çok öfkeliyim. Annem boşanma davası açacağını söylüyor.

– Biliyorum, bugün aradığımda da öyle deyip telefonu yüzüme kapattı. Beni görmek istemiyor. İkinci aramamda Dilek de aynı şeyi yaptı. Onlara hak veriyor ve herşeyi zamana bırakıyorum.

Umut yemek masasına geri döndüğünde hiç kimse bir şey sormadı.

– Yemek yerken arayan oydu değil mi? diye sordu Dilek'in annesi.

– Evet anne oydu. Çok üzgün, böyle olmasını o da istemezmiş. Yapmış işte bir hata otuz yıl içinde bir kere hata yapmış. Evet hata çok büyük ama siz de bir büyüklük gösterip otuz yılın hatırına affedin.

– Hayır Umut, yapamayacağım bir şey bu, affetsem bile hiçbir şey eskisi gibi olamaz, ortada bir çocuk var. Onu gördükçe kendime hakim olamayıp suçlu olmayan o masum çocuğu incitebilirim.

– Haklısın anne, ama sen eminim ki şu anda öfkenden söylüyorsun. Bir zaman sonra sinirin geçse ve mantıklı düşünüp en doğru kararı ver sen otuz yıllık yuva eminim yıkılmayacak. İnşallah ne o masum çocuk ziyan olacak ne de kimse üzülecek. Son olarak sana şunu söyleyeyim. Bir oğlunu kaybettin, onun acısını belki bunda giderirsin. İkiniz de yaralısınız. O annesini kaybetti sen de oğlunu, ikiniz de birbirinize destek olursunuz. Bunu da unutmamak gerek. Sizden ricam farklı bir gözden bakmaya çalışın.

Umut yatmaya gittikten sonra Dilek yanına gitti.

– Babam gerçekten ne dedi, Umut? diye sordu.

– Sizin davranışlarınızdan dolayı çok üzölmüş, bana bir şans daha veremezler mi? Hiç olmazsa beni bir kez dinlesinler. Evet büyük bir hata yaptım, o hatanın bedelini bana böyle mi ödetecekler. Bir şans verseler, diyor.

Ne olursa olsun Dilek, yarın git babanla bir konuş. Onu dinle, sonra karar ver. Ne de olsa senin baban.

– Peki Umut yarın gidip babamla konuşacağım. İnşallah o bizi, biz de onu anlarız, diyerek yattılar.

Ertesi gün Dilek, Umut'un bürosuna geldi.

– Babamın yanından geliyorum, babamla tartıştık sinirlerime hakim olamayıp ona bağıırıp çağırdım. Farkında olmadan kötü sözler söyledim ve gelirken yolda pişman oldum. Şimdi ne yapacağımı bilemiyorum.

– Çok ayıp etmişsin Dilek. Sinirlerine hakim olman gerekiyordu, hiç olmazsa kötü sözler söylemeseydin bari...

– Ne yapayım Umut öfkemden ne yapacağımı bilemedim.

– Peki hanımefendi, onları söyleyince öfken geçti mi? Babana olan kinin bitti mi?

– Hayır tabii ki.

– E şimdi ne olacak? Babana hiçbir şans vermedin.

– Bilmıyorum Umut, galiba senin dediğin gibi zamana bırakmak gerek.

– İnşallah bu iş, daha fazla insan kırılmadan tatlılıkla biter.

Bu konuşmadan sonra iki gün geçmişti ki Umut'u bir adam aradı. Zafer Bey'in arkadaşı olduğunu, onun ciddi bir kalp krizi geçirdiğini ve şu an hastahane de olduğunu söyledi. Zafer Bey'in odasının önünde kendisini beklediğini dile getirdi. Umut, telaşlanarak sordu:

– Durumu şimdi nasıl?

– Şu anda iyi ama çok kötü bir kriz geçirdi, senin telefon numaranı verip seni aramamı istedi, şimdi içeride seni bekliyor.

Umut hemen hastahaneye gitti. Odadan içeriye girdiğinde Zafer Bey hafifçe başını kaldırdı.

– Hoşgeldin Umut, Dilek nerede? diye sordu.

- Haberleri yok.
- İşlediğim günahın bedelini böyle ağır ödeyecekmişim demek ki.
- Böyle konuşma baba, kendini de üzme. İnşallah herşey düzelecek.
- Armağan'ı gördün mü?
- Hayır baba, nerede?
- Dışarıdaydı, arkadaşın yanında duruyordu.
- Giderken görürüm.
- Zavallıya çok üzülüyorum Umut. Hiçbir suçu günahı yokken bir anda hedef tahtası gibi oldu. Onun bunun yanında kalıyor. Ne olur san-ki beni affedip yine hep beraber yaşasak.

- İnşallah yaşayacağız.

Umut, Zafer Bey'i konuşmalarıyla teselli etmeye çalıştı. Odadan dışarı çıktığında Zafer Bey'e:

- Çocuk nerede? diye sordu.
- İşte şu karşıda oturan çocuk.
- Umut, doğruca ona doğru gitti.
- Merhaba arkadaşım, böyle kara kara ne düşünüyorsun?
- Babamı düşünüyorum. Çok hasta.
- Geçmiş olsun neyi var?
- Kalp krizi geçirmiş.
- Üzülme arkadaşım iyi olur baban. O iyi bir insan ve de herşeyin üstesinden gelebilecek kadar da kuvvetli.
- Sen babamı nereden tanıyorsun?
- Baban sana bahsetti mi bilmiyorum. Onun Dilek adında bir kızı var.
- Evet abi, herşeyi biliyorum. Kızıyla ve karısıyla kavga etmiş. Şimdi konuşmuyorlarmış babamla. Peki sen Dilek'in nesi oluyorsun?
- Ben onun kocasıyım. Yani senin enişten oluyorum. Dilek'le siz kardeşsiniz. Ona "abla" demen lazım değil mi?
- Haklısınız ablam oluyor. Beni ne kadar istemeseler de...
- Seni istemediklerini kim söyledi.
- Babamla kavga etmişler ya.

– Babanla kavga etmeleri, seni istemedikleri anlamına gelmez ki. Hem o kavga değil, ufak bir tartışmaydı. Ayrıca sen bunlara kafanı yorma. Canını sıkma, baban da iyi olacak. Dilek ablan seni sevecek, sen de onları seveceksin, sabret biraz daha öfkeleri geçsin.

Umut oradan ayrılınca eve gitti. Dilek ve annesine nereden geldiğini anlattı. Zafer Bey'in kalp krizi geçirdiğini şu an hastahane de olduğunu ve onları hastahaneye çağırdığını söyledi.

– Sizi görmeyi ve onu affetmenizi öyle çok istiyor ki. Bunu duymak için herşeyini feda etmeye hazır, diye sözlerini bitirdi.

Dilek ve annesi şaşkındı.

– Umut sen ciddi misin? diye sordu Dilek.

– Tabii ki ciddiym, size yalan söyleyecek halim yok herhalde. Ne olur sanki affetseniz, herkes hata yapabilir. Ayrıca hastahane de kimi gördüm biliyor musunuz? Armağan'ı. Zavallı oturmuş koridorda büyükler gibi kara kara düşünüyordu. Yanına gidip “Ne düşündüğünü?” sordum. Beni tanımadığı için “Babam çok hasta, onu düşünüyorum ağabey.” dedi.

Ne olur sanki babamı affetseniz de yine birlikte yaşasak. Hadi gelin gidelim. Bu kısa dargınlığı bitirelim artık, daha fazla uzamasın.

Umut konuşurken ne Dilek ne de annesinden ses çıkarmadı. Onları böyle görünce ikna olmadıklarını anlayıp yatmaya gitti.

İki gün sonra Umut işten geldiğinde Dilek'in telaşlı olduğunu gördü.

– Umut, annem gezmeye gitmişti, hâlâ gelmedi. Acaba bir şey mi oldu? Cep telefonunu arıyorum, ulaşılmıyor, nereye gitmiş olabilir?

– Korkma bir şey olmaz, çocuk değil ya annen, ne yaptığını ne ettiğini daha iyi bilir. Belki evine gitmiştir, telefona da bakmıyor olabilir. Sabret, biraz sonra gelir.

Bir süre sonra kapı çaldığında Dilek koşarak açtı, gelen annesiydi.

– Anne neredesin, beni meraklan öldürdün! diye Dilek sitemde bulundu.

– Hastahaneden geliyorum. Babanı görmeye gittim ve bu arada Armağan ile tanıştım. Mantıklı düşünerek babana bir şans vermeye

karar verdim. Armağan'la iyi anlaştık. Umut'un dediği gibi kötü çocuk değilmiş. Babanı hastahaneden çıkarıp eve götüreceğim. Tabii Armağan'ı da.

– Peki o gururun ne oldu?

– Gerçekten de insan sinirliyken mantıksız düşünüyor ve ne yaptığını bilemiyor.

– Ben size söylemiştim. Sakin kafayla düşününce bana hak vereceğinizi biliyordum.

– Haklısın oğlum.

İşlerin böyle gitmesi Dilek'i sinirlendirdi.

– Ne yaparsan yap, ben ne babamı görürüm ne de o çocuğu.

Dilek böyle söyleyip odadan çıkarken, bu hareket annesini üzdü.

Umut'a dönerek;

– Bir gün oda anlayacak ama bir kez birbirlerini kırmış olacaklar.

– Haklısın anne, inşallah birbirlerini kırmadan iş tatlıya bağlanır.

Ertesi sabah, Dilek'in annesi kahvaltı edip erkenden evden çıktı.

Akşam Umut geldiğinde Dilek'in suratının asık olduğunu gördü.

– Hala annenle babana mı kızgınsın? Bak Dilek, eğer öyleyse yaptığın çok yanlış. Evet baban büyük bir yanlış yaptı ama olmuş artık. O çocuğa gelince; onu da kabul etmen gerek, her ne kadar anneleriniz ayrı da olsa siz kardeşsiniz. Annen çok doğru bir şey yapıyor. Babana onun kızması gerekirken, sen kıızıyorsun. Gel, kır şu inadını, hasta yatağındaki babanın gidip elini öp ve barışın artık.

Dilek sert bir şekilde:

– Hayır gitmem, üsteleme seninle de aramız bozulmasın, dedi.

Umut sustu ve bir şey söylemedi.

Günler gelip geçmekte ama Dilek'in babasına olan öfke ve kini geçmemekteydi.

Saadetgül bir yaşına basmıştı. Günün birinde Dilek, Umut'a:

– Bugün kiminle tanıştım biliyor musun? diye sordu.

– Kiminle?

– Armağan'la...

– Nerede tanıştınız?

– Annemle beraber dükkâna geldi. Annem elbise beğenirken biraz sohbet ettik. Dediğin gibi canayakın bir çocukmuş ama aklıma o olay geldikçe çocuğu düşman gibi gördüm.

– Hâlâ bu kibirinden kurtulamadın mı? Neredeyse bir yıldır babanla görüşmüyorsun. Bak bir hafta sonra bayram. Lütfen iyi düşün, bayramda gidip babanla görüşelim. Bu kırgınlık artık bitsin. Zamanla belki Armağan'ı da sevebilirsin, bir düşman gibi görmezsin.

Umut'un ikna çabaları boşunaydı. Dilek, nuh deyip peygamber demiyordu. Umut daha fazla ısrar etmedi.

O akşam Umut yemek yiyip yattı. Kısa bir süre sonra Dilek onu uyandırdı.

– Umut kalk, annen aradı, babanın başı dertteymiş.

– Baban kahvede kavga etmiş, birisinin kafasına vurup adamı bayıltmış, babanı karakola almışlar, gidip bak, neler oluyor?

Umut telefonu kapattığı gibi karakola gitti. Komisere babasının durumunu sordu.

– Baban kahvede biriyle tartışmış, sinirlenerek tartıştığı adamın kafasına okey tahtasıyla vurup bayıltmış. Adam beyin travması geçirmiş.

– Peki tartışmanın nedeni neymiş?

– Babanızın verdiği ifadeye göre siyasiymiş.

– Anlıyorum komiserim, babamı görmem mümkün mü?

– Tabii ama o adamın bir oğlu dışarıda, görüşmek için sizi bekliyor.

– Öyle mi, o zaman bir arkadaşı arayabilir miyim?

Umut izin aldıktan sonra Bülent'i aradı, olanları kısaca anlattı.

– Adamın oğlu görüşmek istiyormuş, belki anlayışsız biridir. Olayları düzeltmek yerine daha da batırmamak için yanıma gelir misin? Belki sınırlarıma hakim olamam, dedi.

Bülent, Umut'un bu isteğini kabul ederek yola çıktı.

Umut, Bülent'i beklerken babasıyla görüşmek istedi. Komiser babasını çağırıp odadan çıktı. Baba-oğul bir süre konuşmadan birbirlerine baktılar. Söze Umut başladı.

– Evet, seni dinliyorum. Ne yapmak istediğini açıkla bakalım. Ne oluyor? Adamın kafasına vurduğun okey tahtasını çok aradın mı?

Babası sorulan sorulara sessiz kaldı, yanıtlamadı. Umut sabırsızlandı.

– Susmana karşılık, o adam ölürse ne olacak. Hiç vicdan azabı çekmeyecek misin? Yarın buradan çıktığında elaleme ne diyeceksin? Torun sahibi olmuş bir adam böyle bir iş nasıl yapabilir? Akıl erdiremiyorum. Hele hele bunu senin gibi bir adamın yapması garip doğrusu. Sahi tartışma nedenini açıklar mısın?

Babasının yine sustuğunu görünce:

– Demek ki ifaden doğru, siyasi nedenle tartıştınız. Elinize ne geçti? Biriniz hastahaneye diğeri hapishaneye. Şimdi senin partinle onun partisi yanınıza gelecek mi? Siz burada uğraşın durun, kendinizi harcayın, onlar yataklarında uyusunlar. Ne biçim siyaset! Siz bu ülke için birlik olacağınız yerde birbirinizi kötileyip öldürmeye çalışıyorsunuz. Ne diyeyim size! Allah akıl fikir versin! dedi Umut.

– Adam nasıl? diye sordu babası.

– Doktorun verdiği rapora göre ve komiserin söylediğine göre kafasına ağır bir darbe almış ve bu darbe sonucu beyin travması geçiriyormuş.

– Peki şimdi ne olacak? Ne yapmayı düşünüyorsun?

– Bilmiyorum, baba öyle büyük bir hata yaptın ki altından nasıl çıkacağız bilmiyorum. Dışarıda oğlu benimle görüşmeyi bekliyormuş, dua edelim anlayışlı biri olsun. Hastahane masraflarını ödeyelim ve daha fazla bir şey olmasın da seni çıkarabilelim. Bülent'i bekliyoruz gelince o çocukla görüşeceğiz. İnşallah ikna edip seni buradan çıkarınız.

Bu sırada kapı açıldı içeri Bülent girdi

– Geçmiş olsun amca, dedi. Sonra Umut'a döndü:

– Ne oldu, neden kavga etmişler? diye sordu.

– Ben sana sonra anlatırım, ilk önce komiseri çağıralım.

Komiser geldi.

– Ben babamla görüştüm, babamı götürebilirsiniz, o arkadaşla da görüşebiliriz.

Adamı beklerken Bülent'e herşeyi anlattı. Kısa bir süre sonra adamın oğlu geldi. Umut kendini tanıtıp, özür diledi. Ne kadar üzgün olduğunu söyledi, babasının durumunu sordu.

– Babamın durumu çok kötü. Bir anlık sinir hem babamı, hem babanızı ne hale düşürdü.

– Haklısınız Tamer Bey, koca adamlar sudan sebepler yüzünden kavga etmişler. İnşallah babanız yakında sağlığına kavuşur. Bu arada anlayışlı birine benziyorsunuz. İki ihtiyar bir delilik yapmış ve bu deliliğin bedelini ağır ödüyorlar. Babam şu anda çok pişman, bari biz bu deliliği yapmayalım. Hastahane masrafları neyse karşılamaya hazırız. Şikayetçi olmayın. Dediğim gibi babam yeterince pişman, ona bu korku yeter. Babanız iyileşince iki ihtiyarı barıştıralım, olmaz mı Tamer Bey?

– Haklısınız galiba, boşu boşuna birbirimize naz yapmanın alemi yok. Boş bir şeyden ötürü tartışılar. İkisi de cezalarını çektiler. İnşallah akıllanmışlardır. Dediğiniz gibi bir ara barıştırınız. Ne de olsa aynı mahallede oturuyoruz komşu sayınız.

– Böyle düşünmenize sevindim. Her iki taraf da üstüne düşeni yap-sın ve bu iş böylece kapansın.

Ertesi sabah, konuştukları gibi hem şikayet geri alındı hem de hastahane masrafları ödendi.

Umut babasıyla bir çiçek yaptırıp hastahaneyi ziyaret etti ve böylece iş tatlıya bağlandı. Eve gelirken yolda babasına bazı önerilerde bulundu. Artık yok yere tartışma olmayacaktı. Bu kez kurtuldun ama her seferinde böyle olmayabilir, diye onu uyardı.

Bu olaydan bir hafta geçmişti, bayram nedeniyle Umut, Dilek ve kızıyla babasına gitti. Konu o olaya gelince annesine sordu:

– Anne, babam biraz olsun akıllandı mı bari?

– Evet oğlum, bir haftadır kapıdan dışarı çıkmıyor.

Umut'un annesi Dilek'e dönerek sordu:

– Dilek, babanla daha barışmadınız mı?

Soruyu Umut yanıtladı:

– Barışacak inşallah, bugün hep beraber gidip hem bayramı kutlayacağız hem de elini öpüp barışacağız.

– Daha çok beklersin Umut. Çok istiyorsan kızını alıp gidersin ama ben gelmiyorum.

– Tabii gideceğiz, ben senin gibi yok yere küsemem hem ne olur şu inadını kırsan.

– Sus Umut, yine başlama! Bırak kendi kararımı kendim vereyim.

– Peki sustum, kızma! Saadetgöl'ü hazırla da gidelim.

Umut kızını alıp kayınpederine gitti. Zafer Bey, Dilek'i göremeyince:

– Bir kişi eksiksiniz. Hâlâ bana kırgın değil mi? diye sordu.

– Evet baba, ne yaptıysam ikna olmadı. Ben de kızımı alıp sana bayramlaşmaya geldim.

Zafer Bey derin bir “Off!” çekti.

– Nasıl barışacağız bilmiyorum oğlum. Yüzümü görmek bile istemiyor. Bir-iki kez dükkânına gittim, her defasında yüzüme bakmadan “işim var” deyip beni gönderdi.

– Üzülme baba, bir gün o da hatasını anlar. Herşey düzelir.

Günler gelip geçmekteydi. Saadetgöl büyüyip konuşmaya başlamıştı. Bir akşam otururken annesine sordu:

– Anneannemlere niçin gitmiyorsunuz?

Umut ile Dilek bu soru karşısında şaşırdılar.

– Buyrun Dilek Hanım, çocuğun sorusuna cevap verin, dedi Umut.

– Özledin mi yavrum? diye sordu Dilek.

– Evet anne özledim.

– Öyleyse baban yarın seni götürür, orada kalırsın, sonra yine baban seni alır, olur mu?

– Sen gelmeyecek misin anne?

– Benim çok işim var, bir dahaki sefere hep beraber gideriz kızım.

– Peki anneciğim.

Saadetgöl uyuduktan sonra Umut:

– Bu sefer geçiştirdin bakalım, bir dahaki sorduğunda ne cevap vereceksin?

- O zaman gelsin düşünürüz Umut Bey.
- Ama Dilek, sen hep o zamana bakıyorsun. Hiç sonunu düşünmüyorsun. Baban ölse ne yapacaksın? Dargın mı ayrılacaksınız?
- Yine başladın Umut. Yapamıyorum, senin gibi olamıyorum, herşeye sağduyuyla yaklaşamıyorum.
- Aslında çok fazla kötülük gördüğün için olumlu düşünemiyorsun, sana da hak veriyorum. O yüzden bugüne kadar sana anlayışla davrandım. Birbirimizi böyle kabul etmeliyiz.
- Böyle düşündüğün için teşekkür ederim, yarın Saadetgül'ü anemlere bırak ve öbür gün alırsın.
- Peki Dilek, öyle olsun! Hem babanlar özlem giderir.
- Saadetgül dedesi ve anneannesine gitmekten memnun olmuş bir şekilde eve döndü. Bir akşam Dilek:
 - Babası kızını okula yazdıracağım der.
 - Okula mı, bu da nereden çıktı? Benim kızım daha küçük değil mi? Onu okula alırlar mı?
 - Okula dediğime bakma, bizim orada bir kreş var. Anaokulu gibi, onu oraya yazdırmayı düşünüyorum. Onun akranı birçok çocuk var. Orada hem arkadaşları ile vakit geçirir, hem de bir şeyler öğrenmiş olur.
 - Peki, siz nasıl isterseniz öyle yapın.
- Dilek konuştukları gibi Saadetgül'ü kayıt yaptırdı. Artık okula gidip gelmeye başladı. Bir akşam Umut eve geldiğinde;
 - Neredesin sen? Cep telefonun neden kapalı? Sana ulaşmak için ne kadar çok aradım, dedi Dilek.
 - Hayırdır, ne var? Şarjı bitmişti...
 - Bülent ve Ebru İzmir'e gittiler. Safiye Hanım çok hastalanmış, galiba felç olmuş.
- Umut hemen Hakkı babayı arayarak durumu sordu. Oldukça ağır olduğunu öğrenince ertesi sabah İzmir'e gitmek için ilk uçağa bilet ayırttı.
- Dilek, Umut'a bu konuda destek verdi.

– Çok iyiliklerini gördük, gerekirse biz annenlerde kalınız, sen acele git! dedi.

Umut sabah dokuzda İzmir'e indi. Doğruca hastahaneye gitti. Hastahanede herkes üzgün bir halde beklemekteydi. Safiye Hanım'ın durumu oldukça kötüydü. Felç sol tarafa geldiği için doktorlar pek fazla yaşama şansı olmadığını düşünüyorlardı.

Umut, bu durumu Ebru'nun bilip bilmediğini oradakilere sordu.

– Ebru durumu biliyor ve bir saniye bile teyzesinin yanından ayrılmıyor, şu an içeride yanıtını aldı. Kapıyı çalıp sessizce içeri girdi.

– Geçmiş olsun Ebru! der demez Ebru ağlamaya başladı.

– Ağlama Ebru, ona moral vermelisin, hadi kendini topla.

Umut, Safiye Hanım'ın yatağına yaklaştı, elini tuttu. Bir süre orada üzüntülerini paylaştı.

Daha sonra Hakkı babayı bulup biraz konuştular. Hakkı baba:

– Ne zaman döneceksin? diye sordu.

– Bu akşam dönmeyi düşünüyorum, dedi Umut.

Hakkı baba biraz hoşnutsuz oldu.

– Kal, biraz dertleşiriz, yarın gidersin! dedi.

O gece kalıp ertesi gün İstanbul'a döndü. Annesinin evine giderek, Dilek ile kızını aldı. Umut, Safiye Hanım'ın sağlık durumunun ağır olduğunu, felcin sol tarafa geldiğini söyledi ve evlerine doğru gittiler.

Bu olaydan altı gün sonra Umut bürosunda bir dosya inceliyordu. Bülent telefonda:

– Safiye anayı kaybettik! diye acı haberi verdi.

Umut haberi duyar duymaz Dilek'i aradı.

– Acele İzmir'e gidiyorum! diyerek kısaca özetledi.

– Bana da bilet al, Ebru'nun bu acı gününde yanında olmak isterim, dedi Dilek.

Umut ve Dilek havaalanında buluştular.

İzmir'e geldiklerinde Ebru'nun perişan halini gördüler. Ebru anne ve babasından sonra tek akrabasını kaybetmişti. Bu acıyla ayakta durmakta zorlanıyordu. Hakkı baba da duygularına hakim olmaya çalışıyordu.

Cenazenin hastahaneden çıkışı yetişmediği için defin işlemi bir sonraki güne kaldı. Ertesi gün toprağa verildi.

Hakkı baba iyice yalnız kaldı, ne yapacağını bilemedi.

Umut ve Dilek İstanbul'a döndüklerinde akılları İzmir'de kalmıştı. Hakkı babanın yalnız halini düşünüp durdular. Birkaç gün sonra Erol Umut'u aradı:

– Hakkı baba, kendini çok üzüyor. Seni görmeyi istiyor. Bir ara boş kaldığında gel de biraz moral olsun, dedi.

– Tabii, yarın veya öbür gün gelirim Erol ağabey, dedi.

Akşam eve gittiğinde Dilek'e Erol'un telefonundan bahsetti ve İzmir'e gideceğini söyledi.

İki gün sonra da İzmir'e gitmek üzere yola çıktı.

İzmir'e geleli henüz altı saat olmamıştı ki İstanbul'da yolunda gitmeyen bir gelişme vardı. Dilek her zamanki gibi yanında çalışan kızı, Saadetgül'ü alması için kreşe yolladı ama bu kez kız, yalnız gelince Dilek şaşırdı.

– Saadetgül nerede? diye sordu.

– Onu dayısı almış abla!

– Dayısı mı? Onun dayısı yok ki! Nasıl alsın?

– Bilmiyorum abla, bana öyle dediler.

Dilek telaşla kreşe gitti. Müdürün odasına çıktı.

– Bu da ne demek oluyor, kızım nerede? diye sordu.

– Kızınızı dayısı aldı, dedi.

– Ne dayısı? Onun dayısı yok.

– Bize bir adam geldi, beni Dilek gönderdi, kardeşiyim ve yeğenimi almaya geldim. Avrupa'dan yeni döndüm, dedi.

– Ve siz de kızımı verdiniz. Hemen polis çağırın. Nasıl bir adamdı bu?

– Otuz-otuz iki yaşlarında sarışın, uzun boylu birisi.

Dilek korkmaya başlamıştı. Polise kreşten bir çocuk kaçırıldığını ihbar etti ve hemen Umut'u aradı.

– Umut, acele İstanbul'a dön! Saadetgül'ü kaçırdılar, dedi.
– Sen ne dediğini bilmiyorsun?
– Doğru söylüyorum Umut. Bir adam, onun dayısı olduğunu söyleyerek alıp götürmüş. Çabuk buraya gel.
– Sen neredesin? Yanında kimler var?
– Kreşteyim polisi bekliyoruz.
– Ben Bülent'i yolluyorum.
Hakkı baba telefon konuşmasını duyunca Umut'a merakla sordu:
– Neler oluyor?
– Kızımı kaçırmışlar, dedi. Hemen İstanbul'a dönmesi gerektiğini söyledi.

Erol'u arayarak şirketin helikopterini hazırlattı.

Bu arada Umut, Bülent'i arayarak kızının kaçırıldığını, hemen şirkete gidip gidemeyeceğini sordu. Bülent haberi alır almaz kreşe gitti. Bülent kreşe gittiğinde polisler oradaydı. Umut sık sık telefonla Bülent'i arayarak gelişmeler konusunda bilgi alıyordu. Umut bir ara Bülent'ten Cengiz'in tahliye olup olmadığını araştırmalarını istedi.

Bülent bunu duyunca:

- Cengiz'den mi şüpheleniyorsun? diye sordu.
- Evet, çünkü ondan herşey beklenir.
- Sanmam ama yine de bir araştırayım, içini rahat etsin.

Bülent on beş dakika sonra Umut'u aradı:

– Haklıymışsın dostum, Cengiz dört ay önce şartlı tahliye olmuş şu anda kayıp durumda.

- Peki bunları polise söyledin mi?
- Hayır, henüz değil.
- O zaman hemen anlat. Dilek'i alıp eve gidin, o sizi arayacaktır.

Ben de en kısa zamanda orada olacağım.

Bülent, Umut'un söylediği gibi aldığı bilgileri polise anlattı. Dilek'i de alıp eve gittiler. Bülent eve geldiklerinde Dilek'e:

– Umut, Cengiz'den şüpheleniyor, mutlaka arayacağını söyledi. Bu konuda birlikte davranmamız gerekecek, tamam mı? dedi.

Bu arada eve gelen polisler de telefonla dinleme yapmak için çalışmalarını sürdürdüler.

Dakikalar geçmek bilmiyordu. Bir ara kapı çaldı, açmak için kapıya Dilek gitti. Dört yıldır görüşmediği babasını karşısında görünce boynuna sarılarak ağlamaya başladı. O sırada telefon çaldı. Herkes çalan telefona odaklandı. Polis, Dilek'e sakın olmasını ve telefonu açmasını söyledi. Dilek talimatlara uyarak açtı.

– Efendim.

– Merhaba Dilek Hanım, nasılsınız? Galiba pek iyi değilsiniz? Allah bilir şimdi beni de tanıyamamışsınızdır?

– Ya saçmalayıp durma, kim olduğunu söyle. Cengiz sen... Kızım nerede?

– Tanıdığınıza sevindim Dilek Hanım. Kızın yanımda, korkma. Durumu iyi.

– Ne istedin kızımdan?

– İstedığimi yapmazsan kızını öldü bil, bilirsin yaparım.

– Ne istiyorsun?

– Elli bin dolar. Bu parayı bulup yalnız olarak bana getireceksin.

– Nereden bulayım elli bin doları? Sen ne dediğini bilmiyorsun.

– Ben anlamam Dilek Hanım, yarın saat on dörtte parayı hazırlayıp söyleyeceğim yere getireceksin. Ben sana haber vereceğim. Sakın bir delilik yapmayın. Bu arada avukat kocana söyle, onunla sonra hesaplaşacağız, dedi.

Bütün konuştuklarını poliste dinlemişti. Dilek, ne yapacağını bilemiyordu. O anda telsizden polise bir bilgi ulaştı: "Umut'u son anda kurtaran Mehtap Solmaz, evinde boğazı kesilerek öldürülmüş olarak bulundu."

Bu haber herkesi üzdü, biraz da korkuttu.

Umut eve ulaştığında gelişmeleri Dilek'e sordu:

– Kızımı Cengiz kaçırmış elli bin dolar istiyor. Parayı yalnız götürecekmışim.

– Sakin ol, herşeyin bir kolayı bulunur. Kızımızı kurtaracağız.

Bu arada Bülent, Mehtap Hanım'ın öldürüldüğünü söyledi.

O akşam elli bin doları nasıl bulacaklarını düşündüler. Sabah olduğunda dakikalar geçmek bilmiyordu. Saat on birde telefon çaldı. Polis hemen telefona Dilek'in bakmasını istedi.

– Efendim.

– Dakikalar geçmiyor değil mi Dilek Hanım? Benim için de geçmiyor.

– Cengiz ne istiyorsun bizden?

– Parayı hazırladın mı?

– O kadar parayı nasıl bulayım?

– Size son bir iyilik yapacağım Dilek Hanım. Paradan vazgeçtim, ama kırk dakika sonra Etiler'deki Yıldız İnşaat alanında sizi bekliyorum. Tabii ki avukat bozuntusu kocan da gelecek.

– Size bir sürprizim olacak orada. Aman sakın geç kalmayın sürprizi geciktirmeyin, diyerek telefonu kapattı.

Dilek telefonu kapattıktan sonra Etiler'deki inşaat alanına Umut'la birlikte yola çıktı.

Dilek ve Umut inşaat alanına gelip beklediler. Bu arada polisler de olası bir olay için görünmeden önlem almaya başladılar.

Çok geçmeden bir inşaatın yedinci katından Cengiz'in sesini duydular.

– Geldiniz mi çifte kumrular? diye bağırdı.

Cengiz yedinci katta Saadetgül'ü kucağına almış, kafasına silahı dayamıştı. Dilek'e doğru bağırdı.

– Burayı hatırladın mı?

– Hayır! cevabını verdi Dilek.

– Peki siz Avukat Bey, siz de mi hatırlamadınız? diye sordu.

– Hatırladım Cengiz. Nasıl unutabilirim senin alçaklığını, nasıl unutabilirim? dedi Umut.

Bu cevap üstüne Cengiz:

– Hatırladığına sevindim Avukat Bey, Engin'i de burada öldürdüm. Şimdi aynı yerde kızını da öldüreceğim. Onu dayısının yanına postalamamı ister misin? dedi.

– Cengiz sakın ol! Üç tane masum cana kıyıldı, dördüncü hiçbir şeyden habersiz, üç yaşında bir kız olması sana ne kazandırır?

Cengiz çıldırmış gibiydi. Dilek'in yanına gelmesini istedi. Dilek çaresiz isteneni yapmak zorunda kaldı. O anda polis:

– Teslim ol! diye çağrıda bulundu.

Bunu duyan Cengiz:

– Hoşgeldiniz! Ben de sizi merak ediyordum, nerede kaldılar diye düşünüyordum. İyi oldu, tiyatroyu seyredebileceksiniz, kanlı biteceği için şimdiden özür dilerim. Dilek çabuk buraya gel!

Dilek çekingen, yukarı Cengiz'in yanına çıktı. Saadetgül'ün küçük bedeni korkudan titriyordu. Dilek bu durumu görünce:

– Cengiz, kızımı bırak. Bak nasıl da korkudan titriyor. Senin hesabın onunla değil, benimle...

– Bak şimdi doğru söyledin Dilek Hanım. Ama birisini atladın. Avukat bozuntusu kocanı unuttun. Ne buldun onda da beni reddettin? Seni gerçekten sevmiştim. Şimdi kızının ölümünü kendi gözlerinle gör bakalım. Atacağım aşağıya.

Cengiz, küçük kızı inşaat boşluğuna sarkıttı. Dilek annelik içgüdüleriyle yalvarıp yakarmaya başladı. Sonra Cengiz, Saadetgül'ü kocağına aldı.

Umut daha fazla aşağıda duramadı. Umut yukarı hızla çıkarken hem Dilek hem de polis Cengiz'i caydırmaya çalışıyordu.

Umut yukarı çıktığında Cengiz'e seslendi:

– Bırak kızımı annesiyle gitsin. Senin sorunun benimle.

– Evet Avukat Bey, senin yüzünden dokuz senem hapiste geçti. O da yetmedi babamın hapiste ölmesine sebep oldun. O acının ne demek olduğunu bilir misin? Şimdi öğreteceğim. Gözlerinin önünde kızını öldürünce o acıyı sen de tadacaksın, derken Saadetgül'e silahı dayadı.

Cengiz tam tetiğe basacakken bir anda silah patlama sesi duyuldu ve Cengiz vuruldu. Saadetgül, silah sesiyle beraber Cengiz'in kucağından betona düştü. Cengiz ise arkası üstü yedinci kattan aşağıya düştü. Umut koşarak korkudan titreyen kızını kucağına aldı.

– Bitti artık, bu korkunç dakikalar geçti kızım! diyerek sakinleştirmeye çalıştı.

Cengiz'le kötü bir şekilde başlayan bu kavga, kanlı bir şekilde bitti. Cengiz arkasında üç masum insanı öldürüp öbür dünyaya gitti.

Umut'la Dilek yaklaşık on yıl süren bu kavgada çok acılar çekti. Cengiz'in ölümüyle bunların bittiğine inandılar. En kötü günlerinde bile umutlarını yitirmediler, hayata hep olumlu baktılar.

İnşallah ömür boyu bir daha acı çekmezler ve dileriz hiç kimsenin başına böyle üzücü olaylar gelmez.

ÖMER BEKİR KAZAN, 19 Kasım 1976 İstanbul Bakırköy doğumlu. Gerçek ismi Serkan Kazan. Kitaplarında Ömer Bekir Kazan mahlasını kullanmakta. Kendini, "Bir bedensel özürüyüm," diye tanımlayan yazar, doğumu sırasında annesine vurulan bir iğne yüzünden beynindeki bazı sinir hücrelerinin öldüğünü; bu yüzden ihtiyaçlarını göremez hale geldiğini belirtiyor. Tüm ihtiyaçları anne ve babası tarafından karşılanan Ömer Bekir Kazan, ellerini de kullanamıyor. Bu nedenle okula gidemedi. Buna rağmen hayattan kopmadan, bütün inancıyla yaşamakta. Fikirlerini kolayca beyan ettiği için hemen herkes tarafından sevilip sayılan Ömer Bekir Kazan, arkadaşları tarafından 'hazır cevap' olarak tanındığını belirtiyor.

Üç çocuklu ailenin ilk ve tek erkek çocuğu. Babası işçi emeklisi, annesi ev hanımı. Günlerini anne ve babasının desteğiyle geçiren Ömer Bekir Kazan, aklından başka hiçbir yerini kullanmadığını belirtiyor. Bir arkadaşının tavsiyesiyle, 1993 yılından bu yana duygularını ve fikirlerini kâğıda dökmeye ve şiir yazmaya başladı. Yazacaklarını genellikle akşamları tasarlıyor ve sabah olduğunda yanına ilk gelen kişiye yazdırıyor. Toplam 65 adet şiiri var.

2000 yılında kendini yazının başka bir boyutuyla denemek isteyen Ömer Bekir Kazan, Umut adlı bir avukat kurguladı ve onun soluk kesici serüvenini roman haline getirdi. Bu zorlu görevi arkadaşlarının ve kardeşlerinin desteğiyle başardığının söylüyor.

İki arkadaşının kurduğu **geocities.com/omerbekirkazan** sitesinde 2004'ten bugüne güncel olaylar hakkında düşüncelerini de beyan eden yazar, aklındakileri yazıya döken sevgili arkadaşlarına ve kardeşlerine teşekkür ediyor, ona güvenip yardımcı olan herkese saygılarını sunuyor.

omerbekirkazan.kimdir.com

KANO

12 TL

